

Giới thiệu Đạo Giả Bá Vương

Thể loại: kiếm hiệp, sắc hiệp, võ hiệp.18+

Từ chốn giang hồ đã lưu truyền về Tà Vương Thần Quân Thiên là thiên hạ duy ngã độc tôn. Một chiến thần xưng danh toàn cõi giang hồ võ lâm chỉ với một mình hấn.

Cũng bởi lẽ hấn có thể thông thạo đủ mọi tuyệt kỹ đao, quyền, kiếm, cước, chưởng, độc, y thuật. Mạnh thì sẽ sinh ra kiêu ngạo, hấn tàn sát vô số người không thể đếm được.

Tuy nhiên Tà Vương cũng có người dám đối đầu với hấn là Thần Võ Anh Kiệt.

Người đồn rằng trận chiến giữa hai người trải qua suốt hai tuần lễ, không ngừng nghỉ nhưng diễn biến thì không ai rõ. Chỉ biết là sau trận đánh thì Tà Vương Thần Quân và Thần Võ Anh Kiệt biến mất không dấu tích. Có người nói rằng cả hai tung ra bí kỹ của mình dẫn đến tự bạo và từ đó đủ mọi câu chuyện thuê dệt.

100 năm sau,...một Tà Vương xuất thế liệu Thần Võ cũng như thế chăng?Giang hồ sẽ lại có một phen sóng gió?

Cảnh Giới Cường Giả

Siêu Phàm Nhập Thánh: Cường giả có ngộ tính cao, dù là bất cứ loại võ học gì cũng nhanh chóng luyện thành

Siêu Thánh Nhập Thần: Có thể dung nạp võ học tiền nhân vào tư duy nhất, cải tiến, đột phá cảnh giới võ học

Siêu Thần Nhập Hóa: Có thể dựa vào trực giác, ý niệm mà lúc lâm trận tự có thể sáng chế ra chiêu thức

Siêu Hóa Hoàn Hư: Cảnh giới trong truyền thuyết. Các cường giả ở cảnh giới này có thể trùng quy hư vô, cải tử hoàn sinh(chưa ai ngoài Đạt Ma sư tổ Thiếu Lâm và Vương Trùng Dương sư tổ Toàn Chân)

À mà đây là truyện kiếm hiệp chứ không phải tiên hiệp. Đừng nhầm vì sao lên cấp nhanh

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bách Kiếp Tà Vương

Lúc thiên hạ còn đại loạn, giang hồ đầy sóng gió. Bấy giờ cao thủ đông như mây ai ai cũng mang trong mình những tuyệt học tối cao và thay nhau xưng hùng hiệu lệnh quần chúng trong giang hồ võ lâm.

Tỷ như là Đạo Ma rất có tiếng tăm trong giang hồ, đao pháp rất quý dị cương mãnh và tính cách cũng y như vậy, số người thoát chết khỏi hấn chỉ đếm trên đầu ngón tay hay Kiếm Quỷ nghe đồn từ những kẻ được hấn tha chết nói rằng kiếm pháp của hấn khi xuất ra còn nhanh hơn cái bóng của hấn.

Và Âm Thi Nữ của phái Thiên Long nổi tiếng sắc đẹp hại nước hại dân cùng với âm công khiến người nghe bị điên loạn.....và còn nhiều kẻ khác nhưng sẽ nói sau.

Núi Thiên Nhai đứng sừng sững to lớn đỉnh núi chọc qua đám mây, cái cơ thể to lớn như đang chắn những cơn gió mùa đông lạnh lẽo thổi mạnh rít gào trong đêm tối, những đám mây lơ lửng di chuyển che khuất đi ánh sáng lẻ loi yếu ớt của ánh trăng tạo nên một khung cảnh thật ớn lạnh.

Đâu đâu lại xuất hiện tiếng chó sói hú lên thảm thiết cùng với những tiếng đập cánh ào ào của đàn chim bay toán loạn trên những ngọn cây báo hiệu một điều không lành sắp xảy ra. Phía khu rừng dưới chân núi Thiên Nhai xuất hiện những tia sáng lấp ló của ngọn đuốc được người cầm đi chuyển rất nhanh.

Nhìn kỹ thì có một đám người lẳng không đập nhẹ lên các cành cây di chuyển vun vút một tay cầm đuốc tay còn lại cầm binh khí sẵn sàng chiến đấu, dẫn đầu là một hắc nhân thân bí đeo mặt nạ La Sát đang đuổi theo phía trước là hai người một nam nhân và một nữ nhân trên tay nữ nhân thì đang ôm lấy một hài nhi quấn trong khăn ẩm còn đỏ hỏn dường như những tiếng quát tháo phía sau không thể đánh thức dậy được.

Nam nhân quay đầu lại thấy địch nhân đang sắp bắt kịp nét lo sợ hiện lên khuôn mặt đã thấm mệt do phải vận chân khí quá nhiều. Nắm chặt lấy tay thê tử nói trong tiếng thở gấp gấp

-Yên Nhiên! Chúng ta sắp đến rồi, đi qua núi Thiên Nhai là đến vùng bảo hộ của Chính Phái.

Nữ nhân gật đầu thay cho lời nói nhưng mà ánh mắt đã hiện lên thoáng sự mệt mỏi vô lực thì thoáng lại nhìn nhi tử bé bỏng nằm ngủ ngon lành đôi mắt nàng lại trào ra nước mắt. Nghĩ đến người đã gây ra hoàn cảnh này là phụ thân mình từ cái ngày mà đứa con sinh ra, nàng hận hận cái người cái đã sinh thành ra mình chèn ép muốn dồn cả gai đình nàng đến chỗ chết.

Nói qua thì nàng là Đê Cơ - Vũ Yên Nhiên con gái của Đê Diệt người đứng đầu Đại Địa Các và nàng là một trong hai hộ pháp đây là một thế lực và sức mạnh cũng như nhân lực ngang hàng với Tà và Chính có thể hiểu đây là nơi nửa chính nửa tà. Chuyên nhận những nhiệm vụ ám sát hoặc tuyệt diệt những môn phái hay cao thủ và đương nhiên người chỉ cần đưa ra một cái giá hợp lý thì dù là chuyện gì thì cũng nhận hết.

Và nàng - Vũ Yên Nhiên được nhận nhiệm vụ ám sát một người, trong khi thực hiện nhiệm vụ do Đại Địa Các gây thù chuốc oán quá nhiều nên rất nhiều kẻ thù và nàng đã bị một nhóm người truy sát, buồn cười sát thủ chuyên ám sát người khác giờ đây lại bị ngược lại. Lúc đó trên người nàng bị dính một loại độc có tác dụng hóa công (mất hết công lực) dẫn đến không thể khinh công được, khi mà kẻ địch đã tìm thấy và chuẩn bị giết nàng thì xuất hiện một nam tử đã dùng đao đánh bay chúng.

Nam tử đó thấy nàng bị thương liền đưa về nhà chữa trị, lửa gần rom lâu ngày cũng bén, tình cảm hai người tăng lên mạnh dẫn đến nên duyên vợ chồng, một ngày nọ nàng phát hiện ra người chồng của nàng lại chính là mục tiêu ám sát, nghĩ đến những ngày tháng mặn nồng của tình yêu nàng đã chôn chặt cái bí mật này âu cùng một phần nàng cũng đã chán ghét cái cảnh giết người. Nhưng ngày tháng đó kéo dài không lâu khi mà cái ngày đứa con hai người ra đời cũng là lúc cha nàng đã phát hiện ra, lệnh cho người của mình ra tay tận sát dẫn đến tình cảnh bây giờ.

Quay lại hiện tại. Lúc này hai người đã di chuyển đến chân núi Thiên Nhai bỗng nhiên Yên Nhiên gục xuống vì vết thương bên hông chảy máu quá nhiều, khuôn mặt tái mét cùng hơi thở yếu ớt.

-Phu quân chàng hãy mau đưa con chúng ta đi đi. Hãy mặc thiếp ở đây, thiếp sẽ cầm chân cho hai cha con chạy trốn.

Nam tử vội lắc đầu nắm lấy tay nàng truyền thêm chân khí để cầm máu cùng với nghị lực để vượt qua. Khóe mắt nam tử đã chảy nước mắt thứ mà đàn ông khó mà có được.

-Không...ta sẽ không bỏ nàng, cố lên chỉ chút nữa thôi, người huynh đệ ta đã nhờ chắc đã ở bên kia núi rồi. Cố lên

-Hò...Hò...thật là cảm động cho hai phụ nữ các người. Một giọng trầm vang lên sau đó hơn hai chục cao thủ phi thân ra chặn mọi lối thoát. Trong đám người tách ra xuất hiện hắc nhân thân bí đeo mặt nạ La Sát nhìn qua cũng biết là cao thủ võ lâm rồi. Hắc nhân thân bí nhìn Vũ Yên Nhiên đang bị trọng thương ngồi bệt dưới đất, ánh mắt trong cái mặt nạ hiện lên sự thèm khát sắc đẹp của nàng.

-Đê cơ à...tại sao nàng lại phải khổ cực như vậy.....đi theo hắc có sung sướng không. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn đi theo ta về ta hứa sẽ nói với Đê Diệt lưu lại nàng và đứa bé sống.

Vũ Yên Nhiên cười khẩy khinh bỉ nói

-Đê Cơ sao? cái tên đó đã chết từ lâu rồi. Còn nữa về nhân với Đê Diệt...ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta.

Nói xong nàng nắm chặt lấy tay phu quân của mình, ánh mắt hiện lên tình yêu bất diệt của nàng. Hắc Y Nhân nhìn cảnh đó tức giận quá lớn

-Giết Chúng!!!!!!!!!!!!!!

Đám cao thủ từ phía lao lên, sau lưng nam tử là thanh đao bọc vải sau lưng bay lên trời, vận khí như sư tử hồng hét lớn

-Các ngươi đã quên ta là ai sao. TA LÀ ĐAO MA VƯƠNG - Long Vũ

Dứt tiếng hét cuồng nộ, quần áo Long Vũ bay phấp phới cả người bao bọc bởi luồng khí xanh đậm, song thủ tự điểm vào các huyệt đạo với mục đích giải phóng giới hạn xem chừng Long Vũ muốn quyết chiến quyết tử tại đây. Vũ Yên Nhiên ngồi đằng sau vội hét lớn.

-Long Vũ.....chàng đừng dùng Huyết Phi Lệnh

Huyết Phi Lệnh chiêu thức phá bỏ giới hạn khi kỳ kinh bát mạch và mười hai chính kinh được giải khai thì sẽ đưa cho người sử dụng một sức mạnh không tưởng nhưng tổn hại về cơ thể là rất khủng khiếp nhẹ thì là phế nhân còn nặng thì thân thể vỡ nát.

Bao quanh Long Vũ từ chân khí vào xanh đậm đã chuyển sang màu đỏ, hai con mắt đen như bóng tối, gân xanh xuất hiện trên mặt và cơ thể.

Nhìn phu quân của mình biến thành dạng này, nàng đau đớn không thể tả vì nàng vì đứa con mà phu quân đã chọn cách này để bảo vệ. Long Vũ quay lại nhìn thể từ

-Yên Nhiên nàng mau chạy đi, sức mạnh của ta bây giờ mà lại gần sẽ rất nguy hiểm...Mau chạy đi.

Yên Nhiên gương sức ôm nhi tử chạy. Nhìn thể từ đã đi xa, Long Vũ quay lại nhìn đám người, thanh đao bọc trong vải rách tứ tung xuất hiện những đường chạm khắc đẹp đẽ ở thanh đao. Thanh đao đó là Ma Sinh một trong thập nhị bảo vật trong võ lâm.

-Ma Đao -Liệt Trảm

Lông Vũ bỏ đao xuống xuất hiện hai đao khí uy lực kinh người hướng về phía đám cao thủ kia. Quá mạnh quá nhanh đám cao thủ không thể né được chỉ

còn cách chống đỡ nhưng sức mạnh quá chênh lệch.

-Roetttttt.....

Hàng loạt những tia máu bay phun tứ tung, đám cao thủ hơn nửa đã bị Long Vũ một chiêu đánh bay nát người. Hắc y nhân thoáng bất ngờ trước sức mạnh này cũng rút ngay thần binh của mình cũng là đao.

Cả người lảng không tấn công Long Vũ. Phía xa xa Yên Nhiên quay lại cảm nhận được đao khí lảng xé gió bay tới. Nàng ôm miệng chảy nước mắt rồi quay xuống nhìn đứa con.

-Mẫu thân xin lỗi con nhiều lắm...Hự...Phụt. Bỗng Yên Nhiên bị thổ huyết xem ra vết thương bên hông đã bị độc công hủy hoại đến tim rồi. Có lẽ người vào một cái hang đứa bé bỗng khóc to vang động cả oang oang trong đây.

-Là kẻ nào?

Một giọng lão nhân từ sau trong động vang lại, Yên Nhiên thấy có người cố hết sức nói lớn

-Vị tiền bối hãy rủ lòng thương cho vãn bối trú nhờ sáng mai sẽ đi sớm.

-Cút ngay dám làm ồn ào nơi tĩnh dưỡng của ta hay lại muốn học võ công của ta.....Hừ

Một tiếng Hừ nhẹ chứa trong đây là một nguồn nội lực phát ra làm rung chuyển cả hang động gió rít như cuồng phong. Yên Nhiên khấn cầu trong nước mắt nếu như mà địch nhân phát hiện thì cái mạng con nàng e không sống được.

-Vãn bối cầu xin ngài rộng lượng.

Mặc cho Yên Nhiên nghẹn ngào nói nhưng lão nhân dường như không hề bị lay động vẫn lạnh lùng lớn tiếng đuổi.

Vụt...Vụt....

Đám địch nhân từ trong rừng phi ra. Hắc y nhân cười lạnh trong cái mặt nạ đã bị nứt một nửa sau trận chiến. Giơ thủ cấp Long Vũ cho Yên Nhiên xem, nhìn cái đầu còn đang chảy máu phía dưới Yên Nhiên như rơi vào nỗi tuyệt vọng, người cha tàn nhẫn muốn dồn con gái mình vào đường cùng.

Chả lẽ cả gia đình bé nhỏ của nàng sẽ phải chết chung vào hôm nay sao? Không...nhất định phải để con nàng được sống nhưng trong tình cảnh này giờ phải làm sao.

Hắc y nhân lạnh lùng bước chậm trên tay vẫn còn nắm thủ cấp nhỏ giọt nhưng giọt máu thấm đẫm nền đất.

-Đế Cơ...hãy chịu chết đi.

Hắc y nhân trong tay thanh đao quý dị bộc phát từ khí bỏ xuống một chiêu chứa đầy kinh lực gió lốc cuộn cuộn. Yên Nhiên chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết bỗng từ trong động lại phát ra đao lực kinh người chấn nát đao chiêu của hắc y nhân.

Bị khí lực từ đâu phát ra đẩy lùi Hắc y nhân cảm thấy khí huyết lực phủ ngũ tạng nôn nao khó chịu " Phụt " nhả ra một ngụm máu tươi.

-Là ai dám đối đầu Đại Địa Các?

-Hừ...một lũ không có đầu óc.

Giọng lão nhân như phát từ tứ phía khiến cả bọn ngốc mắt nhìn xung quanh rồi thấy lão nhân đứng trên một chòm đá tay vất ra sau lưng kiêu ngạo nhìn phía dưới.

-Là ai? ta là ông nội của ngươi đây

Hắc Y Nhân nghiêng răng vung đao chém lia lịa xé toạc không khí, đao khí mãnh liệt nghe được tiếng rít ngào của kẻ chết. Lão Nhân vẫn đứng im đợi đao chiêu đến gần, ngón tay giữa và ngón trỏ bật ra chỉ lực phá vỡ. Kinh ngạc trước lão nhân, hắc y nhân thầm nghĩ đây là cao nhân khó trách có thể đơn giản phá vỡ võ công hắn. Bèn nói lớn

-Phiền lão tiền bối một lúc.

-Phiền?

Lão nhân nói đúng một câu cả người phi thân xuống song thủ chém mạnh tạo ra hai đao khí đỏ rực như lửa giết ngay tức khắc đám lính còn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhìn người của mình bị giết một cách quá đơn giản hắc y nhân rất muốn xuất thủ nhưng lý trí rất tỉnh táo biết trước mặt mình là người mà mình không thể đánh bại xem ra nhiệm vụ giết Đế Cơ không thể hoàn thành được rồi.

Cả người hơi lùi lại phía sau rồi khinh không chạy, lão nhân thấy vậy cũng lảng không chỉ còn tàn ảnh lại từ tay một đao khí chém cụt một tay hắc y nhân. Nhìn hắc y nhân vẫn gắng sức khinh công lão nhân dừng bước.

-Chắc...chắc...thiếu chính xác quá hay do ta đã già rồi.

Quay trở lại hang động thì thấy Yên Nhiên đã nằm dài dưới đất tay ôm đứa bé ngủ ngon lành, tay còn lại ôm thủ cấp của Long Vũ. Lão nhân nhìn rồi thở dài cuộc đời lão đã trải qua vô số trận chiến sinh tử ra vào như bữa cơm thường ngày giờ muốn nghỉ ngơi tình dường cũng không xong.

Bất mạch thì Yên Nhiên đã chết, lão nhân quay sang đứa bé mặt phúng phính như bánh bao khiến người nhìn rất thích nựng. Đắp mộ đôi phu thê xong xuôi, lão nhân trên người khoác túi vải chứa vài vật dụng và hai thanh đao bọc kín vải sau lưng tay trước ôm lấy đứa bé, sau vụ việc tối qua lão nhân đã không giết tên hắc y nhân kia nếu như còn ở lại đây sẽ còn nhiều rắc rối thế nên đã rời đi ngay tìm một nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: 18 năm sau

Vô Ưu Cốc bốn mặt đều là núi vậy quanh cùng với đó là rừng cây xanh miết, phạm vi rất rộng xem chừng có rất ít người đi qua nơi này.

Phía khe núi hiểm ở hai bên vách đá chiều cao ngút ngàn như muốn biến vào mây mù, trong cốc hẹp tối om cây cối rêu rạo mọc um tùm chẳng chịt thật khó có thể thấy đường đi.

Càng đi sâu trong hẻm cốc tối thui cơ hồ không còn thấy mặt trời nữa trong khi đó chỗ nào cũng thấy những con vật với các hình thù quái dị nếu người thường nhìn vào sẽ khiếp đảm lên mất.

Đoạn đường đi vào còn tương đối khô ráo một chút chứ tiến sâu chừng vài chục trượng mặt đất bắt đầu ẩm thấp bùn sinh lúc nhúc nổi bọt khí nhưng đi càng sâu cảnh vật bắt đầu có vẻ tươi sáng hơn xuất hiện vài loại hoa nở rất đẹp cùng với chim thú bay lượn.

-Vụt...vụt..Roẹt...

Một tiếng như đao đang vung lên chém ra như tiếng gió rít rồi một tiếng rít cuối rất to như phá vỡ một vật cứng nào đó. Hai người một già một trẻ chỉ còn tàn ảnh như chớp lảng không đáp chân lên vách đá, cành cây lay đả phi thân tán công nhau.

Thiếu niên tay cầm đao khí chém ra lảng nhẹ như bông ngấm bốn đao khí đỏ rực cuộn cuộn tán công, lão nhân cũng không kém cạnh đánh ra một đao uy lực không yếu nhưng cũng không mạnh đối chiến với bốn chiêu kia. Ánh sáng rợp trời một cổ đao khí phong nhẹ như tuế tinh quét ngang bầu trời. Đao chiêu mạnh mẽ mang công lực mười phần từ trên cao giáng xuống như từ lôi giáng thế bổ xuống nhưng lão nhân vẫn đứng im không có ý định né ra cứ đứng như vậy như muốn đối chiến với đao ý lâm liệt này.

Lão nhân quát lớn nội công phát ra đánh nát mọi thứ, bàn tay một quyền mạnh mẽ đâm vỡ đao chiêu mà Dịch Phong đánh ra không những thế Dịch Phong còn bị cú đâm đó phản phệ lại toàn bộ sát thương đánh bay vào tảng đá gần đó.

-Hừ....

Thiếu niên chỉ còn biết cách phạn xả giờ đao phòng thủ nhưng chỉ giảm được một ít uy lực của nó. Bị trúng đao chiêu này cơ hồ thiếu niên đã cạn sức, chống đao dưới đất thờ hồng học nhìn lão nhân ung dung vắt tay đằng sau đi đến, lau giọt mồ hôi trên trán.

-Thôi...thôi.....hôm nay tạm dừng ở đây ta mệt quá rồi!!!!

-Hừ, tiểu tử lười cứ như thế này ngươi bao giờ mới bước chân ra ngoài hả? Đao pháp ta dạy cho ngươi sao lại không phát huy hết tiềm lực????

-Cái lão già này, lão như quái vật ai mà đánh lại được.

-Lại còn cãi!!!

Lão nhân chỉ tay nắng lớn xong lại thở dài nhẹ giọng đôi mắt già nua nhìn xa xăm.

-Nghe đây Dịch Phong ta đã truyền cho ngươi Tà Vương Thập Đao Kiếp, Vô Tướng Phá Nguyên Khí, Phá Không Nguyên Thủ, Liệt Cường Thối Tuyệt những cái này tiêu từ ngươi đã luyện cảnh giới đại thành nhưng khi chiến đấu ngươi lại không phát huy tiềm năng của nó mà ngươi lại như muốn kìm hãm

Học võ công của ta cần nhất là mắt tinh, tức lực phải thật sắc bén nhìn thấu mọi chuyển động đối phương, khi xuất chiêu ào ạt tuôn ra như cuồng phong. Và cái cuối cùng cũng là cái quan trọng nhất là khi đứng trước kẻ địch tuyệt đối không được nương tay. Dịch Phong ngươi nhớ chưa!!!

-Rồi...rồi....ta nhớ

Dịch Phong bật dậy kéo lê thanh đao đi ra một cái hồ gần đó rửa mặt. Lão nhân đứng nhìn mà phía dưới tay lão đang rung lên vì dư chấn của đao chiêu của Dịch Phong.

-Tiểu tử này còn mạnh hơn cả ta may sao nó còn kìm hãm.....Chặc.....Chặc.....có lẽ ta đã già rồi. Dịch Phong tiểu tử ngươi mang mệnh của Tà Vương tái thế liệu ngươi sẽ cứu giúp vô lâm hay hủy diệt.

Ban đêm tiếng côn trùng kêu ra rả cùng với những ánh sáng nhỏ lấp lờ của những con đom đóm tạo một vẻ huyền bí. Ngồi quanh đồng lửa tỏa hơi ấm làm xua đi cái lạnh ban đêm, Dịch Phong ôm gọn chân cầm sách đọc nhưng thi thoảng lại dùng chỉ lực bắn la là những con côn trùng bay thành đám.

-Dịch Phong!!!

Lão nhân ngồi xếp bằng tịnh tâm bỗng lên tiếng gọi.

-Gì vậy lão?

-Ngươi có muốn đi ra ngoài lịch lãm không?

-Ra ngoài Vô Ưu Cốc này á?

Lão nhân gật đầu cười ha hả rung rung bộ râu dài bạc trắng.

-Đúng vậy đã đến lúc cho ngươi ra ngoài thôi, giữ mãi ở đây cũng không khá khẩm hơn. Đi theo ta.

Lão nhân ngồi dậy cả người như chớp lạng không như gió thổi ra ngoài cửa hang, Dịch Phong thấy vậy cũng liền lạng không đuổi theo. Hai người lạng không mà chân không hề chạm đất, nhìn ngoài giống như chậm chạp, trên thực tế lại rất mau lẹ, xuyên qua không gian cực nhanh, quần áo không lay động, cả người trên dưới đều như nhau. Dừng trước một tảng đá nơi mà đang hai thanh đao Cuồng Tà Đao và Kiếp Vương Đao được cắm chặt tại đây khi mà lão nhân dừng trước chúng, hai thanh đao như cảm nhận được chủ nhân của mình đến tự động rung rung như muốn thoát khỏi nơi cầm tù.

Dịch Phong được lão nhân dẫn đến chỗ này cảm thấy lạ thường vì mọi khi lão nhân thường cấm hấn không được đến đây.

-Lão dẫn ta đến đây là có việc gì?

-Tiểu tử ngươi biết Tà Vương Thập Đao Kiếp là võ công chủ đạo ta truyền cho ngươi đao chiêu tà ý hiểm liệt, diệt tuyệt thương sinh thiên hạ đúng chứ? Lão nhân bất giác hỏi Dịch Phong.

-Thì đúng....mà

-Nghe tiếp đây Dịch Phong ngoài mười chiêu ta đã dạy cho ngươi nhưng vẫn còn một chiêu nữa.

-Còn nữa sao? Dịch Phong ngạc nhiên nhìn lão nhân.

-Đúng vậy chiêu cuối này là bao quát tâm ý, thân thủ và khí thế hay nói cách khác đây là chiêu mà hội tụ đầy đủ đao ý của mười chiêu trên. Nhưng cái cần lưu ý ngươi phải nhớ cho rõ đây.

-Để dùng được chiêu này ngươi phải làm chủ được hai thanh đao Cuồng Tà Đao và Kiếp Vương Đao sau đó hợp nhất thành một tạo ra Tà Vương Đao độc nhất vô nhị mới sử dụng được.

-Hay à nha thế mà lão còn giấu ta nhanh nhanh làm mẫu đi. Dịch Phong bắt đầu thấy thích thú hồ hứng thú giục lão nhân

-Được...hôm nay sẽ cho biết thế nào là bản lĩnh thật sự của ta.

Lão nhân giờ song thủ dùng Lăng Không Thủ Vật như hút hai thanh đao được cắm chặt trong tảng đá vào tay mình. Hai thanh như được giải thoát rung lên dữ dội xung quanh gió lốc bắt đầu nổi cuộn cuộn, cây cối đứng đưa theo chiều gió, mặt hồ xuất hiện những làn sóng thay nhau lấp.

Nguồn chân khí chí cương chí dương từ trên tay lão nhân đẩy xuống áp chế đi phần âm nhu tạo nên thế cân bằng lưỡng cực cho người cảm sẽ không bị tẩu hỏa nhập ma.

-Lâu lắm mới được cầm lại hai báu vật này. Lão nhân vuốt thanh đao nhẹ giọng như hoài niệm về quá khứ của mình

Dứt tiếng nói sau đó là tiếng sấm sét trên trời nổ ầm ầm, lão nhân cả người như bay lên với chân khí kỳ dị quanh thân màu hồng bạch lấp lờ, thập phần xinh đẹp pha lẫn sự quái dị vô ngần. Lão nhân giờ cao hai thanh đao thân sang hai bên rồi dùng toàn lực đánh lại vào nhau tạo nên tiếng vang còn lẫn át cả tiếng sấm.

Dịch Phong đứng dưới nhìn bị dư chấn ở trên đánh tỏa va chạm khiến trong người nôn nao vội vận nội công áp chế tiếp tục đứng nhìn.

Ánh sáng lụi tàn để lại đằng sau là một thân ảnh ngạo nghễ kiêu ngạo. Trong tay lão nhân giờ là một tuyệt thế thần binh đằng chuôi là đầu rồng vàng còn

lưỡi dao sáng bóng sắc bén chạm khắc vô số hình thù quái dị. Lão nhân đáp xuống xoay tròn thanh dao trong tay như chơi đùa món đồ vô hại.

-Đây là Tà Vương Dao và bây giờ sẽ là phần chính Dịch Phong ngươi hãy nhìn cho kỹ

Lão nhân bắt đầu thi triển tuyệt kỹ từ Tà Vương Dao đánh ra hai luồng chân khí đỏ và trắng như băng và lửa tạo thành một tiếng nổ lớn vang lên, kinh khí cường đại vô cùng dạt ra tứ phía, tạo nên một chấn động uy lực vô song. Khiến cho cây cối trong vòng ba trượng đều đổ rạp, gãy đoạn, cành lá bay lên đầy trời. Như vừa có một trận cuồng phong đã đi qua, làm cho mọi vật đều hỗn loạn.

Loan đao chém lia lịa hoàng đường chân khí không lồ hồng sắc đâm thẳng lên trời, một lực lượng khí thế cường đại, nhất thời tràn ngập cả khu vực cây cối trăm trượng. Hồng quang bạo xạ quanh thân lão nhân, hữu thủ dựng đứng phía trước như đao, thân thể lững lờ giữa không trung tỏa ra một khí thế bá đạo, khiến người khác cảm giác như nghẹt thở. Long ngâm trời vang mỗi lần lão nhân xuất chiêu là có chín con rồng đánh ra uy lực không thể nào tả được.

Thu hồi công lực lão nhân đáp chân xuống mặt đất ở giữa là một khung cảnh hoang tàn nát tươm cao thủ nào nhìn vào có thể nhận định ra khó mà có thể thoát được. Nhìn Dịch Phong chăm chú nhắm mắt dường như đang cố nhớ lại toàn bộ những gì vừa diễn ra. Với lại tốc độ vừa rồi của lão nhân là quá nhanh kể cả những người luyện công khó mà theo kịp mà hình dung lại được.

-Đây Quý Long Áo chiêu cuối cùng trong Tà Vương Thập Dao Kiếp....Tiểu tử ngươi đã lĩnh hội được bao phần rồi.

Dịch Phong mở mắt rồi lắc đầu nhún vai bất đắc dĩ nói

-Chịu ta chả nhớ gì nữa rồi

Lão nhân bỗng cười ha hả dường như hài lòng về điều gì đó vùng Tà Vương Dao lên trời tách ra làm hai Cuồng Tà Dao và Kiếp Vương Dao ghim chặt vào tảng đá. Lão nhân trước khi đi để lại một câu.

-Chỉ khi nào ngươi vượt qua được ngưỡng cửa cái chết thì tự khắc sẽ lĩnh ngộ được.

-Ec thể thì thôi cho ta xin không học ai dè chiêu thức mạnh như vậy lại phải trải qua cái chết chứ

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Xuân hoa tán

Mặt trời đã rất nóng rồi, ngọn lửa ác độc chiếu lên những cây cao khô khốc, mặt đất bay lên từng làn khí nóng, phía ngoài đường khiến người đi khổ cực khó nói nên lời, mồ hôi chảy đầy mặt chỉ mong tìm nhanh một chỗ bóng mát để nghỉ tránh cái nắng gay gắt như muốn thiêu sống.

Nhưng những người đi đường lại ngạc nhiên thấy một thiếu niên rất tuấn tú, cường tráng khoác lên mình bộ áo xanh nhạt lại không hề đổ một chút mồ hôi nào, khuôn mặt cũng chẳng hiện lên sự mệt mỏi, băng băng lướt qua đám người đó mà thẳng tiến.

Dịch Phong đã rời Vô Ưu Cốc đã được hơn ngày đường, thú thật là hắn cũng chẳng phải biết là đi đâu, nghe lão già kia nói là đến Trường An trước vì ở đó là nơi tụ tập nhiều nhân sĩ giang hồ, đến đó ít nhiều sẽ kết giao vài người.

Gió đêm vi vu giữa những hàng cây trong bóng tối, đôi mắt Dịch Phong sáng rực nhìn qua nhìn lại. Trong bóng tối dày đặc, không thấy ai, vội vã chạy đến một gốc cây to bên lề đường.

Sau đó là tiếng nước lách tách liên hồi cùng tiếng huyết sáo cùng lúc phát ra sau rặng cây.

-Tuyệt vời.

Chinh trang lại xiêm y, hắn vươn người qua lại, vẻ mặt như đã tiêu biến hoàn toàn, chỉ còn nụ cười lười nhác vẫn thường trực trên môi. Đến chỗ nghỉ tạm, Dịch Phong cúi húi tho gom vài cành củi nhóm lửa để nấu bữa tối, chả, thực đơn rất phong phú nào cá, thịt thỏ, hoa quả tươi,...toàn những thứ có sẵn trong rừng.

Xiên cá và thịt thỏ rất nhanh được đặt lên lửa để nướng, trong lúc đợi thì có thể ăn tạm vài quả táo khai vị.

-Rộp

Cắn một miếng táo, hắn bỗng cảm nhận được có người ở gần đây, hắn vốn định mặc kệ nhưng đôi tai lại nghe được tiếng rên rĩ của nữ nhân.

-Chả lẽ là hoa tặc?

-Ha ha! Không ngờ bắt được con nhỏ đẹp như thế này! Nhị đệ, cái này để ta thử trước.

-Đại ca, huynh vô lý thật! Lần nào cũng là huynh giành trước, lần này để cho đệ "chén" trước, cô nương này vẫn còn là xử nữ, làm ả một lần, nhất định khoái lạc cho mà xem.

Dịch Phong đến gần, cách bọn chúng không quá năm trượng, trăng non mờ ảo nhưng vẫn chiếu sáng xuyên qua rừng cây, hiện rõ hình ảnh của bọn chúng.

Hai tên đang nói chuyện khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân cao khoảng hai mét, cơ bắp lộ rõ qua cánh tay có thể thấy nếu lực đạo mà những cú đấm từ đó là rất mạnh, người thường dính vào là chỉ có tàn tật hoặc là chết.

Lại nhìn phía sau bọn chúng là một nữ tử mặc bạch y, tóc đen rối bù, nhìn không rõ gương mặt, nhưng thân hình dài đẹp nõn nà, đường cong hiện rõ.

Bộ quần bạch y đó có dính máu đen, y sam rách rưới, lộ ra phần nửa bụng, da thịt trắng như tuyết, miệng không ngừng rên rỉ, như khóc như than, không ngừng uốn éo trên mặt đất.

-Xuân Hoa Tán...là xuân được cmn rồi.

Nhìn là biết nàng trúng xuân dược lại còn bị nội thương nghiêm trọng.

Hán tử đầu trọc-Long Hán phẩy tay gạt đầu.

-Được rồi, huynh đệ ta sống với nhau cũng đã chục năm. Thân là đại huynh, cho người hưởng trước. Mau làm nhanh đi, dường như ả ta không chịu được nữa rồi.

Đại Nguo mừng rỡ ôm quyền vái lia lịa.

-Ha ha, đa tạ đại ca, tiểu đệ nhất định không quên ân tình của đại ca.

Đại Nguo vừa định hành xử thì đã bị điểm huyết đạo, bèn tức giận quát.

-Đại ca, huynh là có ý gì?

Long Hán cười lạnh chộp lấy cổ của hán giọng khàn khàn đầy ác độc.

-Ý gì à? Dám tranh với lão tử sao, người không muốn sống rồi, người không biết Vu Hồ vì thế nào mà chết sao?

-Người...

Đại Nguo muốn nói nhưng cảm nhận hồn thân phát lạnh, giống như bị dây thừng xiết cổ vậy, hai mắt lồi ra ngoài, sức lực từ từ tiêu thất cùng những giờ phút cuối cùng của tính mệnh.

Long Hán cười âm lãnh một tiếng, gia tăng sức lực của cánh tay, bóp vỡ vụn yết hầu hán.

Cơ thể Đại Nguo mềm oặt trên cỏ, chết không nhắm mắt, kết thúc cuộc đời ngắn ngủi nhưng đầy tội ác. Long Hán đắc ý cười bỏ quần áo định nhào vào thiếu nữ đang rên rỉ.

Vừa chuyển thân, đột nhiên phát hiện một thiếu niên đang ngồi xổm nhìn hán cười. Long Hán lập tức cảm thấy sợ hãi, một sự uy hiếp đến từ nụ cười kia, hán cảm tưởng đó là nụ cười của tử thần sắp lấy mạng người.

Dịch Phong đứng dậy phui quần, Long Hán bất ngờ hét lên, vội lui lại ra sau, thờ hào hèn như đã phải chạy dài. Long Hán thầm nghĩ.

-Đây là ai sao ta không thể dùng võ công đánh lại hán. Với lại có thể đến gần ta một cách vô thanh vô tức như vậy? Quả là tà đạo.

Long Hán trừng mắt nhìn Dịch Phong.

-Người...người là ai?

Dịch Phong không trả lời mà nhìn thiếu nữ.

Dịch Phong không thêm chú ý đến gã nữa, tập trung quan sát vị hắc y thiếu nữ nằm trên đất, thấy nàng mày ngài như liễu rủ, đôi mắt có hàng mi rõ ràng, cong vút, sắc sảo hấp dẫn vô cùng.

Do trúng phải xuân dược nên ánh mắt nàng tràn trề dục vọng.

Chiếc mũi nhỏ xinh thanh tú thò ra từng làn hương nhẹ. Đôi môi đỏ hồng mấp máy khẽ gọi dục tính, hàm răng cắn nhẹ.

Bàn tay trắng như ngọc luồn vào mái tóc xõa dài tán loạn, trông càng thêm đậm mỹ phong tình.

Cổ nàng lộ ra làn da trắng muốt như băng tuyết, dù hoặc không thể hình dung. Ngực nàng nhấp nhô theo nhịp thở dồn dập, mông tròn eo nhỏ làm động lòng người, thân người dài đẹp, áo ngoài vốn đã bị nàng vò bứt rơi mất lộ ra vùng ngực trắng hồng, tình tế đẹp đẽ.

Vì sao lại xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần như vậy ở đây? Nhìn thấy nàng thờ rất gấp, mặt lại đỏ bừng, cộng thêm nội thương trầm trọng nếu không kịp "giải cứu" thì chỉ sợ là sẽ tổn hại đến tâm thần, khiến một thiếu nữ thiên kiều bá mị trở thành kẻ loạn trí thì quả thật là đáng tiếc.

Long Hán thấy Dịch Phong không thêm lý đến mình, lửa giận liền bốc cao ba trượng, sự giận dữ lấn át cả nỗi sợ, quát lớn

-Tiểu tử, khôn hồn thì rút mau nếu không ta sẽ cho ngươi chết không toàn thây.

Dịch Phong ngoáy mũi bằng khuỷu nói mà mắt cứ nhìn ra chỗ khác.

-Chó đâu sủa lắm thế nhỉ? Có khi bắt được đem nướng hay luộc đây

-Mẹ kiếp, dám lấy lão tử ra làm chó.

Long Hán điên người, song quyền lập tức tung ra chứa đầy sức mạnh tấn công, quyền kinh phát ra tiếng nổ một cái đã lao thẳng đến giữa ngực của Dịch Phong. Không khí xung quanh liên chấn động.

-Xem ngươi có tránh được Bạo Phong Quyền.

Quyền này hấn vận tới mười thành công lực, một đi không quay lại, đánh là dứt điểm. Nhưng hấn không ngờ mắt mình tự nhiên hoa lên, Dịch Phong đang đứng sò sò trước mắt hấn đột nhiên biến thành tàn ảnh, tiếng cười đắc ý vang lên từ phía sau lưng.

-Bạo Phong Quyền ngươi luyện khá tốt đấy.

-Cái gì?

Đòn đánh vừa rồi của Long Hán tuy không thành công, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lâu năm đã khiến hấn nhanh chóng quyết đoán xoay nhanh người lại toàn lực tấn công nhưng đáng tiếc là hễ hấn gần chạm đến Dịch Phong là biến thành tàn ảnh chỉ đánh vào hư không.

-Thôi, chết đi cho gang hồ bớt một tên hoa tặc.

Dịch Phong dứt lời đã xuất hiện xoay lưng Long Hán, một chưởng áp nhẹ vào sau lưng, ngay tức thì Long Hán cảm nhận được sự phá hủy trong nội tạng bị phá nát. Khuôn mặt Long Hán bây giờ như được bôi đỏ với những dòng máu tươi chảy qua thất khiếu (2 lỗ mũi, 2 tai, 2 mắt, miệng) chết không nhắm mắt như Đại Ngưu.

Dịch Phong đi đến chỗ thiếu nữ nằm trên mặt đất phát ra tiếng rên rỉ câu hồn. Cái yếm nhũ của nàng đã bị vứt bỏ, lộ ra bầu ngực tròn trắng vút, trên đó có hạt trân châu hồng hồng dù hoặc.

P/S: Làm mới nhé:)) Có nên chén luôn hay làm chính nhân quân tử.

Bạn đang đọc truyện *Đao Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hoa ngọc khanh

-Này, ổn chứ.

Không hồi đáp? Không hồi đáp có nghĩa là mặc nhận. Mặc nhận thì tức là vẫn ổn, vậy là được. Hấn hỏi cho nó đủ quy trình chứ không nhiệt tình quá lại không hay nhưng mà cũng thật là điên mà. Người ta trúng phải xuân dược, thần trí không thông thể này, còn biết gì mà nói nữa?

Dịch Phong bế thiếu nữ nhưng lập tức nàng ngửi được mùi nam nhân ở gần mình, cơ thể lập tức không chịu được sự điều khiển liền uốn éo như con rắn quấn chặt lấy hấn.

Chỉ khổ cho Dịch Phong, cái mùi trinh nữ không ngừng tỏa ra "híp dâm" cái mùi của hấn làm cơ thể bắt đầu có sự chuyển biến nhất là chân khí trong người tự động vận hành bất ngờ. Bộ ngực bự giờ đã gần như là lộ liễu ra ngoài, mỗi bước di chuyển là hai quả cầu thịt trắng muốt đó là rung rung nảy nảy chỉ làm người nhìn muốn bóp cho hả hê đương nhiên là Dịch Phong không ngoại lệ hấn như muốn nổ tung người nhưng tinh thần kiên cường đã phần nào

áp chế đi dục vọng

Hoa Ngọc Khanh mê man rồi tỉnh vào giữa đêm, xoa hai bên thái dương như để như để nhớ lại mọi chuyện, nàng vốn là đi ra ngoài Bắc Thần Cung để đến Hoa Di Cung thực hiện nhiệm vụ do chương môn tỷ tỷ giao, vừa mới đi được ba ngày thì nhị vị Hộ Pháp Thần Sơn Vạn là Tôn Minh và Trương Duy cùng hàng chục bang chúng liên thủ phục kích dẫn đến bị thọ thương buộc phải tẩu thoát khỏi vòng vây truy bắt.

Nhưng mà tránh vô đưa đập vô dừa, lại gặp phải hai tên hoa tặc có tiếng trong giang hồ Long Hán và Đại Ngưu, nội thương đã nặng lại còn bị ép uống xuân dược đương nhiên lúc đó nàng muốn tự vẫn cho rồi nhưng không đủ sức lực.

Nàng bây giờ tinh thần đã ổn nhưng lập tức phát giác cơ thể mình đang mặc bộ đồ khác nói chính xác hơn đó đồ của nam nhân.

Nàng đột nhiên nhớ lại tình cảnh bị hai tên hán tử xấu già ép uống xuân dược, không biết đây có phải là một trong hai gã đó không? Nàng lập tức toát mồ hôi lạnh cả toàn thân, bật người phóng dậy, dùng thủ pháp khoái tốc điểm trụ huyệt đạo của đối phương.

Dịch Phong bị đánh thức giấc ngủ buồn bực mở mắt thấy Hoa Ngọc Khanh đứng trước mặt

-Nàng tỉnh...

Định nói tiếp hán nhận thấy dưới cổ mình lạnh lạnh, liếc nhìn xuống là thanh trường kiếm bóng lảnh dưới màn đêm. Dịch Phong biết ngay là mình bị hiểu lầm mà, thôi thì dĩ hòa vi quý, cứ từ từ nói chuyện ắt nàng sẽ hiểu.

-Bình tĩnh nào, hình như hai ta có chút hiểu lầm

-Hiểu lầm? Còn nói được hà tên đâm tặc kia. Ta muốn băm nát thầy ngươi ra.

-Này nhá, hai cái tên đâm tặc thật sự kia đang nằm ở gần đây, ta chỉ là người đi ngang qua thấy thế mới cứu nàng. Không tin ta dẫn nàng xem

Nói mới nhớ hai tên đâm tặc đó là hai tên xấu hoặc còn người trước mặt nàng đáng vẻ tuấn tú ánh mắt không biểu hiện là nói dối nhưng Hoa Ngọc Khanh vẫn nói

-Mau dẫn ta.

Dịch Phong liền đứng dậy, Hoa Ngọc Khanh lập tức kinh ngạc nói.

-Ta...vừa rồi...chẳng phải điểm huyệt ngươi rồi sao.

Hắn bủ môi, mấy cái trò điểm huyệt hắn chơi quá nhiều rồi, hắn được lão già dạy cho bộ mạch "Di Biến Mạch", có thể thay đổi vị trí các huyệt đạo, dưới tình huống bị người ta phong trụ yếu huyệt toàn thân, tự động xung mở huyệt bị đóng kín, mà thường thì khi gặp cường địch, trước đó có thể di chuyển huyệt vị trên người lệch đi một tấc, cuối cùng tặng kẻ địch một sự bất ngờ thú vị.

-Mấy trò đó không làm hại ta được đâu.

Dịch Phong dẫn Hoa Ngọc Khanh đằng sau lăm lăm cầm chặt trường kiếm hể mà Dịch Phong có hành động lạ là xử luôn.

Nhìn hai thân thể nằm dài dưới đất, sắc mặt nàng lạnh lại đi vượt lên, trong con thịnh nộ, nàng vận hết mười thành công lực, nhiệt khí trong phạm vi hơn trượng lập tức hạ xuống hàng chục độ, những chiếc lá vàng khô rời khỏi thân cây tung bay theo gió. Trong làn lá khô tung bay, còn có một đóa hoa tuyết, cánh hoa tỏa ra hàn khí bạch sắc, từ thân ảnh hắc sắc tuyết mỹ của nàng phóng ra băng lãnh mang theo luồng khí âm hàn cực lạnh phóng đến tứ thì, khiến thi thể vàng nhợt của chúng biến thành trắng xóa và đông cứng.

Đôi mắt của Hoa Ngọc Khanh ngời sáng, khẽ phát nhẹ tay, hai cổ thi thể đột nhiên nổ tung, cả xương thịt đều nát bét.

Dịch Phong cũng chợt dạ không nghĩ là Hoa Ngọc Khanh lại ra tay kinh đến vậy. Nàng quay sang nhìn Dịch Phong băng lãnh, hữu thủ nàng đang vận hàn băng khí, không gian như chậm lại, Hoa Ngọc Khanh thân ảnh phi lên phía trước một chương đánh vào đầu Dịch Phong. Bất ngờ trước hành động của nàng, hữu thủ Dịch Phong nhan đến nỗi chỉ thấy một vệt sáng cuốn chặt tay Hoa Ngọc Khanh chế trụ nàng.

-Nàng định báo đáp ân nhân như thế sao?

Hoa Ngọc Khanh vẫn cố vùng vẫy lạnh giọng

-Ngươi đã thấy thân thể ta thì ta phải giết ngươi.

-Đào đâu ra lý do thấy thân thể nàng là ta phải chết.

-Ngươi nhất định phải chết.

-Ta nhờ vào, ta còn yêu đời chưa muốn chết. Có phải nàng muốn ta chịu trách nhiệm?

Nghe Dịch Phong nói vậy, khuôn mặt nàng đỏ ửng những vẫn có tỏ ra khó chịu hậm hực. Đúng là nàng muốn hắn chịu trách nhiệm, cũng may là hắn chứ

không phải hai tên đâm tặc kia, nếu không nằng chỉ còn cách chết cho xong thôi.

-Đúng vậy, ta muốn người chịu trách nhiệm với ta.

-Được, được thôi. Ai lại từ chối một mỹ nữ chứ.

-Còn không mau bỏ tay ra.

-À đây.

Ngồi đối diện ngăn cách bởi ngọn lửa thổi phồng qua những con gió nhẹ mát lạnh. Hai người dường như chưa quen mối quan hệ này mà song phương cũng im lặng vì cũng chả biết phải nói gì, Dịch Phong chọc chọc cho ngọn lửa lớn thêm vừa nói.

-Mà ta chưa có biết tính danh của nàng?

-Hoa Ngọc Khanh đến từ Bắc Thần Cung, còn người.

-Dịch Phong từ Vô Ưu Cốc.

-Vô Ưu Cốc? Ta chưa nghe đến nơi này.

-Nàng không biết cũng đúng thôi vì nơi đó chẳng hề có trên bản đồ. Mà sao nàng bị...như vậy?

Thần sắc của Hoa Ngọc Khanh chợt biến đổi, liền thờ dãi kể lại diễn biến mọi chuyện. Sau khi kể xong, nàng hậm hực nói

-Thần Sơn Vạn quả nhiên là dám phục kích ta. Ta giờ phải quay về Bắc Thần Cung, dẫn người giết sạch ổ của chúng không còn một mống.

Nói xong Không khí chung quanh đột nhiên biến thành băng lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Giết người không ghê tay

Dịch Phong tay cầm quả xiên thịt thỏ cắn ngập một miếng vừa ăn đôi liếc khẽ kín đáo nhìn Hoa Ngọc Khanh thăm đánh giá nàng, đôi mắt hần đồng tử đen bất chợt co rút lập lòe sáng màu lam.

-Hừm, Tịch Liên Thần Công luyện đến hỏa hầu tầng thứ 7 trong 10 tầng, quả là thiên tài khi còn trẻ thế này.

-Người nhìn ta cái gì?

Hoa Ngọc Khanh thấy Dịch Phong mắt cứ nhìn mình trong khi tay và miệng thực hiện động tác đưa thức ăn lên miệng ăn. Hần phục hồi thần tình cười lắc đầu nói.

-Tại nàng là người con gái đầu tiên ta nhìn, nàng rất đẹp.

-Hừ, hoa ngôn xảo ngữ, ta không tin người mới từ núi ra.

Nói xong, nàng đánh mặt nhìn ra chỗ khác nhưng nếu ai tinh ý sẽ thấy được khuôn mặt kiêu diễm của nàng đang dần đỏ ửng lên. Đúng vậy, con gái hai phụ nữ ai mà không thích được người khác khen cơ chứ nhất là "phu quân nhật" của nàng khen.

Dù sao cũng phải nói Hoa Ngọc Khanh là "Băng Lãnh Ma Nữ" có tên trong thập đại mỹ nhân mùa này, thập đại mỹ nhân cứ 20 năm lại thay đổi một lần và nàng được vinh dự đứng hàng thứ ba trong mười người, Dịch Phong quả là điểm ngó cực cao khi mà mới xuất môn được kiếm được cho mình một lão bà xinh đẹp tuyệt trần này.

Trăng đã lên cao chiếu rọi ánh sáng lẻ loi nhưng lại mang một vẻ đẹp huyền bí, những con gió thổi nhẹ nhàng xào xạc những lá cây rụng dưới đất, Hoa Ngọc Khanh nằm tựa trên cành cây cao trong tay ôm khư khư thanh kiếm để phòng thân luôn giữ cảnh giác cao độ, là vì hần hay cái khác, hần cũng chả thể hiểu nổi cô nàng này nhưng cũng mặc kệ, liền kiếm một chỗ ngả lưng nằm ngủ.

Canh ba xuất hiện tiếng chó hú dài vang vọng, Dịch Phong thiêu thiêu ngủ bỗng mở bừng song nhãn léo hần quang tinh, hần nhanh chóng đứng dậy liên thoảng liếc từ phía tựa hồ cảm nhận được điều không lành, phi thân lên chỗ Hoa Ngọc Khanh, nàng cũng đã ngủ say, nhẹ nhàng đánh thức dậy.

Hoa Ngọc Khanh từ từ mở đôi mắt, nhìn thấy Dịch Phong trước mặt mình, nàng tưởng hần định giờ trò, tay nhanh rút kiếm nhưng đã bị chặn lại, Dịch

Phong bật miệng nàng ra giấu im lặng. Nhận thấy nàng hiểu ý, hấn rời tay khỏi miệng nàng, Hoa Ngọc nói nhỏ.

- Có chuyện gì?

- Ta cảm giác ở đây có người. Và đám người này đều không có ý tốt.

Hoa Ngọc Khanh liếc xung quanh, cảnh vật vẫn chìm trong màn đêm cùng im lặng không thấy có dấu hiệu bất thường, mặt khó hiểu hỏi lại.

- Ta không thấy gì cả?

- Bọn chúng ẩn được khí tức nên nàng không phát hiện ra là phải. Nàng có vật nhọn gì không?

- Ta có kim châm. Người định làm gì?

- Gọi "hồ" ra khỏi hang.

Nói xong, Dịch Phong đáp xuống đất, vẻ mặt cười như không cười nhìn màn đêm đã bao trùm nhưng cây rừng trước mặt đầy ma mị.

Song thủ như ảo ảnh năm ngón tay phải xoay nhẹ trong không trung, năm đạo chân khí mạnh mẽ phủ vào năm kim châm, đồng thời ngón giữa ở tay trái bặt một cái, một đạo chỉ lực kim châm vô thanh vô tức bắn vào một chỗ trong màn đêm, lập tức một tiếng "Hự" rồi "Bịch".

Xác một hắc y nhân rơi xuống, sau đó là thêm bốn mạng nữa y hệt, tốc độ quá nhanh quá nguy hiểm không ai có thể nhìn thấu được đường đi của kim châm. Dịch Phong lạnh giọng.

- Ra đi, còn định làm ma làm quỷ nữa sao?

- Tiểu tử khá lắm có thể phát hiện ra bọn ta.

Một giọng âm trầm vang lên, phút chốc hàng loạt ngọn đèn đuốc bùng cháy, liên tiếp mười mấy hắc y nhân phi thân ra chặn lối đi. Trong màn đêm đen kịt một kẻ trung niên bước ra toàn thân sát khí đằng đằng tỏa ra như thể uy hiếp đối phương.

Trung niên kia phát ra khí độ kinh người, lời nói uy mãnh cùng song nhãn sáng rực như nhìn thấu Dịch Phong và Hoa Ngọc Khanh. Sự xuất hiện bất ngờ đó không làm Dịch Phong khiếp sợ mà hấn chỉ đang dò xét trung niên trước mặt.

Hoa Ngọc Khanh dường như nhận ra trung niên đó là ai, sắc mặt lạnh lại, trường kiếm đã tuốt khỏi vỏ lóe sáng trong đêm lạnh giọng nói.

- Tiểu Vương!!!

Dịch Phong quay sang hỏi Hoa Ngọc Khanh.

- Nàng quen biết hấn?

- Hừ, con trai lão muốn cưới ta nhưng ta không chịu nên phé hấn nên bây giờ lão tìm ta để trả thù.

Tiểu Vương hung nộ chỉ tay vào Hoa Ngọc Khanh quát lớn dường như lão đang rất thù hận nàng.

- Tiệp nhân, người quyến rũ con trai ta xong lại còn phé nó, thù này ta phải trả bằng được.

- Con trai người làm gì người phải hiểu rõ chứ, người như hấn ta không giết là may lắm rồi.

Dịch Phong hỏi nhỏ

- Nàng đã làm gì con trai hấn?

- Ta phé cái thứ mà hấn luôn mang theo trong người chuyên đi hại các thiếu nữ nhà lành.

- Khốn khiếp. Tất cả lên giết chúng cho ta.

Tiểu Vương tức giận, lệnh cho đám thuộc hạ, nhất thời đám hắc y nhân đã chuẩn bị xông lên thực thi mệnh lệnh chủ nhân. Bọn chúng khi chưa có lệnh thì yên như đá nhưng đã xuất phát thì nhanh như ánh chớp trong màn đêm hàng loạt mũi kiếm bóng loáng cùng tiếng gió rít của kiếm tấn công Hoa Ngọc Khanh cùng Dịch Phong.

Kiểm xuất quỷ dị đều nhằm mục đích đưa đối phương vào tử địa rõ ràng đám thuộc hạ này Tiểu Vương huấn luyện rất kỹ càng.

Dịch Phong định động thủ nhưng Hoa Ngọc Khanh đã túm lấy cổ áo hấn kéo lùi hấn về phía sau. Hoa Ngọc Khanh bình tĩnh lạnh lẽo chuyển thân né tránh, xoay người lại một cách nhanh chóng, đứng là một thân pháp vô song.

Trường kiếm trong tay xuôi theo đường lối kỳ lạ đánh vào đám hắc y nhân. Lưỡi kiếm khẽ lay động, liên tiếp chín bông hoa kiếm băng như lớp lớp con

sóng không ngừng lập lòe bắn thẳng vào đám thuộc hạ.

Kiểm ảnh không ngớt như nước chảy, ra sức thăm hỏi trên người Hoa Ngọc Khanh, đám hắc y nhân này nhất thời mười người cũng khá ấn ý, tận lực phối hợp với nhau để tấn công, muốn mau chóng giết chết Hoa Ngọc Khanh tiếp đó là Dịch Phong.

Thế nhưng khí cực hàn băng trong mắt Hoa Ngọc Khanh càng đậm, trên mặt phù hiện ra vẻ âm trầm lãnh lẽo, kiếm lóe lên hàn băng tức thì truyền ra một tiếng kêu thảm, một tên đã ngã xuống. Tiếp đó, Hoa Ngọc Khanh như đại thịnh sức mạnh thân pháp lần kiếm pháp phối hợp tấn công, trường kiếm rung rung tạo hàng loạt hàn băng kiếm thực thực hư hư không ai thấy rõ được mà đỡ, kết cục những tên còn lại đã về châu diêm vương.

Tiểu Vương mặt nhăn lại nhận thấy sức mạnh Hoa Ngọc Khanh ngoài dự liệu, nhân lúc nàng còn đang đánh tên còn lại, hữu thủ tụ khí, hắc phi thân đến gần Hoa Ngọc Khanh, hắc sắc chuồng lực của Tiểu Vương đã gần ấn mạnh vào giữa lưng nàng.

-Bộp!

Dịch Phong một tay bóp chặt cổ tay Tiểu Vương sau đó một cước cực mạnh đá vào bối tâm đánh bay ra chục mét lết hẳn một đường dài, lực đạo quá mạnh khiến lục phủ ngũ tạng bị dư chấn đó tạo ra cơn đau thấu trời khiến Tiểu Vương ngất lịm đi. Quay sang Hoa Ngọc Khanh đã xử xong tên cuối cùng.

-Nàng định làm gì hắc?

-Giết! Hắc.

-Ặc! Nàng nói giết nghe đơn giản quá vậy?

-Không giết, hắc sẽ còn gây trở ngại nhiều.

Hoa Ngọc Khanh không để Dịch Phong nói tiếp, song thủ tạo ra băng tinh phù lên người Tiểu Vương lập tức đông cứng lại rồi vỡ tan. Dịch Phong nhìn phong cách thủ tiêu tuy không có ghê rợn nhưng mà thân là con gái là phái yếu nhưng mà tính cách nàng hắc không hiểu được.

Có phải dính đến nàng là sai lầm không?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thạch động

Mặt trời đã ló sau những ngọn núi báo hiệu một ngày mới sắp bắt đầu, Dịch Phong từ từ mở mắt vươn vai giãn gân cốt, quay sang thì Hoa Ngọc Khanh vẫn xếp bằng tịnh tâm, tránh khuấy rầy nàng, hắc sẽ đi kiếm chút đồ ăn.

Phi thân lên một vách đá cheo leo, Dịch Phong nhìn cảnh tượng trước mắt thật hùng vĩ Từ trên lao xuống, cảnh tượng tuyệt đẹp, vài dặm sơn lâm rộng lớn thu hết trong đôi mắt. Đào mắt nhìn quanh cùng tận hưởng cái không khí ban sớm thật khoan khoái bật chột mắt dừng lại một địa điểm cách hắc khoảng hai dặm, có rất nhiều khối đá xếp thành một trận pháp.

Cả người đang đứng trên vách đá bỗng dừng mắt hút loáng cái đã ở ngoài cửa trận pháp, khinh công nhanh thế này quả là kỳ dị. Dịch Phong đến gần mấy phiến đá xếp chồng lên nhau chậm rãi sờ nhẹ vài cái, lăm bằm.

-Ngũ Hành Tiên Trận sao? Sợ rằng trên thế gian không có bao nhiêu người có thể phá giải được.

Nói xong, Dịch Phong nghiêng mình tiến vào thạch trận, nháy mắt đã xuất hiện ở một nơi khác của thạch trận là cửa Mộc.

Chỗ này hoa dại mọc khắp nơi trên đất, rất nhiều hoa cỏ đại không biết tên rải rác trước mặt. Ở không xa có một dốc đá, chỗ ấy có một hang núi.

Bỗng hắc thấy có tiếng thú kêu như gập nặn, định hướng âm thanh, Dịch Phong tìm ra âm thanh đó phát ra từ một hố đất, xem chừng con thú đã bị sập bẫy của trận pháp này.

Ngó xuống hóa ra là một con xuyên sơn giáp đang cố bò lên trong tuyệt vọng, Dịch Phong lắc đầu cười rồi cúi xuống kéo lên. Con xuyên sơn giáp như được giải thoát mừng rỡ cuộn tròn lăn vài vòng rồi mới đi ra trước mặt Dịch Phong tỏ ý cảm ơn.

-Con thú nhỏ mà cũng biết lễ nghĩa, lạ thật.

Xuyên sơn giáp đi lên trước rồi quay lại nhìn Dịch Phong biểu thị đi theo nó, hắc cũng thấy lạ nhưng vẫn đi theo tiến vào rong động, động rất sâu, người và thú đi thẳng đến hai mươi trượng, mới xuất hiện một căn thạch thất.

Chỗ này rất rộng và rất sáng do phía trên nóc có một viên dạ minh châu tỏa sáng rực rỡ, xuyên son giáp cần vào mép ống quần kéo hẳn đến chỗ mà hẳn có thể đoán rằng đây là nơi từng có người ở.

Năm chữ "Đạo Quang Phổ Chiếu" hẳn lên rất rõ trên mặt đá phía dưới đó mà một cốt ngồi xếp bằng đã phủ mạng nhện xem chừng người này đã qua đời rất lâu rồi chỉ ít trên trăm năm. Lại nhìn những dòng chữ nhỏ trên tường.

"Ai phát hiện được Ngũ Hành Tiên Trận và đến được đây thì kẻ đó và ta có duyên với nhau, sẽ được ta chân truyền lại võ nghệ, âu vì ta đã mang trọng thương nên không thể sống để chờ mãi, vì để không uổng công, trong thạch thất này có cất giấu Tị Thủy Liên Châu thứ mà ta đã dày công cả đời luyện thành nhưng nên nhớ tâm tà sẽ gặp bất lợi".

Dịch Phong liếc xung quanh chỗ này chỉ là một vòng tròn ngoài mấy cái rương kho báu cùng bình khí thì chả còn gì khác. Bỗng tiếng như đá dịch chuyển, Dịch Phong quay sang rồi cười, con xuyên son giáp này như đã khám phá ra hết chỗ bí mật ở đây rồi. Tiến vào bí động, ở giữa chòm băng tinh là một viên linh châu to cỡ đốt ngón tay đang lấp lúng ở hư không tỏa mùi hương êm dịu.

Bàn tay vươn ra cầm viên linh châu, Dịch Phong có thể cảm nhận được một sức mạnh rất to lớn nằm trong đó. Cầm viên linh châu trong tay, bước ra cửa bí động, đã có một nhóm người đứng phục sẵn ở đó, những kẻ này ai cũng nham hiểm độc ác, từ giữa đám người đó một thiếu niên bước ra tay phe phẩy thiết phiến, tuổi tác hơn Dịch Phong hai- ba tuổi. Hắn cười nhẹ chỉ tay vào viên linh châu.

-Thứ trong người mau đưa cho ta.

Dịch Phong khẽ nhủ mảy nhanh tay nhét viên Tị Thủy Liên Châu vào người, hẳn nhận thấy mấy kẻ này mục đích xuất hiện không hề tốt đẹp một chút nào.

-Sao ta phải đưa cho người? Thứ này là do ta tìm được.

Hắn Vũ(tên thiếu niên) cười nhẹ, phe phẩy thiết phiến nhìn rất lăng túr phong trần.

-Thế này vậy, mới sáng sớm ta không thích giết người, nếu như người đưa nó cho ta thì cái mạng người sẽ được bảo toàn. Thế nào? mạng hay là thứ trong người người.

Dịch Phong cười lạnh trừng mắt nhìn Hắn Vũ

-Mạng của ta....

Nói đoạn, nhìn lướt đám người đang trong tư thế chuẩn bị tấn công.

-Các người còn lâu mới lấy được. Có giỏi thì đến lấy đi.

Nội khí lập tức bao trùm toàn thân một sức mạnh uy áp khiến Hắn Vũ và những kẻ khác đều phải thận trọng, tên thiếu niên trước mặt không phải loại dễ dọa nạt.

Sát cơ trong mắt Hắn Vũ nổi lên gập chiếc thiết phiến trong tay quát lớn đám thuộc hạ.

-Sát!!!!

Lập tức xông lên, một tên song thủ đen xì như nọc độc chưởng phong cùng tiếng gió rít chấn động tâm người, không khí mạnh mẽ ép đến khiến người khó mà hô hấp.

Sau lưng hắn, trường kiếm kẻ sau lưng vọt lên y như độc xà, âm hồn không tan, từng kiếm không rời khỏi yếu huyệt trên khắp người Dịch Phong muốn tiễn hắn về chầu trời.

Nhưng kẻ kia cũng phối hợp với thế công của hai người, vây chặt Dịch Phong vào giữa. Gió quyền sức chưởng, ánh đao bóng kiếm bao phủ như muốn băm nát hắn.

Hắn Vũ nhìn Dịch Phong luôn né tránh, không dám hoàn thủ, nghĩ thầm hẳn nhất định sẽ bại trận, lên hô lớn.

-Giết hắn nhanh lên

Đám thuộc hạ được lệnh ra sức tấn công mãnh liệt, song nhân Dịch Phong đảo lia lịa như rang lạc, hẳn đã nhìn thấu được từng nước đi nước bước và cách thức tấn công, thân thể như nhảy một vũ điệu né tránh nhẹ nhàng, hàn quang rực sáng trong đôi mắt chớp hiện, song thủ duỗi thẳng xoay tròn lúc ẩn lúc hiện chém ra đao kinh đồ rực mang tiếng thét long ngâm như muốn chấn nát mọi thứ, khiến người ta hoàn toàn không có cách nào nhìn rõ quỹ đạo của nó, mỗi đao kinh xuất ra, tức thì truyền ra một tiếng kêu thảm.

Rất nhanh những kẻ thuộc hạ đã nằm dài trên đất, tất cả đều chưa chết toàn bộ đều tàn phế tứ chi máu chảy không ngừng đang kêu la thảm thiết.

Hắn Vũ kinh hãi trước thụ đoạn độc ác này dường như hẳn hiểu cái tên trước mặt đang cho hắn thấy đã phạm sai lầm lớn nhưng thân là một kẻ cao ngạo như hắn sao có chạy được, hữu thủ như có lực hút, hút ngay một thanh kiếm gần đó.

Dịch Phong cũng lấy một thanh đao ngắn xoay tròn như chơi đồ chơi, rồi phi người lao lên vung đao chém mạnh, Hân Vũ chỉ còn mỗi cách giơ kiếm chống lại nhưng lực đao bổ xuống truyền vào kiếm và đi vào tay hắn, một cảm giác tê buốt tột cùng, khí huyết toàn thân quay cuồng, trong lòng ngực như bị bóp nghẹt.

Không dừng lại chỉ với một đao, Dịch Phong tấn công cực nhanh, chuẩn, độc bức ép Hân Vũ từng bước lùi về sau, trên mặt mồ hôi như mưa, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, quát lớn.

-Người dám giết ta...

Roet!!!!!!

Một đao khí chém ra bay dọc qua tai Hân Vũ cắt đứt vài sợi tóc lông mai, hắn đã cảm nhận được cái chết trong gang tấc. Hân Vũ ngồi phịch xuống đầy sợ hãi.

-Tha cho người một mạng.

Dịch Phong vung tay ghim chặt thanh đao giữa háng Hân Vũ rồi bỏ đi mất hút.

P/S: Mọi Người Ủng Hộ

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chịch

Quay lại chỗ nghỉ chân nhưng Hoa Ngọc Khanh đã không có ở đó, hắn nhìn xung quanh thăm nghĩ chắc nàng đã đi về Bắc Thần Cung nhưng mà đi lại không nói gì với hắn, thật sự là nàng có muốn hắn chịu trách nhiệm không đây.

Dịch Phong lắc đầu rồi cầm mấy loại trái cây đem ra con sông gần đó rửa sạch, ngồi huyêt sáo thì lúc sau tiểu Giáp (con xuyên sơn giáp) đi đến gần trên mồm là một mảnh vải hồng dúit dúit vào chân hắn, Dịch Phong cầm lên ngửi rồi hoảng lên.

-Là nội y nữ nhân, tiểu Giáp, người lấy nó ở đâu?

Tiểu Giáp chậm rãi đi trước dẫn đường đến một bụi rậm cách chỗ hắn không xa, ở đây xuất hiện tiếng hát trong trẻo của nữ nhân. Dịch Phong khẽ tách đám bụi rậm, một cảnh tượng làm hắn phải há hốc mồm, Hoa Ngọc Khanh đang lỏa thể tắm dưới sông.

Mái tóc dài của nàng buông xuống, bờ vai trắng trẻo mềm mại thanh khiết, làn da đỏ dươn như muốn làm cho những mỹ nhân ở trong thiên hạ phải ghen tị.

Nàng nhẹ nhàng vốc nước lên, nhẹ nhàng để làn nước chảy khắp ngọc thể. Khi đôi tay nàng đưa lên ngọc nhũ kiêu hãnh của nàng liền đập vào mắt của Dịch Phong, hạt anh đào màu phấn hồng khiến cho khí huyết của hắn sôi sục.

Mặc dù hắn đã thấy ngọc nhũ của nàng trong đêm qua nhưng chỉ trong màn đêm khó có thể hình dung được, và bây giờ hắn đang được chiêm ngưỡng tận mắt.

Hoa Ngọc Khanh tắm rửa xong, đi lên bờ, lại thêm cảnh phun trào, mỗi bước di chuyển là cặp ngực bự lại nung nẩy theo nhịp chân thon dài tron mị trắng bóc, lại nhìn phía dưới thấp thoáng hắn thấy được khe rãnh hồng hào lúc ẩn lúc hiện.

-Cực phẩm

Dịch Phong lúc này chỉ có thể nói ra hai từ thể hiện về tuyệt sắc của nàng. Tiểu Giáp cắn vào ống quần ra hiệu gọi nhưng Dịch Phong cứ mẩn mê nhìn liên cuộn tròn người lẫn vào chân hắn, chả biết lần thế nào làm gãy một cành cây gây ra tiếng động. Hoa Ngọc Khanh cảm biến được, nhanh xoay người mặc tạm y phục để che mấy phần nhạy cảm, nàng sợ rằng lại gặp mấy tên dâm tặc, cái thân thể này chỉ được một người được phép nhìn.

Dịch Phong cuống cuống ôm lấy tiểu Giáp chạy đi nhưng không kịp, hừ thủ Hoa Ngọc Khanh tự hân băng chân khí đánh thẳng về phía bụi rậm đông cứng cả một đoạn dài.

Nàng phi người đến chỗ bụi rậm nhận ra Dịch Phong và tiểu Giáp bị đông cứng và sau đó "Chát" hai tiếng nghe chan chát.

Hai người ngồi đối diện nhưng chả ai nhìn ai, Hoa Ngọc Khanh hậm hực cầm quả táo cắn như thể chưa bao giờ được cắn vậy, nàng tức vì hành động Dịch Phong như thể một tên dâm tặc vậy. Còn về phía Dịch Phong thì hai tay ôm má đỏ rục hân năm ngón tay thon dài, tiểu Giáp thì không biết mình đã

gây chuyện vẫn ngon lành ăn.

-Ta tưởng nàng đi rồi.

Vẫn không trả lời, Hoa Ngọc Khanh mặt cau có đứng dậy đi ra chỗ khác bỏ lại Dịch Phong ngẩn ra, hẳn thâm nghĩ phụ nữ đúng là khó hiểu nhưng may thay khi ở Vô Ưu Cốc hẳn đã được lão già dạy vài mẹo với phụ nữ và bây giờ là dịp để sử dụng.

Ra con sông, hẳn thấy nàng cầm mấy viên đá ném lia lia xuống sông trên miệng xinh thì đang mắng hẳn đủ điều. Dịch Phong thân pháp di chuyển không gây ra tiếng động nhanh chóng đến sau lưng nàng và ôm vòng eo nhỏ đó.

Bị bắt ngờ, Hoa Ngọc Khanh định xoay người tung chưởng nhưng thấy Dịch Phong, nàng lại thôi cứ mặc hẳn ôm nàng tận hưởng cái mùi thơm quyến rũ.

Dịch Phong một tay ôm eo tay còn lại chậm chậm mò xuống nơi rãnh khe sờ mó, nhận thấy bàn tay tác quái Hoa Ngọc Khanh mở miệng thì bị cái miệng Dịch Phong tập kích bất ngờ, hôn ngấu nghiêng lên đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn, Hoa Ngọc Khanh chống cự nhưng chỉ là tượng trưng, Dịch Phong thấy nàng không ý kiến nhẹ nhàng dùng lưỡi tách hàm răng vật cản cuối cùng, hai cái lưỡi nóng bỏng cuốn miết lấy nhau, hẳn mút mạnh lấy đôi môi đào. Hai tay ôm chặt lấy tấm lưng như thể muốn nàng là một phần của mình.

Tách ra một hồi để lấy hơi, hai người tiếp tục lại áp miệng vào nhau ngấu nghiêng nhau. Hoa Ngọc Khanh giờ đã động xuân tình,, song thủ hẳn như bắt đầu triển khai lên xuống nhẹ nhàng đi xuống vùng eo nàng rồi cũng cảm nhận được sự đàn hồi từ cặp tuyết đồn đầy màu mỡ.

Nàng bỗng đẩy nhẹ hẳn ra, nhanh nhẹn cởi áo váy, lộ ra thân hình hoàn mỹ gợi cảm, nhìn được ánh mắt đầy tán thưởng của tình lang, Hoa Ngọc Khanh như uống mật ngọt, ưỡn lên bộ ngực bự mặc cho Dịch Phong xoa nắn bú liếm.

-Thiếp đẹp chứ?

-Nàng đẹp lắm.

-Thiếp là của chàng mong chàng đừng bỏ rơi thiếp

Hoa Ngọc Khanh lí nhí nói trong khi chôn mặt vào cặp song nhũ cực phẩm. Dịch Phong gật đầu.

-Ta sẽ không bao giờ có ý nghĩ bỏ rơi nàng.

Hắn vòng đôi tay kéo sát người nàng vào lòng,cái miệng hẳn lại hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Hoa Ngọc Khanh giờ chỉ biết rên rỉ hưởng ứng đáp lại.

Bé xóc nàng hẳn tìm đến một thảm cỏ xanh đặt nàng xuống, một tay nắm lấy một ngọc phong nhào nặn, nhũ hoa bị hẳn kẹp vào trong giữa ngón tay. Thật nhanh, cặp nhũ hoa tròn hồng đã đứng thẳng lên.

Nhìn thân thể mỹ miều đó, hẳn thấy thật may mắn. Lốp mông cỏ đen, Dịch Phong vùi đầu xuống liếm láp, cái lưỡi như con rắn sục sạo tiến vào bên trong quấy phá khiến nàng phải cong người lên để hưởng thụ cũng như muốn lưỡi Dịch Phong tiến sâu hơn rất nhanh nàng đã ra khí đầu tiên.

Khuôn mặt đỏ ửng cùng hơi thở hỗn hển, hẳn phải ăn nàng ngay chứ không thể chịu được nữa rồi. Hẳn lòi dương căn đã cứng ngoắc chà nhẹ cửa âm đạo làm Hoa Ngọc Khanh có chút sợ hãi.

-Đừng lo ta sẽ rất nhẹ nhàng

Hoa Ngọc Khanh gật đầu nhẹ, trước sau gì cũng cho hẳn chi bằng bây luôn đỡ phải lằng nhằng

Dịch Phong bắt đầu mạnh bạo chà xát tại âm đạo ẩm ướt kia. Từ đầu khúc truyền đến một tư vị rất mỹ diệu khó thể tả được. Nắm chặt cặp mông, hẳn nhắm thật chuẩn đâm lút cán. Cú đâm phá tan màng trinh mỏng manh, cảm giác thật phê làm hẳn muốn rên thành tiếng nhưng lại nghe được tiếng thống khổ khó chịu của Hoa Ngọc Khanh.

Chỉ thấy nàng sắc mặt trắng bệch, trong khóe mắt có một giọt lệ xoay chuyển sắp chảy ra. Dịch Phong cẩn thận nhẹ nhàng truyền vào người dòng chân khí để giảm bớt cái đau cho nàng.

Dần dần, hẳn cảm thấy thông đạo ẩm áp trở nên ẩm ướt, Hoa Ngọc Khanh toàn thân đỏ hồng đã bắt đầu động tình. Sau khi trải qua cơn đau ban đầu, nàng bắt đầu phối hợp chuyển động, hiển nhiên đã tìm thấy được cảm giác khoan khoái.

Trải qua một tiếng sau Dịch Phong ở phía hông di chuyển rất nhanh báo hiệu hẳn sắp ra rồi mà phía dưới Hoa Ngọc Khanh điên cuồng rên lớn vì sướng. Thêm năm nhịp Dịch Phong cắm mạnh vào âm đạo xuất ra tinh khí đỏ đầy trong người nàng và Hoa Ngọc Khanh cũng vậy toàn thân run lên, kêu một tiếng không kìm được tiết thân.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đệ tử kiếm thần

Sau hồi lâm trận cả hai đều mang trên mặt thỏa mãn say giấc nồng, đến tầm trưa Hoa Ngọc Khanh tỉnh đầu tiên, nàng cảm thấy trong người có một cỗ nội lực rất sung mãn chạy toàn kinh mạch, nàng có linh ứng rằng công lực bây giờ tăng lên rất nhiều, câu hỏi nàng đặt ra có phải là do vừa nãy làm "chuyện đó" với Dịch Phong không?

-Kỳ lạ, Tịch Liên Thần Công đã lên đến tầng 8, ta ngỡ rằng phải mất thêm 5 năm nữa chứ? Không nghĩ là làm chuyện ấy với tên kia là có thu hoạch bất ngờ.

Vừa đứng dậy bước đi, nàng bất giác cảm thấy hạ thể đau rát, cái tên khốn kia đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc mà. Hừ! Vừa nghĩ nàng vừa tức giận gầm gừ nhẹ. Nhưng có lẽ ngay cả bản thân nàng cũng không phát giác, vào giây phút này, trên mặt nàng tràn đầy yêu thương. Dịch Phong phát giác mỹ nhân trong tay đã tỉnh dậy, hắn khẽ cười nhìn ngọc thể đang lỏa lồ trước mặt, ánh mắt như sói muốn vồ lấy mà chiến tiếp nhưng Hoa Ngọc Khanh không để hắn toại nguyện.

Dịch Phong tiếc rẻ nhưng nhân cơ hội giúp Hoa Ngọc Khanh mặc y phục không tránh được va chạm thân thể khiến hắn lửa dục bùng thịnh nhưng nghĩ đến nàng vừa phá thân nên đành ép xuống chờ dịp khác.

-Dịch lang

-Sao vậy?

-Sự thanh bạch của ta đều trao cho chàng hết rồi, sau này chàng muốn đối đãi với ta như thế nào đây?

Tuy rằng Dịch Phong còn nhỏ hơn Hoa Ngọc Khanh 2 tuổi nhưng mấy chuyện về nữ nhân, hắn cũng gọi là có tý kiến thức, vấn đề Hoa Ngọc Khanh nói ra cũng là lẽ bình thường đối với một thiếu nữ trao thân cho kẻ mới gặp chưa đến một ngày.

Đương nhiên hắn cũng hiểu ngụ ý câu này, ý Hoa Ngọc Khanh muốn nói rõ ràng là "Cùng người sống cùng nhau đến hết cuộc đời".

Dịch Phong nắm lấy đôi tay ngọc trắng nõn mềm mại, khuôn mặt nghiêm túc tràn đầy khí vị một nam nhân chân chính trịnh trọng nói.

-Ta sẽ đối đãi với nàng thật tốt chiều cô nàng trọn cả kiếp này kiếp sau.

Hắn vui sướng và cao hứng dĩ nhiên không thể là giả được, nàng vừa là một giai nhân vừa là một người vợ trời ban, nguyện cùng người cộng tử nhất sinh, thật sự khiến cho Dịch Phong cảm thấy đây là mình đang mơ chứ không phải sự thực.

Nhưng cũng phải nói nếu như Dịch Phong phải bỏ trách nhiệm thì đừng mong rằng sẽ thoát khỏi tay nàng, dù cho người có trốn tận chân trời vẫn sẽ tìm được, lúc đấy người nên kiếm một cái dây thừng và một cái cây nào đó mà treo cổ, chết nhưng còn sướng hơn là bị nàng bắt được lúc đó muốn sống không được mà chết cũng chả xong.

-Hừ, ai thèm người chiều cổ.

Vừa nói, nàng ngúng nguẩy bỏ đi trước bên lên tránh mặt Dịch Phong, không cho hắn thấy được nàng đang vui sướng thế nào, nàng hiển lộ một phong tư kiều mị một mỹ nhân thiên hạ.

Hai người sóng sánh nắm tay nhau đi chậm trên đường trước những ánh mắt đầy hâm mộ lẫn ghen tị.

Đến một tửu quán, Dịch Phong cùng Hoa Ngọc Khanh tìm được chỗ ngồi ở trong góc đại sảnh, gọi đồ ăn.

Lúc này, từ bên ngoài kéo vào bảy tám hán tử giang hồ mang theo binh khí, dẫn đầu là một thanh niên trong bộ dạng công tử phú gia, sắc mặt lợt lạt, nhân thân tán loạn, mới nhìn qua đã biết là người tửu sắc quá độ. Đi bên cạnh hắn còn có một thanh niên vận bạch y, tuổi độ hai mươi, áo quần hoa mỹ, nghi biểu bất phàm, vai mang trường kiếm.

Người có bộ dạng phú gia công tử vừa tiến vào đã quát lớn

-Chủ quán, mau chuẩn bị cho bốn công tử một bàn thật đẹp và mang đồ ăn ngon nhất lên, ngoài ra lấy ra hai vò "Bách Tửu Cầm".

Rồi quay sang thanh niên đứng cạnh bên nói

-Đại huynh, xin mời qua bên này.

Chàng quầy nhận ra thiếu chủ của Huyền Ứng Kiếm - Vũ Phi, bèn nhanh chóng chạy ra với vẻ mặt cười khổ nói

-Vũ công tử đừng trách, xin chờ một chút, tạm thời không có chỗ nào trống.

Vũ Phi tròn mắt túm lấy cổ áo chủ quán xách lên gằn giọng đầy sát khí

-Người nói ta phải đợi sao?

Chưởng quầy không thể nào chịu nổi, liền luôn mồm cầu cứu mọi người xung quanh nhưng mà ở đây phần lớn là người thường nên không dám phản ứng lại.

Vũ Phi hừ lạnh một tiếng, vung tay ném chưởng quầy xuống đất, rồi quay sang bạch y thanh niên

-Xin huynh chờ một chút, đệ tìm bàn

Thần thái của thanh niên vận bạch y rất cao ngạo, khề nhều mày, rồi gật gật đầu, có vẻ như y làm động tác như vậy là để biểu thị sự nể mặt đối với Vũ Phi.

Vũ Phi đánh mắt nhìn các thực khách đang ồn ào, toàn bộ họ đều hoảng hốt cúi đầu, chuyên tâm ăn uống, ai cũng sợ bị hấn đ-ng đến. Xem ra cái danh thiếu chủ Huyền Ưng Kiếm đã sớm lan truyền xa.

Bất chợt Vũ Phi sững người, mắt nhìn về phía Hoa Ngọc Khanh, chăm chăm nhìn sắc đẹp lạnh lùng đầy kiêu ngạo. Vội phục hồi thần trí, chỉnh chu lại quần áo, hấn giả vờ như vô tình đến bàn Hoa Ngọc Khanh rồi chỉ vào Dịch Phong.

-Bàn này ta muốn ngồi, tên kia nhường chỗ của ngươi cho ta, tiền rượu, đồ ăn ta trả hết.

Dịch Phong thờ dãi, một thẳng ngực tự nhiên muốn chết sao, không biết người đang ngồi trước ngươi là ai à, là Băng Lãnh Ma Nữ đó cha nội, giết người không ghê tay. Ai ngờ Dịch Phong chỉ cười lắc đầu, hấn cũng chả muốn gây sự, nhẹ nhàng nói.

-Bàn này ta và nương tử ngồi rồi, phiền công tử kiếm chỗ khác.

Bị từ chối, đặc biệt là lúc này lại có mỹ nữ ở gần bên, khiến con tim chùng xuống của Vũ Phi lúc nãy đập nhanh, khuôn mặt đỏ dần.

"Xoẹt!", một âm thanh cắt lên, trường kiếm dài ba xích được rút ra. Hấn tức giận quát lớn

-Ta chính là Huyền Ưng Kiếm thiếu chủ Vũ Phi, mau đứng lên, nếu không thì đừng trách.

-Ai nha, con bà ngươi đó, đi nhanh mau, không thấy cái người kia đang nóng giận rồi sao.

Dịch Phong thăm kêu khô, mắt nhìn sang Hoa Ngọc Khanh đang bắt đầu lưu chuyển nội công, hấn cảm nhận được hàn băng đang chuẩn bị đánh ra, chỉ cần Vũ Phi nói câu nữa là ĐÁNH.

Thấy Dịch Phong không nói gì, Vũ Phi không kìm được, gầm lên một tiếng, trường kiếm chém tới. Kiếm pháp của hấn có vài phần khí thế, dưới sự thịnh nộ, một chiêu đã vận đủ mười thành công lực, kiếm quang chụp lấy Dịch Phong, chỉ cách cổ họng có gang tay mà thôi.

Vũ Phi đắc ý mỉm cười, nhất định là ngươi tiêu rồi. Nhưng chỉ có điều trường kiếm đó vô pháp tiến lên thêm nữa, Hoa Ngọc Khanh đã giương hai ngón tay ra, không biết đã kẹp chặt thân kiếm từ lúc nào.

Hàn băng từ ngọc thủ chậm rãi bao lấy trường kiếm rồi "Tách" khiến trường kiếm bị nát thành tám mảnh, toàn bộ lực phản chấn của quyền đầu nhập vào thể nội của Vũ Phi, lập tức khiến hấn phun ra một ngụm huyết nhục, vội thối lui ra sau.

Một chiêu đó của Hoa Ngọc Khanh chỉ là tùy tiện ra đòn, hiển nhiên không phải là toàn lực.

Biểu huynh Vũ Phi đứng gần cửa quán thấy biểu đệ mình bị nạn bèn nhanh chóng phóng đến đỡ lấy hấn, thủ pháp đánh vào huyết đạo để cầm máu.

Bạch y thiếu niên thấy Vũ Phi không bị nguy hiểm lắm bèn đưa sang thủ hạ rồi hướng về Hoa Ngọc Khanh, hấn cũng chấn động trước vẻ đẹp của nàng và hấn cũng nhận ra nàng là ai.

-Biểu đệ ta có lỗi nhưng hà tất gì Hoa cô nương lại mạnh tay như vậy.

Hoa Ngọc Khanh nhú mày đáp lại.

-Đông Kinh công tử, biểu đệ của ngươi xuất kiếm là muốn giết phu quân ta, ngươi thử nghĩ xem ta có nên giết hấn không?

-Phu quân?

Đông Kinh ngạc nhiên nhìn Dịch Phong, thăm nghĩ cái tên này làm cách nào mà khiến Hoa Ngọc Khanh chấp nhận làm phu thê, phải biết những đệ tử từ Bắc Thần Cung rất rất là khó gần chứ đừng nói là đến nói chuyện nhưng đẹp cái chuyện này sang một bên.

Đông Kinh bắt ngờ tuốt kiếm chĩa thẳng vào Dịch Phong nói.

-Hoa cô nương đã đánh trọng thương biểu đệ ta, thật mất mặt nếu bỏ qua. Bây giờ ta sẽ trả lại nhưng gì Hoa cô nương vừa làm

-Người đừng có ý là đồ đệ Kiếm Thần mà muốn nói gì thì nói. Ta không ngờ sư phụ ngươi lại thu một tên đồ đệ không biết phải trái.

-Đừng có mà đánh giá sư phụ ta.

Đồng Kinh quát lớn thôi động chân khí trong người, sát khí như ánh mặt trời xuyên mặt băng, từng luồng từng luồng khí công cuộn cuộn tỏa ra chém tới.

Hoa Ngọc Khanh phát động hộ thể chân khí, hai cổ chân khí cùng chạm tại một chỗ, chén bát dưới hai người vỡ thành nhiều mảnh văng đi khắp nơi.

Dịch Phong điên đầu cái đeo gì từ sáng tới giờ đây là lần thứ hai có người muốn đánh hắn, một tay liền túm cánh tay Hoa Ngọc Khanh kéo nàng ra sau, tay còn lại hóa chưởng kinh áp bức Đồng Kinh phải thối lui ra sau.

-Nàng đừng dùng quá nhiều nội công, nội thương còn chưa khỏi đâu.

Dịch Phong nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng ân cần nói rồi quay sang Đồng Kinh.

-Ngươi muốn đánh ta. Được thôi, vậy hãy cho ta xem đệ tử Kiếm Thần như thế nào. Ra ngoài cho tiện chứ.

Đồng Kinh lại kinh ngạc, hắn ngỡ rằng Dịch Phong chỉ là một tên tiểu tử vô danh vì Hoa Ngọc Khanh toàn đứng mặt ra, ài dè là một kẻ có võ công nhưng Đồng Kinh có thể nhận định rằng Dịch Phong là cao thủ, cái chưởng kinh vừa rồi là một minh chứng.

Bên ngoài tửu quán.

Trường kiếm trong tay nắm tay bao phủ một lớp nội kinh lam sắc sỡ, Đồng Kinh chuyển động phi người phía trước, hắn muốn tấn công đầu tiên để thăm dò.

Đồng Kinh khẽ điểm ngón chân, thân thể hơi nghiêng, tay phải vỗ xuống mặt đất cả người đã xuất hiện sau lưng Dịch Phong. Kiếm quang đáng ra chín lưỡi kiếm chia ra tấn công chín chỗ yếu hại sau lưng.

Dịch Phong cười nhạt, thân thủ phát kinh khí chói tai như tiếng biển gầm đầy phần nộ, song thủ như bóng quang uốn lượn liên tiếp chớp động nhanh chóng đỡ lấy kiếm khí mà Đồng Kinh phát ra.

Cùng lúc đó thân thể Dịch Phong vọt tới trước vài thước, vung tay đánh ra một đạo thần diệu tuyệt luân. Chỉ thấy một đạo quang mang đỏ rực thoáng hiện đón nhận kiếm chiêu sắc bén của Đồng Kinh.

Một tiếng động lớn vang lên, bóng người vừa hợp lại rồi phân ra, thoát ẩn thoát hiện, một đạo từ trên chém xuống tốc độ cực nhanh, một lần đỡ là một lần tay hắn phải tê dại đi, lực đạo Dịch Phong đánh quá mạnh tưởng như tay Đồng Kinh đã rời khỏi thân thể rồi.

Đồng Kinh kinh hãi nhưng thân là đệ tử Kiếm Thần há có thể sợ hãi, hắn hét lên một tiếng, một đạo thanh quang bắn ra, một cổ khí lưu cường đại trong nháy mắt lan ra bốn phía. Mọi người đang vây xem đều bị chấn động ngã xuống mặt đất, đều kêu lên đau đớn.

Nhân thân Đồng Kinh đầy ngoan cường, công lực toàn thân trong nháy mắt tăng lên gấp ba lần. Rất nhanh song phương hai bên giao thủ không dưới trăm chiêu, kiếm quang đao khí lần lượt được tung ra tạo một vòng tròn kinh khí lớn.

Dịch Phong thầm khen ngợi Đồng Kinh

-Công lực thật thâm hậu.

Dứt lời, Dịch Phong biến thành nhiều nhân ảnh xuất hiện xung quanh. Chỉ thấy chín đạo quang mang đỏ rực rồi bay thẳng lên phía trên đầu Đồng Kinh, rồi hội tụ thành một quang trụ đỏ rực và bắn thẳng vào đầu Đồng Kinh.

Kiếm quang của Đồng Kinh như lớp quang tinh huy động kiếm pháp "Đồng Thủy Quyết" thật nhanh. Một tầng chân khí màu lam hình thành vô số khí thuẫn ở trên đỉnh đầu. Đến cuối cùng, hai mắt hắn lóe thân quang, hai tay cầm kiếm đánh ra một chiêu kiếm Phá thiên. Một đạo quang trụ cực kỳ mạnh mẽ từ trên thân quái kiếm bắn thẳng về phía chân trời, đón nhận đạo quang trụ công kích của Dịch Phong.

Tiếng nổ kinh thiên đình tai nhức óc vang lên khiến tất cả mọi người đình tai nhức óc. Chân khí cực mạnh hoàn toàn không bị khống chế hình thành một cơn gió lốc thổi bay mọi thứ xung quanh.

Mù mịt qua đi, chỉ còn lại hai thân ảnh, Dịch Phong vẫn đứng vững ngạo nghễ, còn Đồng Kinh càng không ngừng run rẩy, thân thể bỗng nhiên bị đánh xuống một hố to dưới mặt đất. Đệ tử Kiếm Thần.....Bại trận.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trường an, ta tới đây

Toàn thân bị dư chấn của đao chiêu Dịch Phong đánh ra, Đông Kinh cơ hồ cảm giác được mình đã đặt một chân vào cửa tử đấy là Dịch Phong còn kim lại sức không thì hẳn cũng chẳng còn mạng nữa.

Dịch Phong chậm rãi đến gần chỗ Đông Kinh đưa tay đỡ dậy nhưng một kẻ cao ngạo như hắn, Đông Kinh gạt tay từ chối ý tốt, tự gượng dậy mà thân thể vẫn còn run rẩy.

Hắn đi lướt qua người Dịch Phong không quên nói lại một câu như một lời ước định.

-Chuyện này chưa xong đâu, ta sẽ còn gặp lại ngươi.

Dịch Phong nhún vai không nói gì liền nhanh vào trong quán, đánh mắt nhìn quanh mọi thứ đã đổ nát, mọi người đều dán mắt vào hắn với vẻ kinh sợ. Cũng phải thôi, đây là lần đầu họ được tận mắt chứng một trận giao đấu kinh thiên vừa rồi.

-Chủ quán, thiệt hại bao nhiêu?

-Không, khách quan không phải trả.

Chủ quán mặt sợ hãi, thật sự là ông không hề muốn mọi chuyện xảy ra như này, chỉ biết lắc đầu xua tay từ chối. Nhìn biểu hiện chủ quán, Dịch Phong cười khò.

-Bao nhiêu nói đi, ta không như mấy tên kia đâu. Xem nào, sơ sơ tính ra khoảng 20 lượng bạc.

Nói xong, liền móc trong ngực mấy nén bạc đưa cho chủ quán rồi cùng Hoa Ngọc Khanh rời đi, hắn cũng chả còn tâm trạng nào để ăn, ngày hôm nay hắn gặp đủ chuyện rồi, sáng đánh với mấy tên lạ mặt nhưng không biết có gặp lại không vì hắn đã tha một tên, chiều lại đánh với đệ tử Kiếm Thần.

Hoa Ngọc Khanh nhìn Dịch Phong rồi nắm chặt tay hắn dường như nàng hiểu được hắn đang nghĩ gì, nhẹ nhàng nói.

-Phu quân, giang hồ là vậy, chúng ta là người võ lâm, mọi chuyện chúng ta gặp đều nằm ngoài ý muốn. Chàng đừng suy nghĩ nhiều.

-Ừm, chắc ta nghĩ nhiều rồi mà thôi để ta bế nàng đi cho nhanh.

Dịch Phong bế nàng trong lòng không để Hoa Ngọc Khanh kịp phản ứng, nàng chỉ xấu hổ cúi đầu sâu vào ngực hắn, mặt sung sướng, hít luồng hương đặc biệt nhẹ tỏa ra từ cơ thể hắn. Thân thể nàng càng lúc càng mềm, lắng nghe tiếng gió rì rào bên tai cùng nhịp đập con tim của Dịch Phong.

Nàng bỗng thấy mọi thứ im ắng tưởng là Dịch Phong vẫn đứng lìen ngẩn đầu nhìn hắn rồi chần kinh trước tốc độ kinh người này, mọi thứ nàng nhìn chỉ là xẹt qua vì quá nhanh rồi nàng nhanh chóng phát hiện toàn bộ nàng và Dịch Phong đều được bao phủ hộ thể chân khí. Nhìn không thấy phí sức lực cũng không lúng túng chút nào từ nét mặt hắn, thi triển chân khí hộ thân hành tẩu nhanh như thiểm điện, vậy thì công phu của Dịch Phong đã đạt đến loại trình độ nào, nàng thật khó có thể hình dung được mặc dù đã chứng kiến sức mạnh hắn vừa rồi.

Tốc độ hắn bây giờ sử dụng là năm thành công lực ngang với hai ngày đi đường bộ. Nếu nói mấy ngày trước sao hắn không dùng luôn cho nhanh thì thực sự là Dịch Phong muốn trải nghiệm mọi thứ do ở Vô Ưu Cốc lâu quá tách biệt bên ngoài mà nếu như hắn làm vậy thì bây giờ đã không có Hoa Ngọc Khanh trong tay hắn rồi, việc này là thiên ý sao.

Không lâu sau đã đến cửa thành Trương An phía đông thì cũng đã gần lờ mờ tối.

Hai người đứng trước cổng thành, vẫn còn kẻ đến người đi tấp nập, thập phần phồn hoa, mọi loại người đều có, có điều người trong võ lâm đều mang binh khí dấu đi, có trọng binh trấn thủ. Nhìn cảnh tượng phồn hoa trên đường cái, nhân triều bắt đầu khởi động, thương cổ như vãn, các thức các dạng gì đó đều có tiêu thụ, Trương An là nơi hội tụ của các thương nhân phương Bắc, đường đi thì rộng rãi, các cửa hiệu san sát nhìn mãi không thấy điểm dừng. Tuy đã gần tối nhưng trên đường phố người đi lại không ngớt.

Vệ binh nơi cổng thành chiếu theo lệ tra hỏi, thấy bọn họ như một cặp thân tiên, nam thì tuấn nhã, nữ thì kiều mị, trong lòng vô cùng hâm mộ. Bất quá mọi ánh mắt đều tập trung trên mặt Hoa Ngọc Khanh, trông mắt như muốn lột ra ngoài.

Dịch Phong ho khan nhẹ giọng hỏi.

-Các vị quan gia, hai người bọn ta được đi rồi chứ?

Đi vào trong thành, ánh đèn từ những những l-ng đèn đỏ như tô cái vẽ đẹp đêm huyền bí của Trương An, phía dưới dòng người rất đông rất tấp nập, rất nhiều cửa hàng, tửu điểm, quán trọ, kỹ viện vẫn còn mở cửa chào mời khách.

Dịch Phong vào Hoa Ngọc Khanh đi tìm một cửa hàng quần áo dù sao y phục hắn mặc cũng không phù hợp với thời thế bây giờ, Hoa Ngọc Khanh thì mặc áo hắn cũng không hay.

Hoa Ngọc Khanh chọn một bộ xiêm y màu trắng toát lộ vẻ phiêu dật như tiên tử phủ dài xuống chân, che lấy nội y là một cái khố dài màu trắng, bên trong âm áp, bên ngoài đẹp đẽ, lại thêm một cái dây lưng có viền kim tuyến, vừa khít với eo lưng của nàng, lộ ra bờ mông tròn lẳn.

Dịch Phong thì không có thẩm mỹ như nàng, chọn đại một bộ lam y, đôi giày là xong. Tổng cộng hết 5 lượng bạc, sau đó thắng tiếng Phong Nguyệt trợ để nghỉ ngơi.

Hoa Ngọc Khanh đã ngủ mê mết, mặt tràn đầy xuân ý, miệng cười thỏa mãn, đôi môi hồng thắm thoảng chu ra, vẻ kiêu mị hạnh phúc không gì tả được. Lúc này, Dịch Phong một tay thì ôm lấy bờ hông trắng đẹp nồn nà của nàng, tay kia thì giữ hờ ngọc nhũ cực đại. Ngọc nhũ dưới bàn tay của gã biến thành vô số hình dạng.

Cảm nhận được sự sáng khoái ở ngực, Hoa Ngọc Khanh chậm rãi mở mắt thấy bàn tay Dịch Phong đang tác quái tác quái, nàng e lệ, thân người uốn éo qua lại như rắn trườn, muốn thoát khỏi vòng tay hắc nhưng bị Dịch Phong kéo lại ôm chặt.

-Thôi nào, sáng rồi, tối qua còn chưa đủ với chàng sao?

Dịch Phong hôn nhẹ lên má cười hi hi ha ha.

-Với nàng thì ta chưa bao giờ thấy đủ cả.

Vừa nói bàn tay lực đạo xoa bóp mạnh hơn khiến nàng run rẩy. Biết nàng động tình, bản thân hắc cũng không chịu nổi sự giằng xé của dục hỏa, bắt đầu một trận cuồng phong bạo vũ.

-Thiếp không xong rồi, mau mạnh lên.

-Hoa nhi, dễ chịu không?

-A...A...dễ chịu.

Hoa Ngọc Khanh không biết đã trải qua bao nhiêu khoái cảm, khi tỉnh lại lần nữa thì thấy Dịch Phong đang ngồi bàn chuẩn bị cơm. Uể oải ngồi dậy, nàng mỉm cười duyên dáng nhìn Dịch Phong, nàng bây giờ quả là hạnh phúc. Hai người ăn điểm tâm rồi dắt tay nhau ra phố chơi.

Mặc dù ở Bắc Thần Cung, nàng được phân phó làm nhiệm vụ được đi đây đi đó nhưng chưa bao giờ được gọi là đi chơi thật sự. Trên phố các cửa hàng bán những thứ hấp dẫn đến kỳ lạ, Hoa Ngọc Khanh như cô bé nắm chặt tay Dịch Phong, lúc đi đằng này lúc thì đằng kia, cửa hàng nọ cửa hàng kia.

Đến tiệm trang sức, Hoa Ngọc Khanh nhìn lướt qua một lượt rồi chỉ vào cái trâm vàng sáng chói. Chủ tiệm nhìn hai người biết là kẻ giàu liền ra vẻ gian thương tặng bóc cái trâm khen lấy khen để.

Hoa Ngọc Khanh đương nhiên là có tiền nhưng vẫn thích thú vùi tình lang mua cái trâm hết 7 lượng bạc, đúng là với cách tiêu tiền kiểu này không biết Bắc Thần Cung chỗ nàng chắc hẳn là cả một núi tiền chứ chẳng chơi.

Cầm trên tay cái trâm, Hoa Ngọc Khanh đưa cho Dịch Phong, hắc đương nhiên là hiểu ý nàng.

-Để ta đeo cho nàng. Chà, quả nhiên không ngoài dự đoán, đẹp, rất đẹp. Cứ như nó được tạo ra chỉ dành cho nàng vậy.

-Thật không?

Dịch Phong gật đầu chắc nịch.

-Thật, với nàng đeo món trang sức nào cũng đều đẹp hết.

Hoa Ngọc Khanh nhẹ cười trước lời tán thưởng phu quân liền kiễng chân thom vào má hắc như một phần thưởng. Dịch Phong cảm nhận được cái đôi môi mềm mọng ẩm ướt hôn phớt lên má mình một sự đãi ngộ mà riêng hắc mới có.

-Má? Chỉ là má thôi sao? Còn chỗ này nữa mà.

Dịch Phong chỉ vào miệng mình cười thâm ý, Hoa Ngọc Khanh như hiểu ra, thân pháp được thi triển lập tức cách xa hắc tránh thoát vòng tay chuẩn bị ôm nàng. Nàng còn ngoái lại cười trên.

-Mơ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Khẩu Quyết Kỳ Lạ

Hai người cứ vậy mà nắm tay nhau xen lẫn đoàn người đi tập nập, thi thoảng lại nghe thấy tiếng cười của Hoa Ngọc Khanh, xem ra hai người rất vui vẻ.

Đi cùng với mỹ nhân đương nhiên sẽ thành tiêu điểm chú ý của mọi người, đánh tiếc hăm mộ thì ít mà ghen tị thì nhiều, Dịch Phong khòe miệng dương lên đắc ý "Ai bảo lão bà ta mê người quá mà".

Bất chợt ở phía xa xa có một nhóm người cười ngửa với tốc độ rất nhanh, người dân lập tức như kiến thấy người tàn nhanh sang hai tạo lối đi cho họ.

Nhìn lướt qua, thì có thể nhận định là người trong giang hồ, dẫn đầu là thiếu hiệp khoảng hai tám hai chín tuổi toàn thân lục y, rất anh tuấn thu hút ánh nhìn của những ánh mắt si mê của thiếu nữ.

Người này là đại đệ tử của phái Hoa Sơn- Y Vân có tiếng tăm trong giang hồ là nhân vật kiệt xuất của phái Hoa Sơn. Đi sau là cô nương toàn thân quần áo vàng nhạt phối hợp với vóc dáng mảnh mai động lòng người, khiến nàng lộ ra trong đám đông hết sức chói lọi.

Đường nét thân thể đầy đặn hấp dẫn ánh mắt của tất cả những người nhìn, cô nương này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt vẫn còn mang theo vài phần non nớt. Nàng là Nhan Bắc Thu con gái chương môn Hoa Sơn.

Đi ngang với Y Vân là Xuất Vân đạo trưởng- Trương Tâm phái Võ Đang, nghe nói là truyền nhân của chương môn Võ Đang Xuất Trần đạo trưởng, thiên tư cực tốt, võ công cực cao. Còn lại là đám đệ tử hai phái đi theo phía sau.

Dịch Phong nhìn rồi quay sang Hoa Ngọc Khanh.

-Hình như là có chuyện thì phải?

Hoa Ngọc Khanh gật đầu nói.

-Đúng vậy, ở đây có vụ án giết người mới hơn ngày trước khi hai ta đến đây.

-Giết người? Nạn nhân chắc có tiếng tăm nên hai phái này mới phải ra tay.

-Nạn nhân là Quyền Vương- Tiêu Thế Viễn. Thiếp nghe được là ông ta bị giết mà còn chưa nhận thức được là mình đã chết, thế nên tên sát thủ này đang là mối lo ngại vì chưa tìm được manh mối và chưa tra tìm được loại võ công mà hắn dùng để giết nạn nhân. Chẳng muốn đến đó xem chứ?

Đến gia viên Tiêu Thế Viễn, đã đông đúc người quan sát, toàn là người trong võ lâm, lên tới hàng trăm người. Mà cả gia viên trong biển lửa đã hóa thành đồng tro tàn rồi, một vùng rộng lớn bày ra hàng trăm cỗ thi thể, hiển nhiên là sau khi phát hiện người ta liền kéo số thi thể này ra đây duy chỉ có xác Tiêu Thế Viễn vẫn còn nguyên si.

Tiếng bàn luận của vòng người xung quanh không dứt, tất cả đều đưa ra một giả thuyết đủ thể loại, Dịch Phong và Hoa Ngọc Khanh tìm một chỗ thoáng ít người đứng nhìn.

Tiểu cô nương Nhan Bắc Thu nhìn trăm cỗ thi thể xung quanh đến phát ón, một cảnh tượng kinh dị với người mới bước chân ra giang hồ như nàng, không chịu được mà chạy về phía đứng chỗ Dịch Phong đứng mà nôn thốc nôn tháo.

-Eo....ooo!!!!

-Oái!!!!

Dịch Phong kinh dị mà nhảy căng lên, Nhan Bắc Thu cũng hoảng vội xin lỗi sau đó nhìn thấy sang bên cạnh Hoa Ngọc Khanh lên vui vẻ mừng rỡ.

-Hoa tỷ, không ngờ là gặp tỷ ở đây.

Nàng cười nhẹ lấy khăn đưa cho Nhan Bắc Thu lau miệng.

-Tỷ cũng không nghĩ rằng gặp muội ở đây, lâu nay vẫn khỏe chứ?

-Vâng, muội vẫn ổn, muội vừa được đại ca dẫn đi ra ngoài không nghĩ là hắn lại dẫn muội đến đây, thật đáng ghét mà.

Dịch Phong thấy hai người quen nhau nói chuyện như đã quên mình đứng đây liền ho nhẹ vài tiếng ý muốn nhắc Hoa Ngọc Khanh còn chưa giới thiệu hai bên.

Hoa Ngọc Khanh lờ mờ nhẹ hắc, nhẹ giọng nói với Nhan Bắc Thu.

-Nhan muội, đây là phu quân của tỷ danh tự là Dịch Phong.

-Dịch lang, đây là Nhan Bắc Thu muội muội kết nghĩa của thiếp.

-Oa...không ngờ tỷ đã lấy chồng rồi, sau muội không biết chứ?

-Cũng mới thôi.

Nhan Bắc Thu ánh mắt tỏa sáng nhìn Dịch Phong tựa hồ bị phong thái của hắn làm cho chấn kinh. Y Vân thấy đệ muội nói chuyện với người lạ định gọi lại nhưng nhìn kỹ đó mỹ nhân Hoa Ngọc Khanh, gặp đúng người trong mộng mà hắn hằng mơ ước liền bỏ công việc khám xét đi lại gần.

-Hoa cô nương lâu lắm không gặp.

Hoa Ngọc Khanh hơi khựng lại, hình như là nàng không hề quen hắn liền lắc đầu cười.

-Xin lỗi nhưng ta và ngươi có quen nhau chăng?

-Khoảng 2 năm trước, Hoa cô nương có đến Hoa Sơn trao đổi võ học Nhan Bắc Nguyệt đại sư tỷ tại hạ sau đó còn cứu tại hạ một mạng, lúc định báo đáp nhưng Hoa cô nương đã rời đi.

-À ta nhớ ra rồi mà ngươi không cần phải báo đáp ta không để tâm mấy chuyện đó.

-Nhưng mà...

-Không cần với lại ta với phu quân còn nhiều việc phải làm

Y Vân nghe được từ miệng Hoa Ngọc Khanh nói ra hai từ "phu quân" làm hắn kinh ngạc, là người nào đã đánh đổ được Băng Lãnh mỹ nhân này, không thể nào mục tiêu hắn là bày tỏ được tâm tình với nàng sao lại như thế được.

Hoa Ngọc Khanh tựa hồ cảm thấy Y Vân có cảm tình với mình liền chốt hạ cho hắn bớt tư tưởng, kéo lấy tay áo Dịch Phong.

-Đây là phu quân ta- Dịch Phong.

Y Vân nhìn Dịch Phong, khoe miệng giương lên lộ ra một chút chế giễu thâm nghĩ "Chỉ là một tên tiểu tử nhà quê chỉ được cái mã bên ngoài không biết hắn đã làm gì để Hoa Ngọc Khanh có thể quy tâm được chứ, thật tức chết" ngược lại Dịch Phong cũng tinh ý nhận thấy ánh mắt đầy ghen tị nhưng không để tâm lắm.

Y Vân ôm quyền chào hỏi.

-Thật vinh hạnh khi được biết phu quân của Hoa cô nương, chẳng hay thiếu hiệp có danh tiếng gì chăng? Dịch Phong nhưng sao từ trước đến giờ chưa từng nghe tên nhỉ?

Nói xong, Dịch Phong nhận trong lời nói đầy chế giễu ý đầy xấu xa.

Hoa Ngọc Khanh phát hiện vẻ xấu xa trong mắt hắn, tức thì nảy sinh lòng căm thù hắn. Con tim thiếu nữ luôn luôn hướng về người yêu mình lập tức phản bác lại.

-Điều này có gì kỳ quái, mỗi một người lần đầu đi vào giang hồ, đều là chưa được ai biết đến, chẳng qua là coi ý kết cuộc nổi tiếng nhanh hay chậm mà thôi. Mà việc phu quân ta có nổi danh hay không e là không đến việc Y công tử phải bận tâm.

Cảm giác được ý lạnh trong lời nói của nàng.

Y Vân cũng hơi hơi khó chịu. Nghĩ rằng gã nổi tiếng lâu nay, người nào thấy gã cũng phải nhún nhường ba phần, chưa bao giờ có người nói chuyện với gã như thế. Nếu không phải coi nàng là mỹ nữ, có lẽ hắn sớm đã nổi giận rồi mặc dù nàng là mục tiêu của hắn.

Nhan Bắc Thu thấy không khí trùng xuống vội cười tươi cứu giúp Y Vân.

-Ây nha, Hoa tỷ đừng để ý...

-Có gì không phải để ý chứ, ta thấy người như thế cũng có không ít, chẳng qua Hoa cô nương không biết đấy thôi. Loại người này bắt đầu thường hay nổi tiếng cực kỳ nhanh, thế nhưng không bao lâu thì không xuất đầu lộ diện nữa, không phải là chết vì tai nạn, thì là bản thân bị thương nặng, trốn tránh ẩn núp. Chỉ là mây khói lướt qua mà thôi, không đáng nhắc đến.

Hoa Ngọc Khanh giận giữ nhưng vẫn kiềm chế lại.

-Vậy người như thế nào mới đáng nói hay là một kẻ chỉ dựa vào danh tiếng của môn phái mà hành tẩu giang hồ.

Nhan Bắc Thu thấy ngữ khí hai người bất hòa vội chạy ra nói với Xuất Vân đạo trưởng ra khuyên bảo. Xuất Vân đạo trưởng ôm quyền chào hỏi.

-Thật vinh dự thấy được Hoa cô nương không biết Hoa cô nương đến đây có việc gì?

-Phu quân ta hiểu kỳ với vụ án nên ta đưa đến đây.

Xuất Vân cũng ngạc nhiên rồi cười ha hả chúc đôi uyên ương.

-Nếu Dịch công tử hiểu kỳ vậy xin mời.

-Khoan đã ta đã biết hần là người của Tà hay Chính đâu?

Y Vân lên tiếng ngăn lại.

-Không sao, ta tin phu quân Hoa cô nương không phải là người Tà Phái.

Cả ba người rồi đi bỏ lại Y Vân tức giận một mình.

Nhìn lướt qua cơ thể Tiêu Thế Viễn đúng là nhìn bề ngoài không hề có sự va chạm nào cả thật đáng ngờ nhưng bất chợt Dịch Phong thấy được một vết thương được vẽ thành một vòng tròn nhỏ phía sườn che khuất tầm nhìn.

Nhìn vết thương Dịch Phong như nhớ ra một điều gì đó.

-Xuất Vân đạo trưởng chẳng hay ngài đã nghe đến câu "Lấy Quyền Giết Quyền, Gặp Phật Đấu Phật"

-Cái này ta chưa có nghe đến.

Xuất Vân mặt khó hiểu không biết Dịch Phong lại nói câu đó, Hoa Ngọc Khanh và Nhan Bắc Thu cũng vậy.

-Là thế này

"Vai phối hợp hông, Trờ phối hợp gối, Tay chân hợp nhất"

"Cầm- phải giữ chặt, Nã- nắm bắt linh hoạt, Cầm-Nã luyện thành"

"Binh Khí như thể tay chân, gọi là Người-Vật hợp nhất"

"Tâm ý phối hợp, Khí hợp cùng ý, Khí lực hợp nhất"

"Nội âm ngoại dương, nội ngoại hòa quyền"

"Một vẽ không thuận tất khó luyện thành"

-Bài thơ này có nghĩa là gì?

-Ý của nó chính là "trước quyền sau cước đến cầm nã hợp nhất nắm giác quan như binh khí, hợp nhất khí lực nội âm ngoại dương". Nếu như tại hạ đoán không nhầm thì tên sát thủ này luyện theo khẩu quyết võ công như trên, mục tiêu thứ nhất là quyền đã xong giờ có lẽ là đến cước.

-Hừ... chỉ là một lời phỏng đoán thiếu căn cứ.

Y Vân cười lạnh.

Dịch Phong cũng nhìn khá lâu rồi bình tĩnh vạch ra chỗ vết thương bên sườn Tiêu Thế Viễn.

-Cái ấn ký này là do tên sát thủ để lại nó thuộc về bộ tộc Tây Mạc có thể tên sát thủ này liên quan đến Tây Mạc. Nhưng theo người nói thì cũng đúng đây chỉ là phỏng đoán của ta chưa có căn cứ nhưng theo như ta biết thì nó là vậy. Thôi, cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cảnh giới

Làng Thạch Trán Sơn một mớ hỗn độn la liệt những đồng đồ nát, không bóng người, không gì cả, phía xa xa một căn nhà thấp thoáng ngọn lửa cháy bùng bùng trước cơn gió lạnh về đêm, một nam nhân tuổi chừng trên hai mươi ngồi xoay tròn xiên thịt.

Khuôn mặt thấp thoáng qua ánh sáng ngọn lửa, không được anh tuấn như tuổi trẻ thanh niên và thấy được sự khắc khổ hằn rõ chắc hẳn đã chịu nhiều mệt mỏi lẫn đau khổ từ nhỏ.

Gặm một miếng thịt nhai ngấu nghiến như chưa hề được ăn mấy ngày, chỉ mất vài phút năm xiên thịt đã được xử gọn.

Gãy nhẹ thanh củi, hấn ôm gọn thân mình như bó hẹp vào không gian có ánh sáng, hấn khóc, đôi tay chai sần đã mất đi vịn tay úp lên mặt che đi biểu cảm của mình.

-Cha mẹ con nhớ hai người....Tiểu Liên huynh nhớ muội lắm. Hãy đợi ta báo thù xong, ta sẽ tìm muội.

Bất chợt một cơn gió lớn thổi ào ào bên ngoài làm cánh cửa vốn đã nát nay lại bị cơn gió đó thổi bay đi mất, hấn nhìn ra ngoài cảnh vật đen thui cơn mưa bắt đầu rơi xuống ào ào.

-Roẹt!!!!.....Đoàng.....

Một tia chớp lóe sáng cả một vùng kèm đó là tiếng sấm nổ vang trời, ngay tức thì trước mắt hấn xuất hiện một hắc y nhân đứng trước cửa trùm kín nhân điện, hai người mặt đối mặt không ai nói gì, hấn nhìn hắc y nhân rồi cúi xuống nghịch đồng lửa.

-Tây Thành Dững

Hắc y nhân lên tiếng âm trầm.

-Có chuyện gì hả... Viên Hộ Pháp?

Tây Thành Dững lạnh lùng hỏi lại nhưng mặt vẫn hướng vào ngọn lửa, Viên Hộ Pháp(chức danh không phải tên) chậm rãi ngồi xuống trước mặt đưa một tờ giấy ghi năm chữ "Lam Cước"- Hùng Chí Long.

-Nhiệm vụ lần trước, Thánh Yêu mình chủ có lời khen cho ngươi. Chà, một kẻ không hề có danh tiếng giang hồ lại sở hữu một thân tuyệt học đánh bại được cao thủ Quyền Vương, kẻ như ngươi nếu toàn tâm toàn ý với giáo phái không chừng mình chủ sẽ ưu đãi với ngươi.

-Bớt nói nhiều, nếu xong rồi thì rút.

-Làm gì căng thẳng dữ dội vậy...

Nói đoạn Viên Hộ Pháp đứng dậy ghé sát vào mặt hấn trầm giọng đầy uy hiếp

-Ngươi nên nhớ ta đang là người được mình chủ phái tìm thông tin kẻ giết gia đình ngươi. Liệu mà ăn nói cẩn thận...Ha...Ha...Ha.

Ngay trảng tiếng cười cùng đó sấm chớp lại nổi lên, thân ảnh Viên Hộ Pháp đã biến mất như chưa từng xuất hiện chỉ còn tiếng pháp phùng của mảnh rèm bay phất phới trước mặt Tây Thành Dững.

Phong Nguyệt trợ, Dịch Phong và Hoa Ngọc Khanh ăn tối sau buổi đi chơi đầy vui vẻ mặc dù có chút bức mình từ cái tên Y Vân kia nhưng cũng không làm hỏng buổi chiều đầy phấn khởi, Hoa Ngọc Khanh gấp một miếng thịt vào bát Dịch Phong đôi mắt hiện lên đầy yêu thương với tình lang của mình giờ chỉ thiếu cái hôn lễ nữa thôi là đủ.

Hoa Ngọc Khanh bỏ vào miệng miếng đậu rồi nói.

-Dịch lang, sao chàng biết được cái vết thương ẩn kỹ trên người Tiểu Thế Viễn thuộc về Tây Mạc tộc?

-À, cái này ta nhớ khoảng 12 năm trước có một nhóm người vô tình vào được Vô Ưu Cốc, họ xin tá túc một đêm nhưng mà lão già lại không cho một mực nhất quyết đuổi họ đi. Ta thấy họ cũng tội, trên người lại mang nhiều vết thương cùng đó là đứa con của họ thì bị thương nặng ở chân nên đã lên đưa đi nghỉ chỗ khác.

Sau này ta có hỏi thì lão già bảo những người đó thuộc về bộ tộc Tây Mạc là những kẻ máu lạnh tàn bạo nhất vô lâm mỗi lần tộc Tây Mạc xuất hiện thì toàn những chuyện không hay và dạn ta nên tránh. Tây Mạc tộc có thói quen sau khi đánh bại hoặc giết đối thủ thì sẽ lưu trên người đó một vết ấn ký hình tròn như một dấu lệnh cho chiến tích.

Hoa Ngọc Khanh "À" một tiếng, quả thực như được mở mang kiến thức không nghĩ một người trên núi lại có kiến thức uyên thâm như vậy, không biết cái người mà Dịch Phong nói là "lão già" kia là ai có thể là cao nhân không thích nổi danh nên đã thoái ẩn giang hồ?.

Cơm đã ăn xong, Hoa Ngọc Khanh thì đi tắm, Dịch Phong ngồi xếp bằng vận công, hấn nhắm mắt lại dùng phép nội thị kiểm tra xem cơ thể mình, trong đầu hấn hiện huyết quản kinh mạch toàn thân, giống như là phức họa kết cấu cơ thể hoàn chỉnh, biểu thị rõ ràng tình trạng cơ thể.

Ở phía đan điền có hai cỗ nội công một đỏ một xanh rất cường đại cuộn tròn như hình đồ thái cực và được bao bọc bởi cỗ nội lực khác hiển nhiên đó là Vô Tướng Phá Nguyên Khí và Ly Hóa Huyền Băng Công. Dịch Phong song thủ bắt thủ ấn vận động Vô Tướng Phá Nguyên Khí chạy xuyên qua mười hai chính kinh cùng kỳ kinh bát mạch với nhiệm vụ làm giãn nở và lấp đầy.

Hấn uyển chuyển song thủ tạo thành vòng tròn vận hàng vòng chu thiên xung quang người bao bọc luồng khí xanh lam như lửa nổi mỗi một vòng chu thiên là lúc kinh mạch hấn lại nở ra một ít ngay lúc này hấn cảm thấy phát sinh ra biến hóa của cơ thể, cảm biến được mọi việc xung quanh có thể lên tới mười dặm (trước đó là ba dặm). Phát hiện ra điều này hấn tăng cường tốc độ di chuyển của chân khí, thần trí tỏ ra linh hoạt tỏ ra linh hoạt.

Võ công hần bây giờ đã sang một cảnh giới mới của cường giả: Siêu Thánh Nhập Thần. Cường giả trên đời được phân ra thành 4 loại chính. Dựa theo biểu hiện mà ước lượng cảnh giới của người đó. Không có quy tắc hay hướng đi cụ thể nào để giúp võ giả đạt được cảnh giới tiếp theo. Tự thân các võ giả tu tập tới một mức nào đó sẽ tự có các biểu hiện cường giả. Bẩm sinh, thiên phú cũng là một lợi thế để sớm trở thành cường giả.

Siêu Phàm Nhập Thánh: Cường giả có ngộ tính cao, dù là bất cứ loại võ học gì cũng nhanh chóng luyện thành

Siêu Thánh Nhập Thần: Có thể dung nạp võ học tiền nhân vào tư duy nhất, cải tiến, đột phá cảnh giới võ học

Siêu Thần Nhập Hóa: Có thể dựa vào trực giác, ý niệm mà lúc lâm trận tự có thể sáng chế ra chiêu thức

Siêu Hóa Hoàn Hư: Cảnh giới trong truyền thuyết. Các cường giả ở cảnh giới này có thể trùng quy hư vô, cải tử hoàn sinh(chưa ai ngoài Đạt Ma sư tổ Thiếu Lâm và Vương Trung Dương sư tổ Toàn Chân)

Nhả ra một ngum trọc khí trắng, Dịch Phong mở bừng song nhãn léo sáng như kim ngọc chiếu rọi cả căn phòng, nhìn song thủ nắm chặt cảm nhận sức mạnh mới Dịch Phong mỉm cười thỏa mãn.

-Có chuyện gì chàng cười vậy?

Hoa Ngọc Khanh từ phòng tắm bước ra, mái tóc vẫn còn ẩm ướt, những giọt nước còn sót lại lăn chậm trên làn da căng mịn trắng bóng vẫn còn hương thơm từ nước tắm, nàng lúc này mặc thật khiêu gợi, mặc đúng cái áo mỏng tang in hằn rõ lớp da, phía dưới thấp thoáng đám lông đen mỗi bước lại lộ ra khe hồng ẩm ướt khiến dục hỏa Dịch Phong bùng thịnh.

Lập tức bế thốc nàng, đặt nhẹ vào giường, Hoa Ngọc Khanh đương nhiên biết hần sẽ làm gì cũng phải thôi nàng thật gọi cảm quá mà, Dịch Phong hôn lên cổ nàng hít thật sâu cái mùi thơm từ cơ thể nàng tiết ra như một đượ liệu tình ái. Cái miệng tìm đến miệng, bốn cánh môi hòa quyện với nhau, trao cái thứ dịch thơm tho mà chỉ có ở những đôi tình lữ mới cảm nhận được.

Phía dưới, cái tay hần cũng chả yên phận, khỏe léo gạt lớp áo sang một bên rồi xoa bóp cặp vú bự đủ mọi hình dạng, đỉnh núm thì bị hần kéo ngất làm nàng khẽ rên nhưng cũng thật sướng chả mấy chốc mà cương cứng như đỉnh núi.

-A...

Hoa Ngọc Khanh rên rỉ, ý loạn tình mê đáp ứng lại đôi môi tham lam của Dịch Phong, hai tay trên lưng hần âu yếm xoa nắn.

Môi lưỡi của hai người quấn vào nhau rất lâu mới buông nàng ra. Hần ngấm nhìn sắc hồng trên mặt Hoa Ngọc Khanh, đôi mắt hồ thu mơ màng lóe lên quang thái say người, đôi môi hồng bị hần mút tới căng mọng đỏ tươi, rất là dụ người. Dịch Phong thân thương đang chuẩn bị tấn công bông Hoa Ngọc Khanh đỏ mặt lí nhí nói.

-Đề thiếp tự đến, chàng không được cử động

Hoa Ngọc Khanh chuyển đòn bộ lùi về phía sau. Tiểu huynh đệ cường tráng đó đã đứng thẳng băng trước mắt nàng, ngọc thủ lạnh mát nắm lấy cái thứ nóng bỏng đó, lên xuống trên đùi một chút.

Dưới sự khiêu khích của nàng, nó đã tỏ ra dữ dằn hơn nữa. Khuôn mặt xinh xắn thẹn đỏ lên, mông đưa lên cao hơn chút, đem thân thương nhắm cần thận, cuối cùng bạo dạn ngồi mạnh xuống.

Cảm giác tiêu hồn làm Dịch Phong muốn rên thành tiếng.

Dịch Phong bắt đầu chuyển động, từ hạ thể truyền lại những khoái cảm cường liệt vạn phần tiêu hồn. Tay nâng cặp mông này nở mà nhấp liên tục. Hoa Ngọc Khanh cảm thụ khoái cảm chỉ biết rên những tiếng vô nghĩa.

Cùng với động tác mạnh mẽ của hần, Hoa Ngọc Khanh kêu mị kêu lên. Nàng nhắm chặt hai mắt, hai má rục lên như những đám mây hồng khó nhọc nói.

-Dịch lang...yêu thiếp nhiều hơn nữa.

Hoa Ngọc Khanh đột nhiên ôm chặt lấy hần, tuyết đòn phong cuồng lên xuống, nàng hoàn toàn đắm chìm trong đam mê. Hai thân người dán chặt vào nhau nhanh chóng chuyển động.

Chả mấy chốc Hoa Ngọc Khanh toàn thân run lên, kêu lên một tiếng, không kìm được, tiết thân.

P/S: Sắc này ổn chứ hay còn nặng quá:)

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Sát thủ

Sáng sớm tinh mơ, mặt trời vẫn chưa mọc hẳn chỉ lờ mờ nấp sau dãy núi lớn che khuất. Dịch Phong vươn vai giãn gân cốt, lý do hẳn dậy sớm như vậy là vì buổi sáng sớm là thời điểm dương kinh đầy nhất rất thuận lợi cho người tu luyện công pháp thuần dương.

Nhìn sang cạnh Hoa Ngọc Khanh vẫn chìm trong giấc ngủ ngon, khoe miệng nàng còn nhếch lên xem chừng nàng đang mơ thứ gì đó rất vui, hẳn nhìn nàng rồi đặt nụ hôn lên má sau đó mới nhẹ nhàng bước xuống giường.

Đi trên tuyến lộ con đường chính, nhìn các dãy nhà san sát vẫn im ắng, đi được đoạn cách xa khu người ở, thì dừng chân trước một trung niên nam nhân bán bánh bao, đang dùng gậy lăn bột xếp nhân.

-Ông chủ, bán cho ta bốn cái.

Trung niên dừng động tác lấy khăn lau tay vui vẻ nói.

-Khách quan ngồi đợi một lát, bánh sắp chín rồi.

Ngồi tạm cái ghế con, hẳn nhìn trung niên nam nhân thoăn thoắt làm bánh, động tác rất mau lẹ rất thuần thực, chỉ là điểm đáng ngờ ánh mắt người này thỉnh thoảng liếc kín đáo nhìn hẳn, thật đáng ngờ.

Bớt chợt, một cô bé khoảng chừng mười bốn tuổi, khuôn mặt rất trong sáng, không có lấy một điểm đáng nghi, mặc bộ y phục màu xanh lục, dáng người mảnh khảnh, mỏng manh. Nói chung đẹp thì không hẳn là đẹp mà nói xấu cũng hẳn là xấu, khuôn mặt thanh tú là lỗi cuốn người khác mà thôi.

Cô bé đang cầm những bó hoa để đem đi bán, tà thủ xách một giỏ hoa tươi, từ từ tiến về phía hẳn.

Cô bé dịu dàng nói.

-Công tử mua hoa đi, rẻ lắm. Công tử có thể mua để tặng cho phu nhân hoặc là tặng cho tình nhân cũng được, họ thực sẽ hạnh phúc lắm đấy.

Dịch Phong thầm nghĩ "Nếu ta mua những bó hoa này, thì khi trở về tặng cho Hoa nhi, nhất định nàng sẽ thích lắm".

Nhìn vào giỏ hoa của cô bé, bất nhẫn động tâm. Dịch Phong hỏi giá, chọn lấy bông mà mình thích, ngay tại thời điểm đó, linh ứng hẳn đột nhiên rộn lên sự bất an.

Thời điểm hẳn chuẩn bị sờ vào bông hoa, khoe miệng cô bé cười nhếch lên như thể âm mưu đã thành. Bông hoa hẳn chạm vào lập tức bắn ra bụi vàng, nhận thức nguy hiểm, hẳn vội toàn chuyển chân khí một cách nhanh chóng né tránh.

Ngay tức thì, một ánh sáng bóng loáng chết người ngay tại phía sau, cực quý dị công kích bản thân, không có lấy một tiếng động phát ra.

Dịch Phong tà thủ tung một chưởng kinh đầy lui, đúng là một loại kiếm pháp rất kỳ đặc, vô thanh vô tức tiếp cận bản thân mình một cách nhanh chóng, âm thanh toàn bộ khắp nơi đều biến mất, không thể phát hiện được kẻ nguy hiểm này.

Cô bé bán hoa biến mất và gian hàng bánh bao cũng mất theo, Dịch Phong biết mình đã rơi vào bẫy kẻ địch, cẩn thận quan sát tứ phía.

-Roẹt...Roẹt

Hai đạo kiếm kinh đánh ra bắt ngờ chứa bên trong âm hồn quý dị công kích, Dịch Phong lanh lẹ chuyển thân né tránh, xoay người lại một cách nhanh chóng, đúng là một thân pháp vô song vùng tay trái chém ra một đao khí hóa giải hai kiếm kinh.

Đôi mắt hẳn lạnh nhìn hai kẻ trước mắt, nam trung niên bán bánh và cô bé bán hoa nhưng giờ biến đổi thành khuôn mặt lạnh lẽo.

-Nói, vì sao tấn công ta.

Nam trung niên khác hẳn vẻ hiền từ vừa nãy, hẳn cười ngoác miệng nhe ra hàm răng sắc nhọn, tay xoay tròn thanh kiếm sắc bén như chơi đùa món đồ chơi.

-Người đang cầm một thứ đáng lẽ thuộc về chủ nhân bọn ta. Bây giờ thì giao nó ta sẽ cho người chết nhanh gọn không đau đớn.

-Ý người là "Nó"

Dịch Phong lời viên Tỳ Thủy Liên Châu giờ trước mặt kẻ địch.

-Bây giờ thì nói tên các người đi.

Nam trung niên cười khẩy.

-Được, cho người biết tên để chết không uất ức. Ta là Ngân Ưng còn người bên cạnh ta là Hắc Oa cả hai bọn ta nằm trong Lục Hắc Thần đứng thứ sáu trong La Sát Giáo. Bọn ta đến đây ngoài trừ mục đích lấy Ty Thủy Liên Châu mà còn báo thù cho tứ huynh đệ bị người giết.

-Hóa ra là lấy việc công báo thù việc tư sao.

-Xem chiêu

Hàn quang trong mắt Ngân Ưng lóe lên trường kiếm trong tay xuôi theo đường lối kỳ lạ đánh về phía Dịch Phong. Trường kiếm khẽ lay động, liên tiếp tạo ra trăm mũi kiếm như lớp lớp con sóng không ngừng lập lòe tấn công.

Gió cuộn mù mịt cùng ánh kiếm như vũ bão, Dịch Phong tả lực đã chỉ liên tiếp phá vỡ cùng lúc đó hắn thấy được ánh mắt đặc ý của Ngân Ưng. Phía sau lưng hắn, hắc sắc trường kiếm đã ẩn mạnh vào giữa lưng hắn. Trường kiếm ẩn đây, nhưng Hắc Oa chỉ cảm thấy một lực phản chấn cực mạnh truyền lại, đánh tan ba tầng trường kiếm cường hoành của mình, lòng cực kỳ kinh hãi, hình như không ngờ võ công Dịch Phong cao như thế.

Còn Dịch Phong bị trúng đòn cảm thấy lồng ngực nôn nao khó thở, vô cùng âm độc.

-Chết tiệt là Sát Đoạn Trường, mình sợ quá.

Trường kiếm chứa kịch độc, trúng người ắt chết. Không ngờ hôm nay Dịch Phong lại sợ ý, không nhìn ra đây là quỷ kế của địch nhân, bị một trường kiếm thương không nhẹ. Biết Dịch Phong đã trúng trường kiếm ắt hẳn không chống đỡ được bao lâu nữa.

Hai người nghiêng mình công đến, chiêu thức mau lẹ ác liệt, công lực thâm hậu, mỗi chiêu mỗi thức toàn là sát chiêu rất thâm độc. Dịch Phong tạm thời lách người tránh thế công đồng thời vận công chữa thương áp chế độc trường kiếm ra ngoài, đan điền mỗi vòng quay thương thể giảm đi phần nào, không bao lâu, thương thể cơ bản đã khôi phục.

Nghĩ đã được hơn thời gian độc kinh phát tác đáng lẽ Dịch Phong phải gục rồi, tại sao sau khi hắn trúng độc trường kiếm lại không có tí dấu hiệu và phản ứng nào của việc trúng độc chứ, Hắc Oa nhìn mà khó hiểu.

Dịch Phong trầm giọng sát khí đã bùng thịnh nói.

-Các người hết cơ hội để giết ta, và bây giờ đến lượt ta tiếp lễ.

Nói xong, liền lờ ra Kiếp Vương Dao xoay tròn như gió trong tay hắn, lóe lên hàn quang đoạt hồn. Ngân Ưng và Hắc Oa đưa mắt ra hiệu với nhau, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ hết sức kinh dị, Hắc Oa nghiêng người nhào về phía Dịch Phong, song thủ nháy mắt trở nên đen sì, lại thi triển Sát Đoạn Trường lần nữa, trường phong veo veo âm hiểm bất tán khiến không khí xung quanh khó hít thở.

Sau lưng Hắc Oa, trường kiếm Ngân Ưng y như độc xà, âm hồn không tan, từng kiếm không rời khỏi từ huyết, dồn đối phương vào tử địa, tuyệt học Ma Hồn Kiếm một lần nữa được tung ra.

Dịch Phong bắt đầu thế công của mình, đao kiếm quyền trường vang đoàng đoàng như sấm. Kiếp Vương Dao chớp quang như biến mất trong tay hắn, chém ra những quỹ đạo đao kinh ảnh ảnh thực thực không biết đâu mà tránh. Hắc Oa bị đao kinh bức lui không né tránh được bị chấn lực đánh bay phía sau.

Ngân Ưng thấy Hắc Oa bị đánh, tức giận huy động trường kiếm, toàn lực công kích, mũi kiếm linh hoạt như thể vật và người hợp nhất.

Mỗi lần đâm đến cách người Dịch Phong một gang thì ngừng lại, vô luận gã cố sức ra sao, vẫn không có cách tiến lên một phân nào nữa. Lần nào Dịch Phong cũng chỉ chấn trường kiếm của gã ra, liên tục bức phải công kích toàn lực, Ngân Ưng mỗi khi muốn dừng lại, Dịch Phong liền áp sát không tha, trên người gã lưu lại vô số dấu vết, máu tươi ướt gần hết áo quần gã.

Dần dần kiếm pháp Ngân Ưng bắt đầu lộn xộn, thế lực bắt đầu hạ xuống, hơi thở bắt đầu gấp bách.

-Giờ thì chết đi.

Dịch Phong vung đao chém mạnh một đao, vết chém cực ngọt bổ đôi người Ngân Ưng. Liếc mắt sang phía Hắc Oa định chạy trốn, Dịch Phong bắn một chỉ lực xuyên qua đầu. Kết cục Lục Hắc Thần đã bại trước một kẻ vô danh.

-La Sát Giáo sao? Thật sai lầm khi tha tên công tử kia sống. Mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối rồi.

Phía chỗ khác cách Trường An rất xa cũng xảy ra một trận kịch chiến, đỉnh núi Thạch Phùng, bị đổ nát hơn phân nửa. Một trung niên nằm dài trên mặt đất giữa vùng máu, đôi chân đã nát bấy không ra hình thù sau cuộc chiến kinh thiên. Ông nhìn kẻ đang tập tễnh đến trước mặt mình, rồi nói trong tiếng thờ đóc.

-Hai chân người bẩm sinh khuyết tật một dài một ngắn, không ngờ có thể luyện được thổi pháp đến mức này....Khục...Khục...

Nam trung niên cơ hồ sắp cận cửa tử, thở ra rất nhiều huyết. Kẻ kia chậm rãi nói.

-Ông là "Lam Cước" võ công khiêu chiến ông chính là thổi pháp của ông.

Chương 13: Ta vốn đẹp trai hơn người

Lôi hai thi thể đã chết cứng vào chỗ khuất người đi lại, Dịch Phong lấy trong ngực áo một gói giấy nhỏ, ở bên trong là một nhúm bột phấn màu trắng, hấn lấy ra một nhúm rồi rắc lên xác Ngân Ưng và Hắc Oa lập tức hai cái xác sủi bọt trắng hóa thành hai vũng máu thấm ướt nền đất.

Dịch Phong ngó nhìn xung quanh rồi đi mất hút mà không hề nhận ra trên nóc nhà, một mỹ nhân lục y dáng người thon thả, váy xẻ ra lộ cái đùi trắng bóc, song phong đều đặn cao ngất biểu thị phong vận của tuyệt sắc giai nhân, mày liễu mắt phượng, mũi dao miệng nhỏ, trên gương mặt như ngọc thấu ra sự bóng loáng trong suốt, làm lộ ra vẻ tự tin lơ mờ và xinh tươi.

Nàng tuyệt không kém Hoa Ngọc Khanh thậm chí là có phần hơn nhờ ở khí chất. Mỹ nữ này đã chứng kiến cảnh Dịch Phong giao đấu, trên khóe miệng nàng hiện nụ cười như hoa đua nở thực mê người. Nhưng tóm lại mỹ nữ này là ai? Tại sao với một người như Dịch Phong lại không thể phát hiện ra, phải chăng mỹ nữ này võ công cao hơn hẳn. Nàng nhìn dõi theo thân ảnh hấn dần khuất sau những ngôi nhà rồi mất hút chỉ để lại tiếng vang leng keng trong con gió lạnh.

Buổi sáng sớm, mặt trời đã lên cao, người dân Trường An đã tụ tập đông đúc ở các dãy nhà bày bán các thứ chuẩn bị cho ngày mới bắt đầu. Những tiếng ồn vang lên tận phòng Dịch Phong, Hoa Ngọc Khanh chậm rãi mở mắt cả thể nàng hầu như phần thân trên hoàn toàn bạo lộ chỉ có phần dưới có chân đắp ngang hông che đi vùng nhạy cảm, nàng nhìn sang bên cạnh không thấy tình lang đâu bèn ngồi dậy nhưng hạ thân truyền đến một chút nhói ở dưới, nàng chỉ biết thầm mắng cái tên ngốc không biết thương hoa tiếc ngọc nào cả.

Cạch

Tiếng cửa mở, Dịch Phong cũng đã về, hấn nhìn thấy một cảnh tượng quá là muốn thổ huyết mà, cái dáng người khiêu gọi đó dù có thấy bao nhiêu thì không bao giờ chán cả.

- Tiểu Hoa nhi, nàng muốn bức phu quân đây mà.

Dịch Phong cười dâm chuẩn bị thịt nàng lần nữa nhưng Hoa Ngọc Khanh đâu có để hấn thực hiện được ý đồ nàng thân pháp nhanh nhẹn dường như sau khi song tu cùng Dịch Phong võ công cũng đã tăng tiến lên rất nhiều, mình chứng là thân pháp Phiêu Ảnh của nàng đã lên tầm cao mới.

- Xú phu quân đừng có mà mơ.

Nàng cười yêu mị chạy nhanh vào phòng tắm.

Dịch Phong cười lắc đầu, nhìn sang góc nhà, Tiểu Giáp đã không biết tha từ đâu một đồng sâu bỏ ngời ánh sáng lấp lánh. Khoảng chừng một lúc Hoa Ngọc Khanh ra ngoài, cái mùi thơm dụ hoặc từ phòng tắm bay ra quyến rũ hấn, cái mùi đặc trưng này có lẽ hấn chả có thể nhầm được.

Dịch Phong liền đứng dậy ôm gọn nàng vào lòng như muốn che chở, nàng trong lòng e thẹn và vui sướng không thể tả. Có lẽ đây chính là tâm tư của thiếu nữ. Dịch Phong hôn lên môi mộng chín đỏ quyến rũ trong lòng, song thủ ôm ngọc thể nhu mì rung động lòng người. Tay ở trên đường cong mỹ lệ ấy, nhẹ nhàng vuốt ve, im lặng cảm thụ hai bầu ngực lớn đàn tính khác thường, tà thủ xuôi theo vòng eo từ từ trượt xuống dưới, ngón tay như là đang gây ngọc huyền cầm, phát ra trợn trợn âm thanh hài hòa mỹ diệu khó tả.

Hấn thâm tình ghé sát tai nàng phả ra cái hơi nóng đầy nam tính thâm tình nói.

- Tiểu Hoa nhi ưa thích ta làm vậy không?

Hoa Ngọc Khanh bên lên mở mắt, nhìn được tình cảm nồng nàn trong mắt hấn, tâm tư thiếu nữ vui sướng vô cùng. Trong lòng nàng kích động không thôi, đối với một thiếu nữ ở thời đại ai ai cũng đầy mưu mô, có thể nhận được một phần tình yêu chân thành, là không dễ.

Đặc biệt ở là vô lâm hỗn loạn bất an này, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, đều có thể mất đi sinh mạng, tình yêu đối với người vô lâm lại nói, đặc biệt không ổn định như người bình thường. Khiến người ta thường thường có một loại cảm giác không chân thực, bởi hồi trong lòng nhưng lại gạt đi.

- Hoa nhi rất thích

Đầu nhẹ nhàng tựa vào ngực hấn, mặc tay hấn từ từ vuốt ve an ủi trên cơ thể mềm mại của mình. Hai người thủ thủ một hồi mới rời nhau để xuống dưới ăn điểm tâm.

Xuống dưới cũng khá khá nhân sĩ từ các nơi đến, ồn ào náo nhiệt. Hai người chọn một góc bàn rồi gọi món, trong lúc chờ từ bàn nào đó vang lên tiếng lớn về cặp cao thủ trẻ nào đó xem chừng rất tiếng tăm rất lớn. Nhận thấy vẻ hiếu kỳ, Hoa Ngọc Khanh nói.

-Hai người đó đều vô cùng nổi danh ở võ lâm, đáng gọi là nhân vật nổi danh nhất trong lớp trẻ. Hai người một nam một nữ, nam là Thiên Sinh Long đệ tử Thái Hồng Kinh một cao thủ rất có tiếng tầm chính lẫn tà. Còn nữ Cung Như Mộng là người thuộc Tâm Linh Cung cũng giống như Bắc Thần Cung của thiếp. Mà còn nữa, Cung Như Mộng là tuyệt thế giai nhân xếp thứ ở Thiên Tiên Bảng đấy. Thế nào chàng động tâm chứ.

Dịch Phong hớp chén trà cười khỏ.

-Ta đã thấy nàng ta đâu mà động tâm chứ với lại ta nghĩ rằng có cả một đồng nam nhân theo đuổi nàng ta ấy chứ.

Nói xong hần lại liếc nhìn đám người, ai ai trên mặt đều lộ ra vẻ hứng thú có thể gặp được mỹ nhân trên Thiên tiên, trong lòng há có thể không vui, gương mặt đều rất hứng thú, tỏ ra gấp không thể chờ được.

Vừa mới nói xong, ở cửa quán ồn ào, ánh mắt đám người đều dừng lại trên người Cung Như Mộng, cơ hồ toàn bộ đều bị vẻ mỹ lệ của nàng làm cho ngây ra, mắt không rời đi chỗ khác, thần sắc chấn kinh.

-Cung Như Mộng đó.

Dịch Phong gạt đầu thường thức, Cung Như Mộng cả người áo trắng như tuyết, hiển lộ ra hơi có chút phiêu dật. Bộ mặt tuyệt mỹ, đẹp đến mức khiến người ta không biết dùng lời nào để mô tả. Nụ cười khe khẽ, hiện ra mấy phần khí chất thánh khiết, khiến người ta có một loại cảm giác thần thánh bất khả xâm phạm. Đôi mắt sáng ngời, chớp lên về động người, khiến người muốn say. Hết sức hấp dẫn sự chú thị của tất cả mọi người tại đó.

Thiên Sinh Long bên cạnh, trạc độ trên hai mươi, bộ mặt có vẻ phần chần cùng kiêu ngạo, tỏ ra có chút đắc ý. Dung mạo anh tuấn bất phàm, tương đối có lực hấp dẫn. Trong mắt lóe lên sự đắc ý, tựa hồ đang khoe khoang cái gì. Cả người y phục màu xanh, trong tay cầm một cây chiết phiến(quạt giấy gấp), thi thoảng phe phẩy vài cái, tỏ ra vô cùng phiêu dật, và khác với mọi người.

Nhưng sau đó lại đến phần gặp người quen nhưng cũng không hẳn là quen, Y Vân, Xuất Vân đạo trưởng, Nhan Bắc Thu cùng một vài người mới đi cùng.

Nhan Bắc Thu vốn được diện kiến đôi nam nữ nổi tiếng giang hồ vô cùng thích thú vừa hay thấy được Hoa Ngọc Khanh cùng Dịch Phong, nàng hồ lớn.

-Hoa tỷ, Dịch ca.

P/S: Viết từ c13 mong mọi người ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ta vốn đẹp trai hơn người (2)

Dịch Phong vốn không ưu Y Vân, cái tên này quá là hãm với hần, chỉ cần nhìn thôi là muốn tương vào mặt chọc phát cho bỏ ghét. Nhưng mà Nhan Bắc Thu lại thấy hai người nên đành miễn cưỡng cười đáp lại không những thế nàng ta lại còn hí hửng lôi kéo hai người cùng ngồi đám người đó.

Y Vân thấy hần cũng không khác gì chỉ biết tức giận trong đầu chứ không muốn thể hiện ra trước mặt ba vị mỹ nữ này.

Bàn được ghép lại nên khá rộng, có Nhan Bắc Thu, Xuất Vân Đạo Trưởng, Y Vân là những người hần biết, sau là những người mới biết là Long Tôn nhị đệ tử Hoa Sơn, Lưu Phi đệ tử tục gia của Võ Đang cặp mắt như cổ ý lại như vô ý đang nhìn Hoa Ngọc Khanh và Nhan Bắc Thu ở phía đối diện, trong mắt có vẻ vừa kinh ngạc vừa hãm mộ. Ngồi cạnh Xuất Vân là một đạo sĩ ngoài ba chục tuổi, đạo sĩ này mày trong mắt sáng, song mục có thần. Nghe nói là truyền nhân của chưởng môn Võ Đang Xuất Trần đạo trưởng, thiên tư cực tốt, võ công cực cao, đáng tiếc luôn bế môn luyện võ trong Võ Đang, bởi vậy chưa có danh khí gì trong võ lâm. Người này đạo hiệu là Quang Tiêu, đồng môn đều gọi y là Kiếm Quang, ám chỉ rằng kiếm pháp hần cực cao.

Tiếp là một thiếu niên hơn tuổi Dịch Phong chừng một hai tuổi này, người không phải là người của Hoa Sơn và Võ Đang, nhân phẩm bất phàm, mày kiếm mắt sao, cực kỳ tuấn tú. Trên mặt hiện ra nụ cười ôn hòa, đang yên lặng nhìn tam mỹ nhân ở phía đối diện. Người này kêu bằng Vũ Phi thuộc Võ Lâm Giáo Thần chi nhánh ở Trường An có quan hệ với chính phái.

Thiên Sinh Long lúc này đang nhìn đám người rong mắt lóe lên sự đắc ý, tựa hồ đang khoe khoang, cùng khinh bỉ.

Vũ Phi nhìn Thiên Sinh Long một, rõ ràng nhìn được sự đắc ý trong mắt gã. Hần ngậm cười khẩy một tiếng, Thiên Sinh Long người không phải đắc ý, chưa biết mèo nào cắn mèo nào đâu, chung quy có ngày ta sẽ vượt hơn người.

Ngoài mặt Vũ Phi vẫn mang phong thái của một công tử điềm đạm nhã nhặn cười nói

-Thiên huynh và Cung cô nương hôm nay quang lâm Trường An, quả là vẻ vang không ít cho thành Trường An. Không biết các vị định ở lại đây bao lâu? Nếu có thời gian rảnh, tiểu đệ sẵn lòng làm chủ, kính mời hai vị chơi vui vẻ mấy ngày ở Trường An.

Thiên Sinh Long nhìn Cung Như Mộng, thấy nàng không lời, bèn nói

-Bọn ta có thể phải nán lại hai ba ngày, đồng thời có chút việc. Hào ý của Vũ huynh xin tâm lĩnh, lần sau có cơ hội, nhất định đến vùng này nữa, vui vẻ du ngoạn một phen với Vũ huynh.

Vũ Phi lại nói

-Không biết hai vị có việc gì, có cần tiểu đệ giúp đỡ không. Nói thực, trong Trường An, muốn làm việc gì, ta có thể giúp được, tin rằng phải có phần giúp được các vị.

Thiên Sinh Long lại phe phẩy quạt trong tay, cười nhẹ

-Kỳ thực chỉ có vài việc nhỏ, hào ý Vũ huynh xin tâm lĩnh. Bọn ta vốn chỉ đi qua vùng này, nghe nói ở đây phát sinh một số sự tình, nhất thời hiếu kỳ, bèn đến xem xem. Ấy, mọi người cứ ăn cơm uống rượu đi, nói chuyện cho vui vẻ.

Nói xong bèn kêu mấy người động thủ ăn uống, nín thinh không đề cập tới việc của mình. Còn Cung Như Mộng chỉ yên lặng ngồi ở đó, giống như một đóa bạch liên thánh khiết, nở trong trần thế.

Dịch Phong ngồi khuất sau Hoa Ngọc Khanh nghĩ thầm

-Mẹ nó chứ, ngoài thì đẹp nhưng bên trong thối nát, tâm tư tên Thiên Sinh Long này cùng Vũ Phi quả thực không đơn giản. Ta cần phải cẩn thận.

-Ô, là mỹ nữ Thiên Tiên Hoa Ngọc Khanh đây, thật là vinh hạnh khi được diện kiến.

Thiên Sinh Long lúc này mới phát giác Hoa Ngọc Khanh, vốn là sự chú ý của hắn đều đổ dồn vào Cung Như Mộng nên không biết có vị mỹ nữ ngồi ở đây, hắn cũng thầm kinh ngạc trước vẻ đẹp có thể sánh ngang với Cung Như Mộng, với Hoa Ngọc Khanh thì đó là vẻ đẹp của sự lạnh lùng khó gần còn Cung Như Mộng có khí chất thần thánh, làm người ta từ trong lòng này sinh sự tôn kính nàng, không dám có tư hào tà niệm với nàng.

Hoa Ngọc Khanh chỉ gật đầu đáp lễ chứ không nói gì là Thiên Sinh Long có phần hơi ề mặt nói thẳng ra thì chỉ ít cũng cười lại, hắn là danh danh đỉnh đỉnh trong giang hồ, ai đối với hắn cũng phải khiêm nhường năm sáu phần, Vũ Phi ngồi đối diện thấy điều đó cười lạnh "Tưởng suất ca lắm sao?".

-Chàng ăn đi

-Ừm, cảm ơn nàng.

Thiên Sinh Long lại nghe thấy giọng điệu ngọt ngào như mật từ Hoa Ngọc Khanh cùng nụ cười đẹp mê hồn điên đảo khi thấy nàng gấp miếng thịt đặt vào bát người ngồi cạnh bị che khuất tầm nhìn.

Hắn hơi liếc mắt nhìn ra Dịch Phong, suốt từ trước tới nay hắn tương đối tự tin về dung mạo mình, nhưng hôm nay vừa thấy Dịch Phong, hắn đột nhiên phát giác, thế giới này vẫn còn có nam nhân so với mình suất ca hơn, so với mình càng sung mãn mị lực của nam nhân.

Thiên Sinh Long thầm nghĩ vì sao Hoa Ngọc Khanh làm mặt lạnh với hắn "Thảo nào mà người không động tâm với ta".

Trong lòng Thiên Sinh Long nổi lên tâm lý bất bình, tựa hồ cho rằng thiên hạ không nên có nam nhân tuấn mỹ hơn hắn. Từ khoảnh khắc này, trong đầu hắn đã nảy sinh tâm lý căm ghét Dịch Phong mặc dù hai người chưa hề có sự va chạm nào, cũng có thể là tâm lý đố kỵ.

-Vị công tử ngồi cạnh Hoa cô nương là chẳng? Sao lại ngồi núp sau vậy?

Thiên Sinh Long cười lạnh chắc chắn tên này có quan hệ với Hoa Ngọc Khanh, được lắm, ta sẽ làm bề mặt hắn đáp lễ lại Hoa Ngọc Khanh.

Cung Như Mộng nhìn hắn, ánh mắt cũng ngây ra một cái. Không ngờ nam nhân này lại anh tuấn đến xuất kỳ, so với Thiên Sinh Long còn hơn mấy phần. Khiến nàng lưu ý nhất là ánh mắt rất mị lực như hút hồn nàng vào đó.

Cung Như Mộng trong lòng kinh động, một cỗ chân khí mát mẻ mau chóng vận chuyển toàn thân, tâm hồn nổi sóng mới chịu từ từ lắng lại.

Đáng tiếc đã nảy sinh một đường khe hở. Nàng ngâm kỹ quái, đối với mình mà nói, là truyền nhân của Tâm Linh Cung, quan trọng nhất chính là luyện tâm, Võ học của Tâm Linh Cung không giống võ học khác, là lấy luyện tâm là chính, đối với việc tu luyện tâm hồn xa hơn hẳn người khác. Mỗi thiên tâm truyền nhân đều là người ý chí kiên nghị, đối với sự dụ hoặc của vạn vật, có lực đề kháng cực mạnh.

Hoa Ngọc Khanh nghe Thiên Sinh Long hỏi liền lên tiếng thay Dịch Phong.

-Đây là phu quân của ta, danh tự Dịch Phong.

Hoa Ngọc Khanh vừa dứt lời lập tức cả quán "Ồ" trong ngõ ngách ai mà biết được Băng Lãnh Ma Nữ đã có phu quân trong đầu mọi người đều có chung ý nghĩ là kẻ nào mà có thể thuận phục được nàng ta.

Vũ Phi nghe xong bèn ôm quyền chúc mừng.

-Hoa cô nương đã lấy chồng quả thực là tin chấn động nhưng cũng chúc hai vị đầu bạc răng long.

-Cảm ơn ý tốt Vũ công tử.

Những người ngồi đó cũng tiếp tục ôm quyền chúc đôi phu thê thế quái nào định làm bề mặt Dịch Phong nhưng lại thành ra thế này.

Dịch Phong thấy trong mắt hắn nổi lên một ngọn lửa, biết hắn đã nổi cáu rồi khước miệng giương lên, lộ ra một chút chế giễu nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ta vốn đẹp trai hơn ngươi(3)

Thiên Sinh Long ngậm tức giận, đáng tiếc hiện tại ở cùng Cung Như Mộng, hắn không muốn biểu lộ ra bộ mặt hung ác độc địa của mình phá đi hình tượng nho nhã, hắn lại nói.

-Chẳng hay Dịch công tử đây có danh tiếng trên giang hồ chẳng? Phải vậy thì mới có thể lấy được mỹ nữ như Hoa cô nương chứ. Đúng không?

Ý này Thiên Sinh Long nói ra sáu phần châm chọc còn lại bốn phần là để dò xét xem Dịch Phong có danh tiếng trên giang hồ không, ngay khi hắn hỏi lập tức đám người ngồi đó cũng lắng nghe.

Dịch Phong liếc nhìn quanh rồi nhấp chén trà nói thăm thẳm "Con bà nó chứ sau cứ thích kiếm chuyện vậy" sau ôn tồn nói.

-Ta mới xuất sơn chưa đến năm ngày đâu có danh tiếng, thực hổ thẹn với các quý vị ở đây.

Nói xong liền cười nhạt một tiếng, Hoa Ngọc Khanh vốn định lên tiếng nhưng nhận ra ánh mắt Dịch Phong liền thôi.

-Mới xuất sơn sao? Dịch công tử ta nói này, những người mới xuất sơn thì không có kinh nghiệm giang hồ không chừng chỉ vài ngày sau chết mà không ai hay, nhưng mà nếu Dịch công tử có khó khăn thì cứ nói, Thiên mỗ ta nếu vừa sức thì sẵn sàng giúp.

Hoa Ngọc Khanh phát hiện vẻ xấu xa trong mắt hắn, tức thì nảy sinh lòng căm thù hắn, chế giễu Dịch Phong là chế giễu nàng.

Hoa Ngọc Khanh lạnh nhạt đáp trả lại.

-Điều này có gì kỳ quái, mỗi một người lần đầu đi vào giang hồ, đều là chưa được ai biết đến, chẳng qua là coi rút cuộc nổi tiếng nhanh hay chậm mà thôi. Danh tiếng của phu quân ta chưa có nhưng rất nhanh thôi sẽ vượt qua ngươi.

Cảm giác được ý lạnh trong lời nói của nàng, Thiên Sinh Long đã khó chịu hơn lại khó chịu hơn. Chưa bao giờ có người nói chuyện với gã như thế. Nếu như không phải là người Bắc Thần Cung thì sớm đã có trận chiến. Nhưng đó chỉ là phần nhỏ, cái chính là Cung Như Mộng đang ngồi cạnh hắn. Ở trước mặt nàng, hắn luôn luôn cố gắng biểu hiện ra bộ mặt quân tử khiêm tốn, để nàng vui lòng.

Nhưng đáng tiếc dù làm thế nào cũng không tiến triển tình cảm lên một chút nào làm hắn cũng khá nôn nóng. Thiên Sinh Long vẫn nho nhã đáp lại.

-Nhưng nếu theo lời Hoa cô nương nói thì người như thế cũng có không ít, chẳng qua mọi người không biết đấy thôi. Loại người này bắt đầu thường hay nổi tiếng cực kỳ nhanh, thế nhưng không bao lâu thì không xuất đầu lộ diện nữa, không phải là chết vì tai nạn, thì là bản thân bị thương nặng, trốn tránh ẩn núp. Tóm lại là không đáng nhắc đến.

-Hừ, vậy theo ngươi thì ai đáng nhắc đến hay là như ngươi một kẻ nhờ vào danh tiếng sư phụ mình ra ngoài hành tẩu giang hồ, người như vậy mới giữ gìn yên ổn lâu dài ư? Người khác đều không đáng nói tới, vậy thì thiên hạ nào lại đến vô lâm?

Mấy người bên cạnh thấy ngữ khí hai người bất hòa, vội khuyên can. Trong mắt Vũ Phi thoáng qua ý cười, trong lòng nổi lên một chút đắc ý.

Nhan Bắc Thu kéo tay áo khẽ nói

-Hoa tỷ, ít nói hai câu, không cần thiết đắc tội với hắn, mỗi người nhin câu tránh bất hòa.

Dịch Phong thì cười hí hửng thăm thẳm "Hay lắm tiểu Hoa nhi, nói cho hắn nhục chết đi"

Thiên Sinh Long đại nộ trong lòng, không ngờ Hoa Ngọc Khanh đã ở trước mặt bao nhiêu người, nói chuyện với gã như thế, từ ngày xuất đạo đến nay, chưa hề có chuyện này. Hôm nay nếu mà gã nhẫn nại, truyền ra vô lâm còn không khiến người ta chê cười. Theo cách nói của nàng, gã hành tẩu vô lâm hoàn toàn nhờ vào uy danh của sư phụ, gã vốn là kẻ vô dụng, đây là sự sỉ nhục cực lớn.

Hắn sao có thể tha thứ, nghĩ đến đây, cười gằn nói

-Hoa cô nương tốt nhất là ngươi nên rút lại lời vừa nói, Thiên Sinh Long ta hôm nay xem như nể mặt bọn họ bỏ qua không nhắc đến, nếu không đừng trách ta xuất thủ giáo huấn. Thiên hạ hiện nay, can đảm nói chuyện với ta như thế, ngươi là người đầu tiên.

Ngữ khí lãnh liệt, hàn quan bạo xạ trong mắt.

Vũ Phi trong mắt thoáng qua vẻ vui sướng. Cung Như Mộng nhũ mây, tựa hồ lần đầu thấy được bộ mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Thiên Sinh Long. Nhan Bắc Thu biến sắc mặt, không ngờ sự việc trở nên căng thẳng, ngẫm lo lắng trong lòng. Nghĩ đến bối cảnh thân phận của Thiên Sinh Long, nàng rất lo lắng.

-Sao ta phải rút lời nói. Muốn chiến sao? Hừ, ta không ngăn ai cả, đừng tưởng ngươi có sự phụ danh danh đại đỉnh võ lâm mà khiến người khác phải cam chịu.

Nhất thời mọi người ở Nguyệt Phong trợ đỡ dồn sự chú ý vào cuộc đối chọi gay gắt này. Thiên Sinh Long sắc mặt lạnh như tiền, đứng phắt dậy, trong mắt lộ ra to to hàn quang, khiến người không rét mà lạnh. Gã tĩnh lặng nhìn nàng, một cỗ chân lực kiếm khí từ song nhãn mạnh mẽ bức thẳng đến.

-Tĩnh

Một tiếng vỗ của thủy tinh vang lên kèm tiếng nói vang lên. Dịch Phong đã thay Hoa Ngọc Khanh phản kích lại, tên này muốn kiếm chuyện đây mà, không do dự mà dùng chân khí đối chiến phá vỡ hai đạo kiếm khí. Thiên Sinh Long chấn kinh thối lui lại ra sau, lập tức tiếng nói Dịch Phong vang lên.

-Bớt bớt lại đi, ngươi thấy bất nạt nữ nhân trong khi còn nhiều người ở đây sao và trên hết ngươi lại dám động thủ với nương tử của ta.

-Thiên Sinh Long, khẩu khí ngươi không nhỏ, có điều hành sự không ra gì mà như cc, đàn độn, ra đây điều võ dương oai, cũng không cảm thấy làm mất mặt sự phụ ngươi. Nếu không vừa lòng đối với Dịch Phong ta, có thể đến kiếm ta, con người ta ai đến đều không từ chối, một quy tắc không chết đã tàn.

Lời nói vừa dứt một tiếng như sấm kinh động mặt đất chấn động đến mức tất cả mọi người trong quán khí huyết đều quay cuồng, trong lòng khó chịu cùng cực. Tức thì trong mắt mỗi người đều hiện ra vẻ kinh hãi, ngây ngốc nhìn Dịch Phong, vẻ mặt lộ ra vẻ không tin.

Thiên Sinh Long chịu đựng đầu tiên, cả người lắc lư, sắc mặt liền hết sức trắng bệch, khoe miệng lộ ra vết máu. Đám người không ngờ Dịch Phong dám động thủ với Thiên Sinh Long, nhưng trên hết là kinh ngạc trước võ công chấn kinh này.

-Dịch Phong ta cáo từ hẹn ngày tái ngộ.

Nói xong liền dắt tay Hoa Ngọc Khanh rời đi. Thiên Sinh Long vội vận chân khí liền nghe được truyền âm mật mà Dịch Phong gửi đến mà chỉ có hần nghe được.

-Ta vốn đẹp trai hơn ngươi.

Phốc

Lại một ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hồi tưởng

Mọi người trong quán như hít khí lạnh cách làm của Dịch Phong, bọn họ lại có chút không dám tùy tiện đồng ý. Biết rõ sau lưng Thiên Sinh Long có sự phụ cao thủ nổi danh như một bức tường lớn chống đỡ cho hắn, vậy mà đi gây với gã, vậy không phải tự mình tìm khổ là gì, quả là không hiểu hắn nghĩ thế nào nữa?

Cái danh tự "Dịch Phong" lập tức bắt đầu lan truyền khắp nơi bởi hắn là người đầu tiên dám dấn thương Thiên Sinh Long.

Hai người Dịch Phong cùng Hoa Ngọc Khanh nắm tay nhau dạo trên phố, nhìn tình lang bên cạnh nàng bỗng thở nhẹ rồi nói.

-Dịch lang, ta xin lỗi.

-Vì chuyện gì?

-Ta không nên thách thức Thiên Sinh Long khiến chàng dây vào một kẻ như hắn, tương lai nhất định vô cùng phiền phức. Nhưng đúng là ta nhìn không quen hắn khinh thị chàng, cho nên nhìn không được mà khẩu chiến.

Dịch Phong chỉ cười nhẹ, tay hắn khẽ vuốt vài sợi tóc của nàng, thấy được ánh mắt lộ ra vẻ áy náy.

-Nàng không phải để ý chuyện đấy, ta đâu có giận nàng. Huống hồ nàng cũng vì bảo vệ ta, mới cãi nhau với Thiên Sinh Long. Ta làm sao có thể tức giận, ta cao hứng còn không kịp nữa. Lại nói, đắc tội với Thiên Sinh Long thì đã làm sao, muốn chiến nhau sao chỉ sợ rằng đao pháp ta vừa tung ra hắn đã bình ra quần rồi.

Hoa Ngọc Khanh bị câu cuối cùng của hắn chọc cho gây cười, không nhịn được bật ra tiếng cười mềm mại, âm thanh cực kỳ mỹ diệu động người.

-Nhưng mà sau lưng Thiên Sinh Long hắn có nhiều kẻ quen biết e rằng là...

-Đó là việc tương lai, đến lúc gặp sư phụ Thiên Sinh Long rồi nói đi, nói không chừng cũng có thể vượt ra ngoài dự đoán, phải không?

Hoa Ngọc Khanh gật đầu đồng ý, bỗng nàng như có phản ứng nhìn lên phía nóc nhà rồi nhìn Dịch Phong nói

-Chàng cứ đi dạo một lúc đi, thiếp có chuyện.

-Hả, chuyện gì? Có vấn đề gì sao?

-Không, không có gì, thiếp chỉ đi một lát rồi về. Chàng yên tâm.

Dịch Phong đành miễn cưỡng gật đầu, Hoa Ngọc Khanh chỉ chờ có thể rồi đi mất hút trước dòng người đi lại. Dịch Phong chỉ còn một mình, hắn chẳng biết đi đâu lần thân đi chậm lại rồi dừng trước một ngôi nhà lớn, nói là nhà cũng không đúng nó giống như ngôi đền hay chùa thì đúng hơn. Hắn đi vào thăm khen kết cấu xây dựng rất tinh xảo đẹp đẽ, cây cối hoa lá rất phù hợp với phong cảnh.

Cứ đi thong dong rồi dừng trước tấm thạch bích lớn được khảm nạm chữ bằng những viên đá quý vô cùng đẹp, liếc xung quanh cũng khá nhiều tấm thạch bích tương tự nhưng hắn cảm thấy cái này nó mang một cái gì đó rất uy phong凛冽, Dịch Phong nhìn rồi lẩm bẫm trong miệng.

Đệ Nhất Bảng: Thần Võ Anh Kiệt - Thiên Lý Huân

Đệ Nhị Bảng: Bồng Lai Cung Chủ - Thạch Na Na

Đệ Tam Bảng: Quái Cái - Tống Văn Kiệt

Đệ Tứ Bảng: Phật Ấn Như Lai - Vô Thần

Đệ Ngũ Bảng: Kiếm Ảnh - Liễu Nhược

-Đó là năm người mạnh nhất võ lâm được giang hồ ghi danh.

Giọng một một lão nhân vang lên sau lưng, hắn ngoái lại nhìn đánh giá, lão tiền bối vóc người khôi ngô, eo lưng thẳng tắp, đôi mắt thần quang nội liễm, tóc mi đã toàn bộ trắng, một bộ râu phiêu trước ngực, thật có dáng dấp tiên phong đạo cốt. Dịch Phong ôm quyền hơi cúi đầu chào hỏi.

-Tiền bối là người trông coi nơi này.

-Đúng vậy, thật hiếm khi có người đến đây. Nào, đến đây ngồi uống nước.

Lão nhân cười niềm nở ra dấu mời ngồi ở bàn đá gần đó, đôi tay nhanh nhẹn pha nhanh ấm trà rồi rót vừa nói.

-Thiếu hiệp chắc từ nơi khác đến phải không?

-Dạ, đúng.

Lão nhân lại cười hiền lại nói.

-Cái bảng ghi danh mà thiếu hiệp vừa xem xuất hiện từ 100 năm trước. Thời kỳ đó võ lâm sôi nổi chưa từng có, cao thủ nhiều như mây, đạt đến đỉnh cao hơn bao giờ hết. Thiên Cơ Lão Nhân ở Thiên Cốc đã tạo nên tấm bích thạch ghi danh năm người mạnh nhất, chính là năm tuyệt thế cao thủ thời bấy giờ, có thể nói mỗi người là nhân vật thuộc cấp bậc tôn sư.

Năm đại cao thủ được Thiên Cơ Lão Nhân công bố mà nổi danh bốn biển, uy chấn giang hồ ai ai đều biết. Mặt khác, Thiên cơ cốc chủ tuyên bố với võ lâm rằng ai có thể hạ bệ được một trong năm người đó thì sẽ được thế tôn vào vị trí mà người đó có được.

Lập tức vô số cao thủ đều khiêu chiến những đều thất bại hoàn toàn. Ngay cả những giáo phái như La Sát Giáo, Thánh Minh Yêu Vực, Đại Địa Giới đều không bì được mà còn căn dặn người trong phái phải tránh những người đó không rất phiền phức.

-Những tiền bối đó mạnh đến vậy sao!

-Không hẳn là vậy, còn nhiều cao thủ mạnh như họ cũng ra khiêu chiến nhưng kết quả đều là hòa hoặc mang tính chất trau dồi võ học. Nhưng rồi vào cái

ngày đó...

Lão nhân giọng bỗng trầm lại, đôi mắt như nhớ về cái ngày ở quá khứ.

- Có một kẻ mà giang hồ đã phải khiếp sợ, đổ máu bởi hắn.

- "Hắn" là ai?

Dịch Phong như thu hút vào câu chuyện hỏi lại.

- Thiên Hạ Duy Ngã Độc Tôn - Tà Vương Thần Quân. Một kẻ xưng danh toàn võ lâm bởi sức mạnh tuyệt đối của hắn. Thông thạo đủ mọi tuyệt kỹ đao, quyền, kiếm, cước, chưởng, độc, y thuật. Hắn đi qua nơi nào là nơi đó thay chất thành đồng, máu lạnh tàn bạo không gì ngăn cản hắn. Hắn đi khắp nơi tìm xem ở đó có ai là cao thủ là chiến.

Phật Ân Như Lai bị hắn một chưởng phá nát đàn điền, Quái Cái bị hắn phế tứ chi,...vv, nhiều cao thủ nhận thức được vấn nguy nên đã hợp sức nhưng đều thất bại, người chết đã nhiều nay lại nhiều hơn. Minh Chủ chính phái bây giờ là Hoàn Vu phải chạy đến cầu cứu Thần Võ Anh Kiệt người được cho mạnh nhất. Nhưng ông lại đến vào lúc Thần Võ Anh Kiệt đang bế quan luyện "Võ Đạo Đức Kinh" không thể ra bây giờ, tình thế nước sôi lửa bỏng họ lại phải chạy đến cầu cứu Bồng Lai Cung Chủ.

(Hồi tưởng quá khứ)

- Minh chủ, việc này giờ tính sao? Thiên Lý Huân...hắn đang bế quan không thể ra bây giờ.

Hoàn Vu nghe tin chán nản ngồi bệt xuống đất, đôi mắt ngơ ngác nhìn hư không, dường như những ngày mà Tà Vương Thần Quân tàn sát, nhiều vấn đề đã khiến ông suy nghĩ cách mà tóc đã bạc trắng. Mọi người chỉ biết đứng chôn chân trước cơn mưa rào âm u sấm chớp nổ đùng đùng mà còn chả biết liệu sẽ còn giông tố nào nữa.

Tham mưu Mộ Dung Chính đứng nghĩ một lúc rồi đến gần Hoàn Vu bèn nói.

- Hay là chúng ta đến Bồng Lai Cung cầu cung chủ ở đó, hiện giờ các cao thủ họ đã chết rất nhiều rồi.

Hoàn Vu lắc đầu xua tay.

- Cầu? Chắc gì họ đã cho chúng ta vào. Bọn nữ nhân chúng cao ngạo còn không nể mặt ai. Sao mà cầu cứu được. Chả lẽ võ lâm sẽ đi đến hồi kết sao?

Bỗng từ đâu đó một thiếu nữ tầm mười bảy tuổi trên lưng ngựa phi đến rất hời hợt những giọt nước mưa đã thấm đẫm cả người.

- Cha.

Hoàn Vu thất kinh đứng dậy quát lớn

- Tư Ninh, sao con đến đây, ta đã dặn phải ở nhà còn gì.

- Cha, nghe con nói đã.

Tư Ninh lôi ra một tấm lệnh bài vàng bóng đưa Hoàn Vu, ông ngạc nhiên hỏi lại.

- Cái này? Sao con lại đưa nó cho cha.

- Cha hãy đến Bồng Lai Cung đưa cho cung chủ, họ sẽ đáp ứng yêu cầu của cha. Vật này con có được là ngày bé, con lên cứu một người thuộc Bồng Lai Cung nên người đó đưa cho con cái này như báo đáp.

Như vớ được gỗ trên biển, Hoàn Vu như thấy được tia sáng vội lệnh đến Bồng Lai Cung tức khắc.

P/S: Mấy chương sau là hồi tưởng nhé, mà chả biết có hay không nhưng kệ cứ đăng, ai đọc thì đọc:))

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chia xa

Lão nhân nói đến hồi kết rồi thờ dài nhẹ nhẽ mang chút ưu phiền, có lẽ ông là người được tận mắt thấy.

-Đó là những gì ta nhớ được.

-Câu chuyện này thật ly kỳ nhưng sao không ai nhắc đến Tà Vương Thần Quân trong lịch sử? Có phải mọi người muốn quên đi, phải không tiền bối?

Lão nhân nhấp chén trà gật đầu rồi nói

-Có lẽ vậy, chuyện năm đó quá nhiều máu đổ xuống, mọi người ai cũng sợ hãi hấn nhưng ta khi thấy ánh mắt hấn lại chứa tốt cùng của đau khổ, tuyệt vọng. Có chăng, hấn trở nên độc ác là có chuyện đã đả kích hấn?

-Vậy tiền bối có biết hấn đến từ đâu?

-Không ai biết cả, nhưng nếu biết ta nghĩ chắc chỉ có Thần Võ Anh Kiệt, Bồng Lai Cung Chủ, và vị cao nhân có danh tiếng lớn "Đạo Quang Phổ Chiếu".

"Đạo Quang Phổ Chiếu" Dịch Phong đã nhớ ngay đến thạch động hấn vô tình tìm được, chả lẽ vị cao nhân này chết cũng là do Tà Vương Thần Quân cũng phải hấn mạnh như vậy còn gì, nhưng thật lạ hấn nhìn bộ hài cốt thì không thấy một vết thương hay có độc tố sót lại, thật kỳ quái mà lại trong bức thư cuối cùng thì vị cao nhân này cũng nói là bị trọng thương, chuyện này từ trước đến giờ có khi nào liên quan đến Tỳ Thủy Liên Châu.

Lão nhân thấy Dịch Phong trầm tư bèn lên tiếng đánh thức hấn.

-Thiếu hiệp đang suy nghĩ chuyện sao?

-À, không, không có chuyện gì.

Lão nhân cũng cười nhẹ, tay lại rót trà vào cốc Dịch Phong, ánh mắt có chút lạ thường kín đáo nhìn hấn, lão nhân nói buâng quơ một câu.

-Thiếu hiệp, có khi nào liên quan đến Tà Vương Thần Quân.

Dịch Phong ngạc nhiên trước câu nói, trong lòng bẽ bộn những nghi vấn nhưng bẽ ngoài tỏ ra chưa nghe rõ lão nhân nói gì.

-Tiền bối nói gì sao?

-Bỏ đi, ta nói linh tinh ấy mà.

Sắc trời cũng dần chuyển quá trưa, Dịch Phong liền cáo từ. Dõi theo bóng hình dần lên loi vào đám đông, lão nhân thở nhẹ nói thì thầm.

-Trong phút chốc, ta cảm nhận được khí tức của hấn.

Màn đêm buông xuống rất nhanh bao phủ cả thành trì, trên đường cái người đi đường rất thưa thớt, gió đêm thổi hiu hắt, không ai nguyện ý đứng ở ngoài này chịu khổ cả.

-Lâu như vậy rồi, Hoa nhi sao còn chưa trở về nhỉ?

Dịch Phong nhìn ra ngoài cửa sổ thầm nghĩ, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng.

Vù...Vù...bên ngoài đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, Dịch Phong trong lòng bất an, đi đi lại lại trong phòng, nằng dù có mưa bán gì thì đáng lẽ giờ này cũng phải về rồi chứ, chẳng lẽ nàng đã gặp bất trắc, nhưng thực lực của Hoa Ngọc Khanh khỏi bàn cãi, cho dù gặp cao thủ có thực lực hơn cũng không có khả năng bị kiềm chế một cách vô thanh vô tức, thế nào cũng phải xuất hiện một chút động tĩnh.

Dịch Phong xuống đứng tại cửa lầu điểm, cơn mưa cũng bắt đầu rơi xuống tí tách cùng cơn gió lạnh.

Nhìn lại chỉ có một mình hấn đứng đây, trong lòng hấn dâng lên cảm giác bồn chồn, lo lắng. Hoa Ngọc Khanh làm việc rất tinh minh, cẩn thận, không có lý nào vô duyên vô cớ ra đi mà không trở lại như vậy, cho dù có việc gì thì cũng khẳng định phải trở về nói với hấn một tiếng.

Người như bốc lửa, Dịch Phong mượn nhanh một cái ô của quán rồi bước nhanh trong mưa tìm kiếm nàng, đến một một cửa hàng bán tạp hóa nằm ở ngã tư đường, hấn ghé vào hỏi đôi vợ chồng già, thông qua miêu tả cho hai người, bà vợ à lên nói có một vị cô nương đeo khăn nặng trắng che kín nửa mặt đến đây mua đồ nhưng thật lạ đang lựa chọn vật dụng đột nhiên lại nói không muốn mua nữa rồi vội vàng chạy nhanh ra ngoài.

Dịch Phong cau mày suy nghĩ.

-Chả lẽ Hoa nhi gặp chuyện sao?

Suy nghĩ đó thoáng hiện lên nhưng hấn lập tức phủ nhận, cơn mưa lại càng nặng hạt, hấn đã đi khắp nơi, gặp ai hấn lại hỏi nhưng đều là cái lắc đầu. Quay lại quán trọ, hấn cũng đã ướt sũng người, hấn đành lên phòng rồi phát hiện Hoa Ngọc Khanh đã ở đây.

Chỉ là Hoa Ngọc Khanh lúc này khuôn mặt tái nhợt, răng cắn vào môi, những giọt nước mắt chảy chậm chậm trên đôi má đỏ hồng, Dịch Phong thấy lạ nên nghĩ ngay nàng gặp chuyện gì, vừa thấy hấn vào phòng, Hoa Ngọc Khanh đã không kìm được mà chạy đến ôm lấy hấn mà khóc nức nỏ.

-Hoa nhi, nàng gặp chuyện bất trắc sao?

Hoa Ngọc Khanh không trả lời mà đáp lại bằng đôi môi lạnh giá vào miệng hắn chiếc lưỡi chủ động cuốn tới khiêu khích, eo lưng uốn éo như rắn lượn.

Bị biểu cảm đầy khiêu gợi đã kích thích hỏa dục trong người nhưng Dịch Phong cảm thấy có gì đó không hợp lý, hắn nghiêng đầu thoát khỏi đôi môi hồng đang quấn quýt của Hoa Ngọc Khanh, nắm lấy đôi tay nàng.

-Khoan đã, nàng dừng lại.

Hoa Ngọc Khanh bất ngờ rút đôi tay khỏi Dịch Phong, đẩy ngã hắn lên giường, xé nát y phục, nàng vừa xé nhưng những giọt nước mắt cứ chảy dài.

-Dịch lang, ta không muốn xa chàng, thực sự không muốn.

Dịch Phong thở dài, hắn biết là Hoa Ngọc Khanh có chuyện, hắn đỡ nàng ngồi bên giường rồi nói.

-Nàng có chuyện gì cứ nói với ta.

-Sáng nay, lúc chia tay chàng, ta có gặp người ở Bắc Thần Cung nói phải về môn phái lập tức.

-Vậy ngày mai nàng phải đi luôn?

-Vâng.

-Vậy nàng cứ về đi, ta sẽ kiếm nàng sau.

-Ta lo chàng mới xuất sơn ngoài này đầy những cạm bẫy.

-Đừng lo, ta biết phải làm sao mà.

Nhất thời Dịch Phong cười khi khi nhanh chóng lột sạch sành sanh y phục trên người nàng, làm lộ ra thân hình mịn màng sáng bóng tựa mờ dề. Hắn thâm tán thưởng, đây đúng là kiệt tác hoàn mỹ nhất trên đời, phong nhã nở nang tuyệt đồn tròn trịa eo lưng nhỏ nhắn, ngũ quan thanh tú như tiên nữ trong tranh, làn da mịn màng hoàn mỹ đến khó tin.

Dịch Phong đùa giỡn đôi vú lớn một tay nắm không vừa ấy, trong tay biến dạng thành muôn hình dạng. Hoa Ngọc Khanh nhắm hờ đôi mắt, tỏa ra lửa tình ngùn ngụt, hơi thở càng lúc càng như hơi nước sôi sùng sục. Tay của nàng nắm chặt cánh tay hắn, như cự tuyệt lại như hòa theo, từ miệng vô thức phát ra những tiếng rên rỉ không kiềm giữ được.

-Muốn chứ, tiểu Hoa nhi.

Hoa Ngọc Khanh rên lên một tiếng, cắn chặt môi, mắt nhắm nghiền, đầu nghiêng qua một bên, quyết không chịu nhận thua.

Dịch Phong một tay luồn xuống phía dưới, lướt qua vùng bụng dưới phẳng lì, vuốt ve hai chân mịn màng, nhưng vẫn không tiến thêm chút nào. Làm kiểu này khiến cho Hoa Ngọc Khanh bị khiêu khích cho chịu không nổi.

-Cho ta...cho ta đi.

-Được, ta tấn công đây...Đỡ lấy.

Có lẽ vì sắp phải chia ly, hai người đều dốc hết sức lực. Từ phòng tắm tới phòng khách rồi vào phòng ngủ, vết tích hoan ái không chỗ nào không có. Cuối cùng Dịch Phong tung hết ba bốn lượt con cháu trong người vào Hoa Ngọc Khanh, nàng lúc này như con bạch tuộc quấn chặt vào hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trương an, tạm biệt

Bên ngoài, trời bắt đầu đổ cơn mưa lớn ào ào, Hoa Ngọc Khanh mở to mắt rúc người trong lòng ngực ấm áp của Dịch Phong. Nàng thầm thở dài một tiếng. Nhanh thôi, nàng sẽ phải nói lời tạm biệt với chủ nhân của vòng tay này, nhưng đến bao giờ mới có thể gặp lại đây? Trong lòng nàng không biết vì sao chợt dấy lên cảm giác sợ hãi.

Nàng biết thời gian đã không còn sớm nữa, mặc dù trời còn chưa sáng, nàng đã quen có hắn bên cạnh, nếu phải rời xa, nàng liệu có hóa điên hay không? Cuối cùng không được ngửi mùi vị nam nhân dễ chịu trên phu quân yêu quý, không cảm thụ được vòng tay che chở và rộng lớn.

Cảm nhận lồng ngực ướt, Dịch Phong tỉnh giấc kỳ thực là hấn cũng chả ngủ được, Hoa Ngọc Khanh ngược đầu lên, vừa hay gặp phải ánh mắt ưu thương đang nhìn mình.

-Chàng đã tỉnh?

Hoa Ngọc Khanh khẽ lau nước mắt đọng nơi khóe mắt, thì thầm hỏi. Dịch Phong không trả lời mà ôm chặt lấy nàng, hít sâu mùi hương thơm từ người nàng rồi hôn lên trán.

-Nàng định nhân lúc ta không tỉnh định rời đi sao?

Hoa Ngọc Khanh rùng mình, quả thực là nàng đã có ý định đó, nàng lại tuôn nước mắt dài.

-Cho dù có đi thì phải nói với ta, ta không thích khi tỉnh không thấy nàng đâu.

-Ta...

-Không sao, ta hiểu mà.

Dịch Phong vỗ nhẹ vào cặp mông nàng rồi đứng dậy mặc áo.

-Chàng giận ta sao?

Hoa Ngọc Khanh từ phía sau ôm lấy eo Dịch Phong. Hấn chậm rãi xoay người, bung lấy khuôn mặt, lắc đầu.

-Không, nàng đã quyết định trở về thì nên đi sớm, môn phái có chuyện mà phải đến tận đây báo thì chắc chắn là có chuyện rồi.

Tiền Hoa Ngọc Khanh lên xe ngựa, hấn nhìn nàng dần khuất đi mà trong lòng đầy trống rỗng. Hoa Ngọc Khanh đã rời đi thì hấn cũng chả còn lý do mà ở Trường An nữa, dự định sau bữa trưa hôm nay hấn đi khởi hành, điểm đến tiếp theo Lạc Dương.

Sáng đã lên đỉnh điểm, người dân nơi đây lại bắt đầu một ngày mới, Dịch Phong thất thểu đi một mình đến các cửa hàng vật dụng cho chuyến đi tiếp theo, để đến Lạc Dương hấn sẽ phải qua Đồng Quan sau đó qua vài địa phương nhỏ Ly Sơn,....

-Dịch thiếu hiệp.

Một gọi đúng là của Xuất Vân đạo trưởng, hấn quay lại thăm nghĩ người này đến gặp mình có chuyện gì sao?

-Xuất Vân đạo trưởng, khỏe.

-Đa tạ, lúc này ta có đến Nguyệt Phong trợ tìm thiếu hiệp những lão bản ở đó nói là đã trả phòng, vừa hay lại gặp được thiếu hiệp ở đây, quả là may mắn.

Dịch Phong cười trừ rồi nói.

-Chẳng hay Xuất Vân đạo trưởng đến gặp là có việc?

Xuất Vân đạo trưởng nhìn quanh rồi chỉ vào quán nước gần đó. Hai người đã an vị, ông mới nói.

-Đúng là thiếu hiệp nói, nạn nhân tiếp theo là cao thủ thối pháp "Lam Cước" Hùng Chí Long.

-Ồ

Dịch Phong cũng không quá ngạc nhiên nhưng với tốc độ này thì nhanh quá tính ra mới được có ba ngày.

-Vậy Xuất Vân đạo trưởng đã có dự định gì?

Xuất Vân nhấp chén trà nói.

-Ta chưa có dự định gì, tên sát thủ này quá mức xuất quỷ nhập thần, không để lại dấu tích gì. Ta nhờ thiếu hiệp nếu như trên đường mà có bắt gặp manh mối nào thì hãy báo với ta.

-Cái này quả thực ta không muốn dính dáng đến mong Xuất Vân đạo trưởng thứ lỗi, ngài biết đấy, ta mới xuất môn thôi không thích có phiền toái đến.

Dịch Phong nhẹ nhàng khước từ hấn thật không muốn có rắc rối vào người. Xuất Vân đạo trưởng chỉ còn thở dài buồn bã.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời chói chang vô cùng độc hại, khiến những ai để đầu trần đều cảm thấy choáng váng đầu óc. Bên ngoài bắc môn thành Trường An, Dịch Phong đứng ngắm nhìn một hồi rồi rời đi.

Tháng năm ở Trung Nguyên, so với những năm trước thì nóng hơn rất nhiều, người đi đường ai cũng thấy mệt chỉ muốn nhanh chóng về nhà thoát cái oi bức, Dịch Phong thì ngược lại dù cho có đang hối hả đi dưới ánh mặt trời nóng bỏng, khuôn mặt cũng không đỏ lên, hơi thở cũng không có chút gì là khó nhọc.

Hắn đi đã khá lâu rồi, nhìn thấy trước có một mảng rừng cây lớn đã có kha khá người ngồi nghỉ, vừa hay hắn bắt gặp.

-Quái lạ, sao họ đến đây, chả lẽ cũng đến Lạc Dương.

Thiên Sinh Long bắt gặp Dịch Phong cũng ngồi gần đó trong mắt hắn tràn ngập vẻ cừu hận, Dịch Phong cũng không thèm để ý, khinh miệt liếc mắt nhìn hắn. Đôi mắt không ngăn ngại dò xét trên người Cung Như Mộng, hắn cố ý trêu tức, Thiên Sinh Long tức giận nghiêng răng kèn kẹt.

Gió không biết đã chạy đến địa phương nào, thời tiết nóng nực khiến lòng người cảm thấy khó chịu. Nhưng thời tiết như vậy không ngờ lại khiến người đi đường nhanh chân lên không ít, phía con đường đầy nắng gắt có người hối hả chạy đến để trốn tránh vầng mặt trời chói chang.

Dịch Phong nhìn thấy có ba người, một cặp đi trước, ai cũng nhận ra là một cặp tình lữ, người phía sau là một thanh niên mà Dịch Phong thấy chắc phải hơn tuổi hắn, trên mặt hiện ra thần thái mờ nhạt yếu ớt. Nhìn từng hơi thở, hắn đoán vị thanh thiếu hiệp này đang bị nội thương nặng nhưng cảm cự đến giờ quả là kỳ tích.

Cặp tình lữ kia, thì người nam bên cạnh khoảng tầm hai sáu, trên khuôn mặt anh tuấn, chớp động một chút tà dị mờ nhạt, khoe miệng khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười đắc ý, hai mắt thần quang ẩn hiện, xem ra không phải là một kẻ đơn giản, võ công cũng thuộc nhất lưu cao thủ. Thiếu nữ đi cạnh thập phần mỹ lệ, trên mặt là đôi má lúm đồng tiền lộ ra chút tiểu ý thật sâu, trong ánh mắt hàm chứa vẻ ngọt ngào nhẹ nhàng, có vẻ đang rất hạnh phúc.

Lại nhìn về thanh niên phía sau, đôi mắt hắn bồn chồn lo lắng, Dịch Phong thầm nghĩ "Chả lẽ là người này bị cướp người thương", vị thanh thiếu niên này đi chừng vài bước thì ngã ra đất, có lẽ nguyên nhân là bởi ánh nắng mặt trời.

Dịch Phong lắc đầu đứng dậy kéo hắn vào bóng mát, đôi tay áp vào đỉnh đầu thanh thiếu hiệp, truyền vào đó một luồng hàn băng chỉ khí trong nháy mắt bao phủ quanh người, rất nhanh cảm giác mát mẻ sáng khoái đã xóa đi sự nóng nực mệt mỏi.

Thanh thiếu hiệp kia tỉnh lại nhìn hai phía rồi thấy cặp tình lữ vẫn đang ngồi đây mới thở phào.

-Nước không?

Dịch Phong tu một ngụm rồi đưa đến trước mặt thanh thiếu hiệp kia, chắc do đã khát nước đã lâu nên thanh thiếu hiệp kia uống rất nhanh tràn cả hai bên mép miệng.

-Uống từ từ thôi.

Cảm nhận được dòng nước mát thấm trong người, cơ hồ thanh thiếu hiệp cảm thấy khỏe hơn chút, thanh thiếu hiệp lúc này mới để ý Dịch Phong, liền ôm quyền cảm tạ.

-Đa tạ.

-Không có gì, mà ta thấy ngươi hình như đang theo dõi cặp tình lữ kia, có ý đồ xấu hả? Mà thôi đó chuyện của ngươi, ta là Dịch Phong.

-Tại hạ Ngô Chúc.

Ngô Chúc lại quay sang nhìn cặp tình lữ vừa nói.

-Tên nam nhân kia là đồ khốn.

-Đồ khốn?

Ngô Chúc gạt đầu trong lời xuất hiện hận ý cũng không cam lòng.

-Hắn là Tam Trọng hay còn gọi là Tam thiếu, tôn nhi của Tam Lực, người này vô cùng thâm độc, những người biết hắn đều không dám trêu chọc tới hắn, bởi vì võ công của hắn vô cùng cao cường. Nhưng thứ mà làm cho người ta thấy ghê tởm đó chính là bề ngoài lương thiện của hắn nhưng đằng sau lại vô cùng âm hiểm độc địa, thủ đoạn rất độc ác.

Khụ...khụ

Ngô Chúc bất ngờ ho vài tiếng, tay vừa rời khỏi miệng xuất hiện vài vết máu xem ra còn bị xuất huyết bên trong nữa, Dịch Phong áp nhanh vào sau lưng truyền nội khí nói.

-Ngươi bị xuất huyết bên trong.

Ngô Chúc xua tay lắc đầu nói tiếp.

-Nhưng hắn che dấu cực tốt, thiên hạ không có mấy người biết được, người thường hay bị diện mạo anh tuấn giả dối của hắn mê hoặc. Kẻ chọc giận hắn

cho đến bây giờ toàn bộ đều chết cả, không có lấy một người còn sống. Còn nữ nhân bên cạnh...

Ánh mắt Ngô Chúc đột nhiên trở nên nhu hòa đầy yêu thương.

-Nàng là thê tử sắp cưới của tại hạ, tên Lâm Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Kết giao huynh đệ

Dịch Phong ngạc nhiên, thế quái nào thê tử sắp cưới lại đi cùng với nam nhân khác mà người này vẫn không có sự can thiệp hay làm gì khác, chỉ có theo dõi thế hóa ra thành kẻ điên sao.

Nếu như là nam nhân khác thì sẽ nổi điên lên nhưng Ngô Chúc lại khác, trên mặt hắn hiện lên sự lo lắng lẫn ôn nhu khi nhìn về nữ nhân kia, Dịch Phong cũng không hiểu sức mạnh si tình nó đến cỡ nào mà khiến người phải điên đầu vì nó.

-Người vẫn định tiếp tục theo dõi?

Ngô Chúc thở dài, đôi mắt nhìn xuống đất, hắn cũng không biết có nên hay không nên nhưng cái chính là hắn lo cho Lâm Vũ, nàng vốn không ra giang hồ nhiều và kinh nghiệm không có nay lại dính vào cái tên mưu mô xảo quyết, hắn thực là không yên lòng. Thấy hắn trầm lặng như vậy Dịch Phong vỗ vai hắn cười nói.

-Được rồi, người cứ như thế này chả khá khẩm hơn là bao, nếu như thê tử của người đã quyết ý như vậy, người còn muốn cưỡng cầu lại sao, nín không được thành ra lại càng tạo khoảng cách.

-Vội lại võ công của người bây giờ, so với Tam Trọng, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi. Điểm này người phải nhớ rõ, không được cùng hắn giao thủ, không được để hắn kiếm được cơ mà giết người.

Không để Ngô Chúc trả lời, Dịch Phong đã kéo hắn đứng dậy.

-Mà bỏ qua đi, đi uống rượu cho giải sầu, coi như ta với người kết giao hảo hữu.

Hai người song hành bước đi lướt qua đôi tình lữ kia, Tam Trọng liếc mắt đầy thâm độc nhìn Ngô Chúc tựa hồ hắn đang dự tính âm mưu.

Đến một tửu quán, hai người Dịch Phong, Ngô Chúc chọn lấy một bàn có chỗ ngồi khá đẹp, kêu ngay một vò rượu với đồ nhắm trong lúc đợi, Dịch Phong có hỏi.

-Người luyện kiếm pháp phải không?

-Phải, tại hạ được ân sư nuôi dưỡng từ nhỏ sau đó dạy kiếm pháp đến nay cũng được 12 năm.

-Ta xem người cũng thuộc dạng là kẻ không đến nỗi yếu không chừng cũng có danh tiếng lớn trong giang hồ.

Ngô Chúc gãi đầu cười.

-Cũng không hẳn, làm một vài việc nên có chút danh tiếng nhưng tại hạ không thích nổi trội trong đám đông.

-Được đấy, điểm này người giống ta nhưng mà kẻ nào mà cứ cà khịa thì ta xử đẹp hắn luôn.

Hai người tuy mới gặp mà như hảo hữu lâu năm nói chuyện rất hợp ý xem chừng Ngô Chúc cũng muốn buông bỏ cái gánh nặng tâm lý tuy chưa rõ ràng nhưng cũng có phần tiến triển. Đồ nhắm và rượu đã đem lên, hai người hai bát cạn chén vang "cạch" liên tục huyền não cả tầng trên.

Ngô Chúc thâm nhẹ lòng, người lần đầu gặp mặt đã trở thành ân nhân cứu mạng hắn, hơn nữa đối với hắn chân chính có lòng tốt, Ngô Chúc trong mắt hiện ra ánh mắt kiên định, âm thanh nhẹ nhàng vang lên trong không trung.

-Dịch thiếu hiệp, tại hạ Ngô Chúc xin nguyện kết nghĩa huynh đệ, nhận Dịch thiếu hiệp là đại ca.

-Ấy nha, người còn hơn tuổi ta đó.

-Không hề, Dịch đại ca đã có lòng tốt cùng thiện chí ta vẫn giữ quan điểm này.

Nhìn thần sắc đầy vững chắc Dịch Phong biết dù hắn có nói thế nào cũng không được, quả thực chuyển đi này xem ra thuận lợi, Dịch Phong nhanh tay

rót đầy hai bát rượu, cả hai nâng lên song phương đồng dạ nói lớn.

-Huỳnh đệ chúng ta, tuy không sinh cùng năm cùng tháng nhưng nguyên chia sẻ ngọt bùi đắng cay.

Hai người uống cạn bát rượu rồi khà một tiếng sáng khoái.

-Vậy Ngô đệ, đệ định dự tính làm gì?

Ngô Chúc quả thực chưa nghĩ đến chuyện này hần trăm một lúc mới nói.

-Đệ cũng chưa biết sẽ làm gì nhưng nếu nói ngay thì đệ muốn đi đâu đó khuấy khóa rồi trở về sư môn. Thế còn đại ca.

-Ta thì sẽ đi Lạc Dương.

Trời đã ngả chiều tối, Dịch Phong và Ngô Chúc tìm đến một quán trọ thuê hai phòng nghỉ ngơi. Nằm dài trên giường, Ngô Chúc vắt hai tay sau gáy mà thao thức trong màn đêm, hần không ngủ được vì mỗi lần nhắm mắt là những hình ảnh kỷ niệm cùng Lâm Vũ lại hiện ra, quên được một người sao khó đến vậy.

Trần trọc mà ngủ không vào, Ngô Chúc quyết định đi dạo cho thoải mái tinh thần, bên ngoài mọi người vẫn còn tấp nập đi lại, Ngô Chúc dân hòa mình lẫn đám đông. Đi chừng vài bước, hần nhìn thấy Tam Trọng đang nói chuyện với kẻ nào đó thật đáng ngờ, lòng dấy lên sự tò mò, hần quyết định theo dõi hần.

Tam Trọng đi nhanh vào một quán trọ lớn cách quán trọ Ngô Chúc chừng năm sáu nhà.

Lên phòng trọ nhưng theo yêu cầu của Lâm Vũ mà Tam Trọng buộc phải thuê hai gian, trong lòng thầm bực bội trong lòng nghĩ đến, đêm nay trước hết phải nhân cơ hội chiếm giữ lấy thân thể của nàng, tránh cho nàng cứ tiếp tục như vậy, khiến lòng hần ngứa ngáy khó chịu. Nhìn Lâm Vũ chải tóc, nàng khoác trên mình tấm áo mỏng lộ phần gáy thật mê người, Tam Trọng nuốt nước miếng, chậm chậm đi đến gần.

Trong mắt hần hiện lên vẻ tham lam, hay tay dùng sức bất ngờ ôm lấy eo nàng, không để ý sự giãy dụa của nàng. Lâm Vũ giãy dụa cố tránh những hành động dâm ý của hần tức giận nói.

-Tam đại ca, huynh đừng hành động này mau.

Tam Trọng cười ranh mãnh nói.

-Lâm muội, mỗi một lần nhìn thấy muội ta lại nhịn không được muốn ôm nàng vào lòng.

Lâm Vũ nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay xấu xa kèm đó là cú tát vang lớn. Tam Trọng ngạc nhiên không ngờ Lâm Vũ dám phản kháng lại, hần sờ má đã có vết đỏ.

-Tiện nhân, ngươi nghĩ ta không biết vì sao ngươi đi theo ta sao? Ngươi muốn mượn ta để khích tướng Ngô Chúc, phải không?

Lâm Vũ run người cổ gàn giọng.

-Đúng thì đã sao.

-Hừ, vậy thì người tiêu rồi, thứ mà Tam Trọng ta muốn thì đừng hòng kẻ nào có được.

Trong mắt Tam Trọng lóe lên vẻ âm lãnh mà Lâm Vũ không thể nào nhìn thấy được, chỉ lực chạm trên người nàng điểm một cái, nhất thời Lâm Vũ trở nên mềm nhũn. Bởi vì huyết đạo đã bị chế trụ, nên có vẻ như không hề dùng lực phản kích. Trong mắt nàng lộ ra vẻ phẫn nộ, oán hận nhìn Tam Trọng.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nguy hiểm

Buông ra, đồ khốn.

Lâm Vũ cả người không thể cử động bị Tam Trọng tận sức thưởng thức cái cơ thể nóng bỏng này. Lòng nàng hối hận vô cùng, miệng vẫn không ngừng khóc lóc mắng chửi, trong lòng cực kỳ hận tên Tam Trọng kia. Hận hần hèn hạ vô sỉ, hận thủ đoạn hạ lưu của hần, lúc này trong tâm trí nàng lại hiện lên hình ảnh mà nàng đã quá sai lầm khi rời bỏ hần.

Thầm hận vì sao không biết quý trọng hạnh phúc của mình và tất cả đã muộn rồi, đây có lẽ là sự trừng phạt dành cho nàng ngay cả cơ hội làm lại cũng

không còn. Ngược lại, Tam Trọng mãi mê nhăm nháp trong mắt tràn đầy lửa dục, hân hoan sức chơi đùa cặp ngực đầy đặn biến hóa đủ mọi hình dạng, nghịch cũng đã thỏa mãn, hân bắt đầu cời y phục của nàng, lúc này Lâm Vũ đã gần như lửa thể hoàn toàn, cố gắng vững vậy nhưng bất lực.

Chính vào lúc này, khi hữu thủ của Tam Trọng nhẹ nhàng muốn lần vào khe hẹp mà tiến vào trong, thì đột nhiên có một cỗ khí tức nồng đậm, trong nháy mắt đã bao trùm cả căn phòng. Trong lòng Tam Trọng chấn động, vẫn còn chưa kịp có phản ứng, thì một nhân ảnh đã phá cửa sổ xông vào, một cỗ chưởng lực hung ác vô cùng đánh thẳng tới ngực của hắn.

Chưởng lực chứa kinh tuy không mạnh nhưng đủ để đẩy lui, Tam Trọng vội vận công chống đỡ, khi hân định thần lại thì hóa ra kẻ đánh hắn là Ngô Chúc, cái tên chết tiệt này phá hỏng chuyện tốt của hắn, lòng cực tức giận còn Lâm Vũ thì như vớ được khúc gỗ giữa sông.

-Ngô Chúc, ngươi đã tự dẫn mạng đến đây thì đừng hòng thoát ra.

Tam Trọng vận động quyền song thủ nắm chặt, quyền kinh cứng như thạch tiếp lấy bốn kiếm cương của Ngô Chúc, Vốn là trong ấn tượng của Tam Trọng, hân đúng là chỉ cần nắm thành công phu, cũng có thể giết được Ngô Chúc. Nhưng khi quyền kiếm này chạm nhau, thần sắc của Tam Trọng cũng phải biến đổi, thân thể không khỏi lùi hai bước, trong mắt hiện lên vẻ kinh dị.

Hắn không rõ công lực của Ngô Chúc đã tăng thêm bội phần như vậy, đây là một sự tình không thể lường trước được, quả thực Ngô Chúc đại thịnh công lực là con tức giận của hân đã bạo phát. Ngô Chúc một chưởng chấn lui Tam Trọng, không để cho hân có cơ hội kịp hoàn thủ, lại thuận thế xông lên. Mỗi một kiếm cương đều toàn lực mà phát ra, cố tình tấn công vào tử địa của hân, nhưng đáng tiếc Ngô Chúc tự mình cũng hiểu được, điều này chẳng thực tế chút nào, nhưng trong lòng có chút uất hận không cam tâm.

Bất được nhịp trận đánh, Tam Trọng đã ổn định được thế trận, hân nhìn lạnh Ngô Chúc cười âm hiểm, song thủ biến thành quyền đầu, quyền phong vô cùng mãnh liệt rất nhanh đã bức Ngô Chúc từng bước từng bước lui lại đằng sau, quyền kiếm tung ra tạo thành những vết cắt, vết lõm hân sâu trong căn phòng.

Ngô Chúc thở hổn hển, nói chiến thắng thì hân chả có cơ hội nào, nhưng kéo dài tình trạng này thì cái mạng hân cũng không giữ nổi chứ đừng nghĩ đến việc giải thoát cho Lâm Vũ.

-Ngô ca, huynh mau chạy đi, mặc kệ muội. Muội...muội xin lỗi huynh.

Lâm Vũ cố hét lớn khuyên Ngô Chúc chạy nhưng hân lắc đầu, giọng đầy thâm tình.

-Đừng sợ, ta sẽ cứu muội.

Tam Trọng chứng kiến cảnh này đầy phẫn uất.

-Ta sẽ giết cả hai người.

Nói xong công lực mãnh liệt gia tăng, công thế trong nháy mắt đã tăng lên gấp mấy lần, đến lúc này, áp lực lên Ngô Chúc nhất thời đã vô cùng nặng nề, ngay cả thở cũng đã khó. Thân hình hân trong không gian chật hẹp, nhanh chóng chớp động, né tránh công kích của Tam Trọng.

Vì né tránh quyền kinh bá đạo âm độc của Tam Trọng mà Ngô Chúc đã cố gắng hết mức rồi nếu như không phải được Dịch Phong chữa trị thì e rằng đã nằm đất. Quyền như vũ bão tung ra, Tam Trọng vừa đánh vừa khích tướng.

-Ngô Chúc, ta nói cho ngươi biết, ta bây giờ đổi ý. Ta sẽ không giết ngươi bây giờ mà sẽ cho ngươi sống để chứng kiến ta màn thịt người người yêu và chưa hết đâu, khi mà ta đã chơi chán thì ta sẽ cho đám thuộc hạ chén.

-Chó chết Tam Trọng, ta phải giết ngươi.

Quyền kiếm giao nhau, Ngô Chúc mượn lực phản chấn, thân hình dôi xa ba thước, tránh được quyền kinh cường hoành bá đạo kia.

Tam Trọng hừ lạnh một tiếng

-Ngô Chúc chịu chết đi, ta xem ngươi còn có thể sống sót mà thoát khỏi tay ta không?

Nói xong hữu thủ biến thành quyền, một đòn công ra. Quyền đầu hoàn toàn bình thường trong nháy mắt đột nhiên xảy ra biến hóa, bỗng trở thành một sắc ám hồng, quyền đầu có hình dạng to lớn hung hiểm quái dị vô cùng. Một quyền phát ra, nhất thời một đạo quyền kinh ám hồng, mang theo âm thanh sấm đánh vang trời, thanh thế khiến cho người ta phải sợ hãi, đang bao vây lấy Ngô Chúc tứ phía.

Ngô Chúc vội vận kinh lực hết lớn, lập tức uy áp nội công tỏa ra đẩy lui quyền kinh, hân bây giờ đã gần như hết sức, nhìn sang Lâm Vũ đang chảy nước mắt, hai tay nắm chặt lại như đã quyết định điều gì đó.

Thân hình hân chớp động đã đến cạnh Lâm Vũ, bế xốc nàng rồi phi người ra cửa sổ chạy thoát Tam Trọng, hân dự tính sẽ để Lâm Vũ vào chỗ khác rồi tự mình dụ Tam Trọng sau đó đồng quy vu tận với hân.

Tam Trọng bất ngờ, thân pháp trong nháy mắt đuổi theo Ngô Chúc.

Trên đường chạy, Ngô Chúc vội giải khai huyết đạo chế trụ, Lâm Vũ nước mắt như mưa.

-Ngô ca, muội xin lỗi.

-Được rồi, ta không giận muội, bây giờ cần phải chạy....

Không nói hết câu, Ngô Chúc đã khụy xuống, nhìn lồng ngực đã bị một quyền Tam Trọng đánh vào giờ đã thấm máu, nhức nhối cùng đau đớn.

Phía sau một luồng khí lạnh áp tới, Tam Trọng đã bắt kịp, hất hết lớn vung tuyệt kỹ "Thần Thông Quyền" phái Không Động, quyền pháp cương mãnh, đơn giản mang tính bạo lực, hủy diệt. Ngô Chúc như phản xạ vô thức đẩy Lâm Vũ sang một bên, tự mình hứng chịu quyền thần này, hấn sẵn sàng đón nhận mặc Lâm Vũ trong lực tác động đẩy của hấn mà bất lực gào khóc.

Phanh....

Một tiếng nổ vang lớn xé nát một phạm vi lớn, gió rít kêu gào như quỷ tru, mặt đất bị xói tung, một khung cảnh đổ nát nhưng thật lạ, Ngô Chúc không sao cả, đứng trước hấn là một thân ảnh ngạo nghễ, quần áo bay phấp phới, hấn thêu thào.

-Dịch đại ca.

Dứt lời cả người hấn ngã nhào phía trước.

Không lâu sau, trong màn đêm một nhóm người đang khiêng Tam Trọng, khi chúng vừa đến một cảnh tượng kinh ngạc, Tam Trọng dường như bị một ai đó đánh bay tạo thành một vệt đường dài thẳng, một kẻ đang bắt mạch Tam Trọng, giọng hấn đầy tức giận.

-Là ai có thể đánh bại được công tử?

-Khoan nghĩ đến việc đó đi, giờ phải cứu công tử trước đã.

-Xương cốt công tử gần như đã vỡ nát, ta cảm giác kẻ này dường như còn nương tay.

-Chết tiệt, ta sẽ tìm ra kẻ nào đã làm ra việc này.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Yêu muội đi

-Thả ta ra....thả ta ra.

Lâm Vũ vùng vẫy cố gắng thoát khỏi Tam Trọng, hấn đang đè nàng ra giường dùng sức áp chế nàng mặc cho những tiếng la hét vô nghĩa.

-Tam Trọng, thả Lâm Vũ ra.

Ngô Chúc hét lớn chỉ tay vào Tam Trọng, hấn bước chân nhưng không hiểu sao phía dưới chân như có lực hút mạnh dị thường, hấn không tài nào di chuyển được.

Lại nhìn Lâm Vũ đang bị Tam Trọng tận sức nhấm nháp cơ thể, cả người hấn bị bao trùm màn đêm hấn bất lực hét lớn.

-Không!!!!

Ngô Chúc mở bừng mắt, hóa ra là hấn mơ, là một giấc mơ ác mộng, lại nhìn xung quanh là căn phòng hấn thuê nghỉ ngơi mùi thuốc đắng, hấn nghĩ là ai đã đưa mình về đây chắc chỉ có thể là Dịch Phong. Vậy còn Lâm Vũ thì sao, nàng ở đâu, nhưng câu hỏi hiện lên trong đầu, Ngô Chúc gượng dậy nhưng cơn đau ở ngực nhói lên đến buốt óc.

Tiếng cửa phòng vừa đúng lúc mở ra, một thân ảnh quen thuộc với hấn- Lâm Vũ, nàng nhìn Ngô Chúc tỉnh lại, nước mắt đã nhanh rơi trên mặt.

Nàng cũng không biết phải nói sao, bởi vì tất cả những điều này đều do sai lầm của nàng gây nên. Bây giờ trong lòng Lâm Vũ chỉ có một hy vọng duy nhất, chính là Ngô Chúc có thể bình yên vô sự. Đến lúc đó nàng và hấn sẽ kiếm một địa phương không người, cùng hấn ẩn cư, báo đáp thật tốt tình yêu của hấn, vì hấn mà sinh con đẻ cái, cả đời nghe theo lời hấn nói, tuyệt không bướng bỉnh nữa, yên bình mà sống hết quãng đời này thì trong lòng đã thỏa mãn lắm rồi.

Lâm Vũ nghẹn ngào run rẩy đi đến cạnh giường Ngô Chúc ôm lấy hấn, hấn cũng như nàng nước mắt đã chảy đầy trên mặt, Lâm Vũ run giọng.

-Ngô ca, muội thật xin lỗi huynh.

-Không sao, tất cả đã yên bình trở lại, ta không có giận muộn.

-Tất cả là tại muộn, tại cái tính bướng bỉnh đã khiến Ngô ca suýt vào cửa tử, muộn thật đáng đời mà.

Ngô Chúc không nói gì có hết sức bưng lấy khuôn mặt đỏ ửng vì khóc, hôn lấy đôi môi Lâm Vũ, nàng bất ngờ nhưng rất nhanh hòa hợp với hắn, hai người hôn một nụ hôn chứa đầy vị ngọt của tình yêu có vị mặn của sự hối lỗi.

-Ồi, hình như ta đến không đúng lúc.

Dịch Phong vô tình bước vào phòng thì chứng kiến cảnh tình chàng ý thiếp đầy mặn nồng. Lâm Vũ đỏ bừng vội dứt lấy khỏi môi Ngô Chúc đẩy hắn ngã xuống giường làm hắn đau đến phát khóc. Dịch Phong chỉ biết cười lắc đầu đôi tình lữ này, bắt mạch cho Ngô Chúc hắn cảm thấy sức khỏe tạm thời đã ổn định, hắn thở dài rồi cốc một cái vào đầu Ngô Chúc mắng.

-Tên ngốc này, đệ không nhớ là ta đã dặn đừng có tìm đến Tam Trọng cơ mà, nếu như không phải đêm qua ta đến kịp thì giờ này đệ đã nằm đất chứ không phải nằm giường đâu.

Sau đó lại chuyển hướng đến Lâm Vũ mắng tiếp.

-Còn Lâm cô nương, người thấy đấy, một việc còn con mà gây ra hậu như này, về sau sửa cái tính đó đi.

Mắng đã khô họng hắn dừng chếp miệng.

-Ồ, vậy thôi, hai người cứ tiếp tục công việc khi này.

Sau đó rời khỏi phòng để lại hai người phải phì cười, Lâm Vũ ôm chặt lấy Ngô Chúc thầm cảm ơn ông trời đã cho nàng cơ hội làm lại.

Ban đêm, tại căn phòng thân thể Lâm Vũ nhẹ nhàng tựa vào lòng Ngô Chúc, đưa bàn tay mềm mại khe khẽ vuốt ve khuôn mặt hắn, Lâm Vũ nhẹ giọng đầy yêu thương.

-Ngô ca, muộn yêu huynh.

Ngô Chúc nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia ưu sầu, tựa hồ nhớ lại tình cảnh đêm hôm đó. Nhìn về mặt đau khổ của Lâm Vũ, hắn ôm chặt nàng, miệng trịnh trọng nói

-Từ giờ trở đi, ta cũng sẽ không rời xa muộn nữa, cả đời này chúng ta vĩnh viễn không phân li. Ta sẽ dùng chính tính mạng của mình, cả đời bảo vệ muộn, để muộn được sống trong thế giới hạnh phúc.

Lâm Vũ tình hoài đại động, liếc mắt yêu kiều nhìn hắn nói

-Ngô ca, yêu muộn đi.

Năm chữ ngắn gọn nhưng hàm chứa thâm tình sâu đậm. Lâm Vũ nhẹ nhàng dang đôi môi, khẽ nhắm mắt lại, Ngô Chúc trong lòng tràn đầy ái ý, nhẹn không được cúi đầu hôn xuống đôi môi thơm tho kia.

Từng lớp áo dần được thả xuống đất, hai cơ thể trần trụi nguyên thủy nhất đang làm động tác giao hợp. Ngô Chúc hôn ngấu ngiến mà Lâm Vũ cũng hưởng ứng, hai người hôn như chưa bao giờ được hôn, như thể đã cách xa mấy kiếp rồi.

Hai tay hắn hoạt động linh hoạt trên bầu ngực rất vừa tay, khi thì nắn bóp, khi thì vẽ nhũ hoa khiến Lâm Vũ rơi vào nhục dục đầy khoái cảm. Ngô Chúc bế nàng ngồi lên đùi mình cúi đầu say sưa hôn lên nụ hoa trên đỉnh ngọc nhũ Lâm Vũ, một tay luồn qua tay nàng nhẹ nhàng mon trớn ngọc nhũ kia, tay còn lại tiến dần qua vùng bụng bằng phẳng đến khu vực giữa hai đùi nàng, thăm hỏi vùng thần bí thâm u mượt mà của người thiếu nữ.

-Sướng quá....

Lâm Vũ môi thơm hé mở, vùng bụng dưới khó chịu nảy lên, đôi chân dần tách rộng, tựa như muốn Ngô Chúc chà hời ầu yếm nhiều hơn.

Dưới sự loạn động của cả tay lẫn miệng, tiếng rên rỉ của Lâm Vũ càng lúc càng lớn, cặp đùi mở rộng, song thù(hai tay) siết chặt đầu Ngô Chúc vào ngực nàng của nàng, thân thể không tự chủ được khẽ run rẩy.

-Á...thiếp ra.

Cuối cùng, giữa tiếng rên rỉ kéo dài của Lâm Vũ, một dòng nhiệt khí từ rãnh hoa phun ra, đạt tới lần cao trào đầu tiên trong cuộc đời mình. Lúc sau, Lâm Vũ mới bắt đầu từ trên đỉnh vu sơn chậm chậm hạ xuống, thân thể cũng dần dần trở nên mềm nhũn. Nàng nhẹ nhàng hít sâu một hơi không khí, gương mặt ngập tràn nét say mê cùng thỏa mãn.

Lừa dục đã bập phát, phía dưới Ngô Chúc thì chưa được phát tiết, hắn nhanh đặt nàng xuống, tách lấy hai chân nàng rồi lúi thủ chuẩn chỉnh chiến. Khi tìm được điểm vào, Ngô Chúc đẩy hông thật mạnh phá tan màng trinh báo hiệu giang hồ võ lâm có một thiếu nữ thành phụ nữ. Lâm Vũ nỉ non khóc nhưng không phải vì đau mà khóc vì cuối cùng cũng được kết hợp cùng người mình yêu quý thực còn muốn gì hơn.

Ngô Chúc hăng say nhấp mà Lâm Vũ cảm nhận được sự khoái cảm, hai người làm không biết bao lâu không biết bao nhiêu tư thế, cuối cùng là hai tiếng thỏa mãn kéo dài đầy hòa hợp.

-Ta ra

-Thiếp cũng ra đây.

Ngô Chúc cảm thật sâu trong tử cung Lâm Vũ, phun ra hàng vạn tinh binh, Lâm Vũ cong người đón nhận tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đáng nghi

Lâm Vũ tỉnh lại, nhìn thấy nam nhân mình thương yêu đang tình tứ nhìn mình, trong lòng nàng nổi lên một cổ ngọt ngào. Đến lúc này đây trải qua bao trắc trở, Lâm Vũ đã sâu sắc hiểu được, có rất nhiều chuyện đều phải thật sự quý trọng, nếu không đến lúc mất đi mới hối hận thì không còn kịp nữa. Nhìn vào mắt hắn, trong mắt Lâm Vũ lộ ra một tia thờ dài, trong lòng tự nói với chính mình, từ nay về sau hảo hảo quý trọng, có thể còn có kết cục tốt, nếu không sẽ lại có nước mắt.

Ngô Chúc thấy biến hóa trong ánh mắt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngọc của nàng, hỏi

-Lâm nhi sao vậy, tại sao trong mắt muội lại lộ ra một tia thờ dài?

-Không phải, muội cao hứng bởi vì có huynh bên cạnh. Từ nay về sau, chúng ta sẽ quý trọng lẫn nhau, cùng nhau đi tìm cuộc sống hạnh phúc cho chúng ta, cùng sống vui vẻ ở một chỗ, có được không, Ngô ca?

Nói xong, nhẹ nhàng kéo tay hắn đặt lên cặp ngực của mình, kiều mỵ nhìn hắn. Biểu tình đó thật sự hấp dẫn bất kể nam nhân nào, khiến hắn cực kỳ hưng phấn. Trên mặt Ngô Chúc lộ ra một tia mỉm cười, dụng lực hưởng thụ cái bánh bao đầy đàn tính kia, thâm tình hôn lên mắt nàng.

Sắc trời từ từ sáng lên, Ngô Chúc sau khi hết lòng vuốt ve an ủi, cũng buông Lâm Vũ ra, hai người cùng mặc y phục rời giường. Sau khi sửa sang quần áo chỉnh tề, cả hai ra khỏi phòng thấy Dịch Phong đang vắt chân ở lan can, cả hai người nhanh nhẹn nói.

-Dịch đại ca, buổi sáng khỏe.

-Ừ, hai người buổi sáng khỏe, xuống ăn điểm tâm thôi, ta gọi món rồi.

Lâm Vũ xuống dưới trước, Dịch Phong mới ngoái lại nhìn Ngô Chúc cười ranh, tay huých nhẹ.

-Chiến rồi hả?

Ngô Chúc đỏ mặt gãi tai rồi gật đầu.

Bữa sáng diễn ra rất vui vẻ, một lúc sau Dịch Phong nhìn hai người rồi hỏi.

-Vậy hai người tiếp theo sẽ làm gì?

-Nội thương của đệ cũng đã đỡ nhiều, đệ tính sẽ rời Trung Nguyên, tìm một địa phương không có ai, cùng nhau sống yên ổn ở đấy. Đệ đã chán ngấy kiếp sống giang hồ này, muốn rời khỏi võ lâm, ẩn cư sơn lâm.

-Ồ, vậy ta trước hết chúc phúc cho hai người, hy vọng các ngươi có thể sánh bước đến đầu bạc răng long.

Dịch Phong tiếp tục hành trình của mình, hắn đang đi theo tuyến lộ đến Lạc Dương, đi mãi đến quá trưa mà không hề thấy quán xá nào, hắn thầm nghĩ có phải đi lạc hay không? Đưa mắt nhìn xung quanh thì phát giác có một thân ảnh thi triển khinh công thượng thừa, nhanh chóng đi tới, rất nhanh đã tới bìa rừng. Đó là một vị tráng hán cao lớn khoảng ba mươi hai ba mươi ba tuổi, thân thể khôi ngô, hình thể khiến cho người ta phải sợ hãi. Trong ánh mắt người này thần quang khỏe khoắn. Người này lưng đeo một thanh long đầu đại đao, uy vũ bất phàm, ánh mắt cẩn thận đánh giá đám người trong rừng cây, trong ánh mắt lộ ra vẻ hồ hững hờ nhàn nhạt, tựa hồ chẳng để những người này vào trong mắt.

Dịch Phong liền thi triển khinh công đuổi theo, chỉ chớp mắt đã đến cạnh nam nhân kia.

Vị nam nhân phát hiện có kẻ đến gần mình, như phản xạ bản năng liền thanh đao vung ngang một chiêu tạo thành một vòng cung chắn nát mặt đất, Dịch Phong

nhanh chóng nhảy lên hô lớn

-Khoan đã.

Ánh mắt của đại hán tử kia cuối cùng dừng lại trên người Dịch Phong, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, phảng phất như ý thức được điều gì đó. Cũng không thấy nhìn thấy tư thế điệu bộ của hắn ra sao, đại hán tử kia đã tới trước người Dịch Phong, khinh công tuyệt diệu như vậy khiến cho những người ở đây thần sắc khê biến.

-Tiểu tử, ngươi muốn cái gì? Định đánh lén Ngũ Long ta hả?

-Không phải, ta chỉ muốn hỏi đường.

Ngũ Long nhìn Dịch Phong.

-Tiểu tử ngươi vô cùng quái dị, so với người bình thường hết sức bất đồng, rất có ý tứ. Ta là Ngũ Long, người trong võ lâm kêu bằng Long Dao chính là ta, có rất ít người dám cùng ta nói chuyện, ngươi đúng là một kẻ kỳ lạ lại còn hỏi đường ta.

Dịch Phong cười nhẹ hóa ra là Ngũ Long một cao thủ đao pháp rất giỏi mà hắn nghe được ở quán trọ, một mình hắn tự xông vào Hồ Bang Trại giết hơn mười cao thủ có tiếng sau đó thành lập một bang phái có danh lớn trong võ lâm.

-Ta muốn hỏi đường đến Lạc Dương có đúng là đi đường này, đúng chứ?

-Phải.

-Cảm ơn, mà ngươi cũng đi hướng đến Lạc Dương?

-Không, ta chỉ đi đường này một đoạn thôi.

Dịch Phong thấy tên này bề ngoài cục tính nhưng rất dễ nói chuyện bèn nói.

-Hôm nay có duyên gặp gỡ, thật sự là tam sinh hữu hạnh. Nào, uống một chút nước rồi chúng ta kết giao bằng hữu, thế nào?

Nói xong Dịch Phong đem túi nước trong tay đưa cho hắn. Vừa hay có mấy người đi qua nhìn thấy khiếp sợ, biết rất rõ tính tình của hắn, là một kẻ nổi danh nóng tính, không ai dám trêu chọc hắn, không thể tưởng được Dịch Phong dám cùng hắn kết giao bằng hữu.

Ánh mắt của Ngũ Long thoáng lộ vẻ hoài nghi, kết giao bằng hữu ư? Sự tình này cho tới bây giờ cũng chưa từng có. Người trong võ lâm không ai không e ngại hắn ba phần, thấy hắn là không ai không lùi tránh ba bước, hoặc là khuôn mặt tươi cười ngênh tiếp hắn, có thể nói kết giao bằng hữu, thì đây là lần đầu tiên sau nhiều năm khi hắn xuất đạo mới gặp được.

Nhưng nhìn Dịch Phong, hắn thấy được tiểu tử này không hề nói chơi, liền gật đầu.

-Được, ta và đệ kết giao bằng hữu. Từ nay về sau huynh đệ chính là bằng hữu của Ngũ Long ta, nếu ai dám làm gì với đệ, đệ cứ tìm ta, ta thay đệ ra mặt.

Trên khuôn mặt Ngũ Long nở nụ cười rất khó gặp được, bàn tay to bè như cái quạt nan vỗ xuống vai của Dịch Phong ba phát, nếu là người thường thì coi như gãy xương, Dịch Phong thăm nghĩ Ngũ Long này có lẽ bẩm sinh thân lực, bằng không thể nào chỉ tùy ý vỗ một cái cũng hàm chứa chân khí vô cùng vậy.

-Thế huynh đi đâu?

-Ta có việc đến một địa phương cách Lạc Dương không xa. Nếu xong việc sớm ta sẽ qua Lạc Dương.

-À mà, Ngũ đại ca có biết "Phi Kiếm" Ngô Chúc không?

Ngũ Long nhíu mày để nhớ lại rồi gật đầu.

-Ta có gặp hắn vài lần. Có việc gì sao?

-Đệ muốn nhờ huynh phái người trong bang của huynh đề ý họ giúp đệ.

-Ôi dào, tưởng chuyện gì, không thành vấn đề. Giờ ta đi trước đây.

Khi màn đêm buông xuống, Dịch Phong vẫn không chưa tìm được chỗ nghỉ chân. Nhìn dòng người phía trước vẫn tiếp tục đi, hắn nhìn hai bên đường trống trơn, một bên là rừng một bên là cánh đồng hoang vắng. Dịch Phong thăm nghĩ.

-Cứ đi theo đám người phía trước vậy, biết đâu trong số họ biết địa phương có thể nghỉ chân.

Lại đi thêm mười dặm đường nữa nhưng đám người phía trước lại rẽ vào thâm sơn không đi đường chính. Nhưng trong thâm sơn này lại có chỗ nghỉ

chân làm Dịch Phong ngạc nhiên, một nơi hoang vu không bóng người lại có người ở.

Đến gần là một khu trang viên cũng gọi là lớn, trước cửa treo hai đèn lồng đỏ và đứng giữa cửa là một lão nhân lưng gù chống gậy dường như biết trước được có người sẽ đến đây, một người trong nhóm người tiến lên nói.

- Vị lão bá này, bọn ta hôm nay không kiếm được khách điểm, muốn tá túc nơi này một đêm, mong lão bá tạo điều kiện cho.

Lão nhân giọng khàn khàn nhưng cảm giác đầy ma mãnh nói.

- Được, được, trang viên hoan nghênh, mời vào.

Dịch Phong nhanh theo chân đám người đi vào. Đi vào trong, Dịch Phong quan sát tứ phía nhận xét nơi này rất rộng lớn, xây dựng tới mấy chỗ túc lâu(nhà nghỉ). Kết cấu xây dựng rất thẩm mỹ, xem ra son trang này thật không đơn giản. Bốn phía có cây có cỏ, có hoa có lá, còn có giả sơn thủy trì, bên hồ nước là tiểu đình, khung cảnh thật sự mỹ lệ, làm cho người ta lúc đến có không nỡ rời đi.

Gia nô nhanh chóng chỉ đường qua con đường nhỏ đến dãy nhà nhỏ rồi nói.

- Chỗ này có tất cả ba phòng là chỗ cho các vị nghỉ ngơi, bởi vì hôm nay người tới tá túc bản trang rất nhiều, cho nên có điều gì chiếu cố chưa được chu đáo, mong các vị lượng thứ. Mặt khác, bản trang cung cấp chỗ dừng chân miễn phí, nhưng không cung cấp đồ ăn, vì để tránh phát sinh những sự tình ngoài ý muốn, mong các vị hiểu cho.

Dịch Phong nhìn tên gia nô rồi đi trong lòng cảm thấy hoài nghi, hẳn cảm nhận được cái lạnh trong khu viên này nhưng hắn lắc đầu bỏ qua. Vì tất cả có mười hai người tính cả Dịch Phong nên mỗi phòng có bốn người.

Dịch Phong nhanh kiếm một giường rồi nằm nghỉ, hắn vắt tay lên trán nằm nghĩ về Hoa Ngọc Khanh, không biết nàng đã đến nơi chưa.

- Đây, người thấy có lạ không?

- Lạ gì?

- Người không thấy sao, tên hạ nhân này rất quái lạ, trong lời nói của hắn lộ ra vài phần kỳ lạ, đối với chúng ta cũng là không nghe thấy không hỏi đến, một chút cũng không lo lắng chúng ta tới có mục đích gì, điểm ấy rất đáng hoài nghi.

- Ủ, ta cũng thấy vậy, cho dù chủ nhân của trang viên này có rộng rãi hào hiệp, thịnh tình hiếu khách thế nào, cũng sẽ không đối với thân phận khách nhân chẳng nghe chẳng hỏi tới, nơi này nhất định có vấn đề, phải cẩn thận.

Một loạt những nghi vấn từ ba nam nhân kia bàn tán, Dịch Phong thầm nghĩ không ngờ họ cũng nhận ra vấn đề.

- Mà thôi, đi nghỉ đi, mai lên đường sớm.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đáng nghi(2)

Trong căn phòng nhỏ cùng không gian tĩnh lặng, Dịch Phong nằm lẳng lẳng trên giường, không để ý đến tiếng kêu thảm thiết nhưng ngăn ngời ngoài cửa sổ.

Nhìn sang ba nam nhân vẫn say giấc, hắn bắt đầu thả thần thức bao trùm khu trang viên. Chân khí lưu động rất nhẹ, Dịch Phong dò xét các căn phòng khác và phát giác một phòng có hai khách nữ duy nhất ở đây, hai nàng dường như cũng phát hiện điều dị thường nhưng rất thông minh không hề rời phòng mà ở yên trong đó tùy thời chuẩn bị động thủ.

Lúc này tiếng hét thảm thiết đầu tiên chỉ một chút thời gian, lại là một tiếng hét thảm khác truyền đến, truyền tới rất rõ ràng tới trong căn phòng. Dịch Phong đứng dậy mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

- Sợ rằng đêm nay sẽ có người chết.

Hắn nhẹ nhàng mở cửa một trận đại phong thổi tới, cây cối đung đưa theo chiều gió, đặc biệt lạnh đến gai người. Dịch Phong nhìn ra phía bên ngoài, chân khí cực nhanh xoay chuyển, chỉ một chút đã nắm rõ hoàn toàn mọi động tĩnh xung quanh trong phạm vi năm mươi trượng. Ánh mắt của hắn có chút chần chừ, hắn cảm giác được có một cái bóng đang cấp tốc chớp động thân ảnh, lúc ẩn lúc hiện, rất khó để nhận ra đây có phải là thật hay không.

Đây là sự tình mà Dịch Phong cho tới bây giờ chưa từng gặp phải, nếu thật sự là vị võ lâm cao thủ, vậy võ công của hắn có lẽ chính là lợi hại nhất từ khi Dịch Phong xuất môn tới nay gặp được. Sắc mặt hắn có chút ngưng trọng, từ từ liếc mắt nhìn về phương xa, trong lòng tràn đầy kinh hãi. Võ công của

người này hẳn từ khi xuất đạo tới nay mới có thể gặp, tuyệt đối là cao thủ có thực lực không lường được, rốt cuộc là ai đây? Thật làm cho người ta có chút không giải thích được, cũng khó có thể đoán ra. Hắn ẩn tàng ở chỗ này, đánh lên những người này có mục đích gì, chẳng lẽ lại có bí mật gì? Nhưng hẳn nghĩ lại rồi đóng cửa.

Phía bên ngoài cách gian phòng Dịch Phong chừng 40 bước chân đã có xuất hiện nhóm người khá đông tầm mười lăm người thuộc các phái Tàng Kiếm, Không Động, Hành Sơn đứng vây quanh mấy căn phòng.

Dạ Hiên(phái Tàng Kiếm) nhất thời rống lên một tiếng giận dữ, như muốn biến núi non trở thành đồng bằng, chạy tới bên cạnh thi thể của bảy sư đệ, lớn tiếng khóc rống lên.

Sắc mặt mấy người đều đại biến, Tống Hằng(phái Hành Sơn) trong miệng giận dữ nằng

-Tên hung thủ này thật quá can rồ rồi, không ngờ lại hung tàn như vậy, nhất cử giết sạch toàn bộ bốn người bọn họ. Đồng thời cũng hút máu đoạt mệnh, thủ đoạn thật quá tàn nhẫn mà. Trương thí chủ hãy đề nén thương đau a, địch nhân của chúng ta thập phần hung tàn, người phái hồi phục tinh thần lại, vì người đã chết mà báo thù thật tốt.

Những cỗ thi thể tại đây, tất cả đều là bị người hút máu mà chết, miệng vết thương đều nằm ở vùng cổ họng. Đồng thời nơi đây đã rất đông người đứng xem, trong lòng mọi người đều có chút sợ hãi, bởi vì cho đến bây giờ đã chết không ít người, nhưng còn không có phát hiện hung thủ là ai.

Tống Hằng nhìn những thi thể đã trắng bệch, hắn hít sâu một hơi lấy bình tĩnh.

-Được rồi, chúng ta bây giờ cần phải bình tĩnh, trước hết phải li khai địa phương này, nếu còn đứng đây thì không tốt chút nào.

Nói xong bèn bước đi, những người khác cũng theo sát phía sau. Nhưng nơi này yên tĩnh chẳng có gì kỳ lạ và lúc này lại xảy ra biến hóa, làm cho người ta nảy sinh một loại cảm giác hư ảo. Dạ Hiên chỉ cảm thấy hoa mắt, trải qua một chút mơ hồ không rõ, tựa hồ như có biến hóa gì đó. Quay đầu nhìn lại đám người ở phía sau, vốn còn có đang có nhiều người, nhưng đảo mắt đã chỉ còn lại có bốn người, những người còn lại đã chẳng thấy đâu nữa.

Dạ Hiên kinh hãi nhìn quanh bốn phía sớm đã rời tình cảnh chẳng nhúc nhích được một bước. Hắn chỉ cảm thấy như lâm vào hư ảo, dưới chân không ngừng đi, nhưng thế nào cũng không tiến ra được. Trong lòng hắn cực kỳ hoảng sợ, biết dụng phải trận pháp, hắn hiểu được kỳ môn độn giáp, trận pháp thuật số mà võ lâm vẫn lưu truyền. Quay đầu nhìn lại, đám người phía sau đã biến đi đâu mất, mà giữa không trung lại ầm ầm truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Dạ Hiên hiểu được bọn họ đã xong rồi, hắn có lẽ cũng xong rồi.

Hắn biết không thể chạy thoát, đành bất đắc dĩ phải ngừng lại. Dạ Hiên tập trung tinh thần cao độ, đề tụ công lực toàn thân từng thời khắc phòng ngự công kích của địch nhân. Hắn từ từ xoay người, đột nhiên một bóng đen không hề có dấu hiệu báo trước xuất hiện trước mắt hắn, không có một chút thanh âm. Dạ Hiên mở miệng kinh hô một tiếng, song thủ lập tức đặt trước ngực, kinh hãi nhìn vị khách không mời này.

Nhìn ánh mắt lóe lên ám hồng sắc quang mang này, Dạ Hiên đột nhiên nhận thấy toàn thân tựa hồ như cứng ngắc lại, một chút cử động cũng không được, trong lòng liền trầm xuống, một cỗ khí tức từ vong đang bao trùm trong lòng hắn.

Hắc ảnh há miệng, lộ ra một hàng răng nanh màu huyết hồng, trong miệng rõ ràng có thể thấy được những giọt máu còn tươi đang nhỏ giọt. Hắc ảnh vỗ lấy Dạ Hiên đang cực lực phản kháng kia, trong mắt lộ ra lãnh ý, mở miệng cắn nát cổ họng, cực lực hút lấy huyết nhục(máu) của hắn. Dạ Hiên chỉ cảm thấy máu rất nhanh chảy ra ngoài, cái mạng hắn đang gần đến điểm tử, hắn hoảng sợ trợn trừng song nhãn, dùng toàn bộ lực lượng, chỉ phát ra được một tiếng hét thảm thiết, càng khiến cho màn đêm âm trầm khủng bố, có thêm một phần khí tức đáng sợ.

Bịch...

Dạ Hiên nằm dài trên mặt đất thân sắc trắng bệch, mắt mở trừng như thấy được nỗi sợ hãi tột cùng. Hắc ảnh lau nhanh vết máu trên miệng, hắn cười đầy ác độc.

-Chỉ cần thêm chút máu nữa thôi, Huyết Nhục Ma Công ta luyện sẽ hoàn thiện.

Lại nói về gian phòng Dịch Phong. Lã Thiên Vũ người nằm giường cạnh Dịch Phong đã tỉnh giấc nói nhỏ với hai đồng môn của mình.

-Này, hai người có nghe thấy tiếng kêu không?

Tiêu Bán cùng Trúc Tĩnh ngái ngủ phát tay, ngáp dài ngáp ngắn.

-Ngủ đi, ta đâu có nghe thấy gì.

-Người nằm mơ thôi, ta đang buồn ngủ lắm.

Nói xong cả hai đã chìm lại vào giấc ngủ ngon lành. Lã Thiên Vũ nhìn ngoài cửa sổ, trăng đêm tròn trĩnh tỏa ánh sáng mập mờ sau nhưng đám mây trời chậm, cơn gió mát khẽ lùa vào nhưng sao hắn thấy lại ớn lạnh, cảm giác có kẻ nào đó đang nhìn vào đây. Nghĩ bụng, Lã Thiên Vũ đứng dậy mặc quần áo tay xách kiếm để ra ngoài xem có gì lạ.

Vừa kéo then cài, Dịch Phong dùng truyền âm mật đến tai Lã Thiên Vũ.

-Nếu là ta thì ta sẽ chọn không rời ở chỗ này. Ra ngoài thì người đã bước một chân vào quỷ môn quan rồi. Hãy cân nhắc.

Lã Thiên Vũ sắc mặt kinh hoàng vội nhìn quanh phòng rồi phát hiện Dịch Phong nằm gác tay miệng lẩm bẩm nói với hắn, Lã Thiên Vũ cũng sử dụng truyền âm mật lại.

-Người biết có chuyện xảy ra?

-Không, nhưng ta chắc chắn không có gì tốt đẹp.

-Vậy ta càng phải ra xem xét.

-Đừng cố tỏ dũng cảm, người sẽ chết.

-Vậy người hãy nói lý do tại sao ta phải ở đây?

Dịch Phong ngồi dậy nhìn bên ngoài rồi khép lại cửa sổ nói.

-Bên ngoài có cao thủ và kẻ này dư sức giết các người, cách thức giết người rất ác độc.

-Người...tại sao biết được?

Lã Thiên Vũ bất giác nghi vấn lại Dịch Phong, trong lòng cũng nhanh chóng chuyển động chân khí có thể nhất thời thấy Dịch Phong hành động nghi ngờ là tấn công. Dịch Phong thấy vậy cười nhếch mép.

-Người không cần biết với cả đừng cố vận chân khí làm gì, người không đủ sức đánh lại ta đâu, và lại nếu người nghi ngờ ta thì ta chẳng đợi đến lúc này đâu. Nói chung là ta nói thế người cũng đủ hiểu, mạng người không có lần thứ hai đâu, hiếm lắm. Ra ngoài là địa ngục chờ người, khôn ngoan thì ở lại. Và mau đánh thức đồng môn người dậy đi, đêm nay ta nghĩ khó tránh khỏi máu đổ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đáng nghi(3)

Lã Thiên Vũ hơi nghi ngờ nhưng hắn lại thấy lời nói của Dịch Phong có phần đáng tin liền nhanh chóng đánh thức Tiêu Bản cùng Trúc Tinh dậy, e rằng chuyến đi này diêm rui sẽ còn kéo dài.

-Tiêu Bản, Trúc Tinh, mau dậy.

-Gì nữa hả? Ta đang ngủ.

-Người không ngủ thì để người khác ngủ đi.

-Suyt!!!! Nói bé thôi. Dậy đi.

Tiêu Bản mắt nhắm mắt mở, khóe miệng vẫn còn chây dãi, mơ màng nói.

-Người gọi bọn ta dậy có việc gì?

Lã Thiên Vũ khề nói.

-Ta nghĩ nơi này có vấn đề.

Trúc Tinh uể oải đứng dậy lấy khăn đắp ít nước lau mặt cho tỉnh táo nói.

-Vấn đề? Về cái gì?

-Có kẻ muốn sát hại những người tạm trú ở đây.

Tiêu Bản định nói bỗng có tiếng động ở mấy gian gần phòng trong nghe thật quỷ dị mờ ám rồi lại im bật, nhất thời cả bốn người tĩnh lặng nhìn nhau, không gian im ắng có thể nghe được rõ tiếng thở, Dịch Phong ra dấu tất cả bình tĩnh không ai lên tiếng.

Dịch Phong nhẹ nhàng đến cửa sổ, mắt hé qua khe cửa, không gian vẫn im ắng tối mịt, biết nơi này không phải là nơi tốt lành cho nên vì sự an toàn, hắn bắt tất cả mọi người phải ở yên tại chỗ cẩn thận đề phòng, không được coi thường vọng động, tránh xảy ra chuyện.

Tiêu Bản trên trán bắt đầu đỏ mờ hời, tuy rằng thời tiết về đêm là rất mát nhưng trong hoàn cảnh này nó lại khác, hắc khê nhỏ giọng.

-Thiên Vũ, nếu như có chuyện vậy thì còn Tôn sư huynh cùng vài sư huynh sư đệ thì sao, ta cần phải báo cho họ biết.

-Phải đấy, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Lã Thiên Vũ cũng lo lắng như hai người họ nhưng nếu bây giờ mà ra ngoài thì rất nguy hiểm, cái tiên quyết bây giờ là phải đảm bảo tính mạng của mình trước.

Phía bên ngoài, số người chết đã hơn ba chục mạng, mỗi một người nơi cổ họng đều có một huyết động, trên đỉnh đầu năm có năm lỗ máu sâu hoắm, tử trạng cực kỳ thê thảm. Hiên nhiên cũng là bị người hút sạch máu mà chết. Mà cách nơi này không xa, có hai người đang loay hoay vô hướng chính là Tôn Phi sư huynh Lã Thiên Vũ cùng một vài người đồng môn.

Hắc ảnh nhẹ nhàng liếm môi một chút, bỏ ra lớp trùn mủ vẫn luôn che dấu diện mạo chân thật của hắn. Trong mắt hắc ảnh bắn ra một đạo xích hồng sắc quang mang, chợt lóe lên, trong đêm đen quý bí dị thường nhìn đám người Tôn Phi.

Tôn Phi vốn là đang thiêu thiêu ngủ bỗng nghe thấy tiếng người la hét thoang thoảng rồi im bật, hắn đã nghe đến ba lần hỏi mấy người trong phòng thì đều lác đàu, trong lòng hắn nảy sinh nghi ngờ, liền huy động đồng môn ra ngoài xem sao.

Cách bọn họ không xa, trong một bụi hoa, hắc ảnh cao lớn đeo mặt nạ kia đã lặng lẽ đứng ở nơi đây rồi, lạnh lùng nhìn những người này.

Lúc này, có một người đi đến tiểu ở bên cạnh bụi hoa, vô tình đã đem đến cho hắc ảnh này một cơ hội rất tốt, chỉ thấy hắn nhoáng lên, thân ảnh đã biến mất. Không lâu sau một tiếng hét thảm vang lên xung quanh khu vực Tôn Phi đứng đó, cả đám kinh hãi bởi tiếng hét thảm thiết, sắc mặt đại biến.

Tôn Phi lệnh cho những người ở đây chia thành các tốp hai đến ba người dò xét các phía nhưng làm thế lại càng có lợi cho tên sát nhân kia. Lập tức iếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, số người còn sống rất nhanh giảm xuống, cảnh tượng này khiến sắc mặt Tôn Phi dù rất dũng cảm nhưng phải thoáng sợ hãi.

Người này có thể dưới mắt hắn giết người, cũng không bị hắn phát hiện ra, người như vậy, có lẽ trên đời cũng không có nhiều, võ công của hắn ta, phải cao tới trình độ nào đây? Tôn Phi trầm nghĩ.

Hắn nhận thức được mình đang phạm sai lầm liên hô lớn.

-Tất cả mau rút về, không tìm kiếm nữa.

Rất nhanh đã tập hợp lại, Tôn Phi kiểm tra sĩ số rồi thất sắc.

-Sao lại thế này?

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, không ngờ đã chết tới mười người, thủ đoạn của địch nhân dấu mặt này thực sự quá hung tàn, tốc độ cũng thật kinh người. Tôn Phi cắn chặt răng nói.

-Từ bây giờ tất cả phải đi sát với nhau không được rời nửa bước. Phải cố thủ đến sáng, rõ chưa?

Nhìn mọi người gật đầu, Tôn Phi mới yên tâm được một chút.

Bốn người Dịch Phong vẫn cố thủ trong phòng, yên lặng đón xem kỳ biến. Bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, càng ngày càng nhiều khiến Lã Thiên Vũ, Tiêu Bản, Trúc Tĩnh đại biến.

Tiêu Bản nóng lòng đứng dậy nói.

-Ta lo cho đám người Tôn sư huynh quá, nếu như họ không biết thì sẽ chết mất.

Lã Thiên Vũ vội ngăn lại.

-Đừng ngu ngốc như vậy, ta biết chúng ta phải bảo vệ nhau nhưng mạng người còn không bảo toàn được thì bảo vệ ai. Và việc bây giờ phải thật chú ý cẩn thận, tên sát thủ có thể tấn công bất cứ lúc nào.

-Đồng môn người nói đúng đấy.

Dịch Phong lúc này lên tiếng.

-Tất cả những người ở đây số người đã chết hơn phân nửa rồi, tên sát nhân võ công cực kỳ cao cường, ta nhận ra võ công hắn phải lấy máu mới có thể luyện được.

Lại nói về hai nữ nhân cách gian phòng Dịch Phong không xa.

-Tỷ, muội sợ quá.

-Tiểu Dao đừng sợ, tỷ sẽ bảo vệ muội, ngủ đi.

Vân Tịnh khẽ ôm lấy tiểu Dao vuốt nhẹ lưng nàng nhưng trong đầu nàng đang rất lo lắng. Nghĩ tới tình cảnh hiện tại, nghe được tiếng kêu thảm thiết phía bên ngoài, nàng cũng hiểu được, đêm nay đám võ lâm cao thủ tới nơi này tá túc, đến bây giờ ngoại trừ truyền đến những tiếng kêu thảm thiết ra, thì không có động tĩnh gì lớn, điều này nói lên rằng bọn họ đều đã xong rồi, cho dù là còn sống, có lẽ cũng không đến vài người.

-Chả lẽ không còn ai?

Nghĩ đến lát nữa nàng có thể cũng lâm vào tuyệt cảnh, trong lòng Vân Tịnh tâm nổi lên một cổ ưu sầu nhàn nhạt, có lẽ tối nay cho dù có qua đêm ở nơi hoang dã, cũng không nên đến nơi này để tá túc, giờ có muốn bỏ đi có lẽ cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Vân Tịnh thấy tiểu Dao đã ngủ, nàng liền vận công thám thính đột nhiên thần sắc nàng biến đổi, Vân Tịnh cảm giác được khí tức của một cổ chân khí rất kỳ lạ đang tiếp xúc cùng chân khí của nàng, điều này làm cho nàng cực kỳ kinh ngạc.

Dịch Phong ở phía kia thấy được chân khí phát ra từ gian phòng Vân Tịnh liền từ từ đáp lại nàng, cái này cũng chính là vì sao Vân Tịnh lại cảm nhận được có cổ chân khí đang giao hòa cùng với chân khí của nàng. Hắn sử dụng truyền âm mật nói.

-Tối nay nơi này rất không an toàn, nàng nếu không muốn xảy ra chuyện, tốt nhất là ở trên giường không được ra ngoài. Chỉ cần nàng không rời khỏi nơi này, ta có thể tùy thời biết được động tĩnh của nàng mà giúp đỡ, nhớ kỹ.

Vân Tịnh nghe vậy sắc mặt biến đổi, có ba phần kinh hãi, không thể tưởng được Dịch Phong không ngờ lại nhận ra được động tĩnh của nàng, điều này làm cho nàng có cảm giác thập phần ngoài ý muốn, nàng liền đáp lại.

-Người là ai? Tại sao lại bảo vệ ta?

-Nàng chỉ cần biết ta không có ý xấu là được.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Mau lên

Trong bóng đêm, sơn trang có vẻ rất không yên tĩnh, thỉnh thoảng có những tiếng kêu thảm thiết làm cho đêm tối càng thêm mấy phần quỷ dị.

Lúc này, những người đi theo Tổng Hằng đã chết chỉ duy còn năm sáu người còn sống, bất quá đều đang bị giam trong bụi hoa kỳ trận, không cách nào thoát thân. Mặt khác, những người đi theo Tôn Phi cũng đều thảm tử một nửa, hơn nữa có một chỗ toàn bộ mười người trong phòng bị giết, khiến cho số người tử vong không ngừng tăng lên. Khí tức âm trầm, kinh khủng càng tăng mãnh liệt. Hôm nay nhiều người tá túc như vậy, ngoại trừ phòng Dịch Phong và hai cô nương an toàn thì các môn các phái khác đều có thương vong.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua mang theo khí âm trầm như một cổ hàn khí xâm nhập vào thân thể mọi người. Tôn Phi thân thể run lên, một cổ bất an đột nhiên nổi lên mãnh liệt, làm cho hắn nhất thời không thể nào thừa nhận. Thân hình hơi chuyển, trong mắt hắn lộ ra một tia kinh hãi, miệng hô lớn những người còn sống sót.

-Tấn công, tất cả tấn công.

Nói xong trường kiếm xuất khỏi vỏ, động thân phóng lên. Kiếm ảnh liên tiếp xuất ra hư kiếm, phát kiếm thanh ngọt sắc bén, mang theo hàn khí âm trầm tấn công về phía hắc ảnh cao lớn kia.

Tổng Hằng nghe thấy rồi lần theo tiếng quát rồi lần theo tiếng phát hiện nhóm Tôn Phi đang kịch liệt đánh hắc ảnh.

Trong mắt hắc ảnh lóe ra quang mang ám hồng, mỗi lần giết một người, hút máu tươi của họ, hồng quang trong mắt hắn lại càng thịnh. Lúc này, hai người chết trong tay hắn tất cả đều là bị cắn nát yết hầu, hút máu mà chết. Hắc ảnh thân pháp quỷ mị, trong bóng đêm căn bản là không thấy rõ thân hình hắn, duy nhất chỉ có thể nhìn thấy là ánh mắt càng lúc càng đỏ của hắn.

Một tầng tử vong bao phủ trong lòng mọi người, làm cho bọn họ cảm thấy khí tức tử vong tới gần.

Tổng Hằng trong lòng khiếp sợ vô cùng, mà võ công của hắn tuy không nói là mạnh nhưng đủ để xông pha giang hồ nhưng đã xuất không dưới ba mươi chiêu, nhưng lại không có đến một lần chạm vào một góc y phục của hắc ảnh.

Trong lòng hấn khiếp sợ không cần nói cũng rõ.

Cảm giác được cổ bắt an trong lòng càng lúc càng rõ ràng, Tống Hằng dĩ nhiên lúc này cũng có một ý niệm trong đầu phải thoát khỏi nơi này.

Nhìn thấy hắc ảnh quỷ mị kia trong thời gian ngắn lại giết chết bốn người, hấn trong lòng rõ ràng hiện lên một nỗi sợ hãi.

Lúc này cổ cũng không được, Tống Hằng trong miệng huyết một tiếng, báo hiệu đệ tử đồng môn nhanh chóng rút đi, thân hình lác mạnh một cái cấp tốc rút lui.

Nhưng đột nhiên từ đâu xuất hiện một ánh mắt huyết hồng nhìn hướng Tống Hằng chạy trốn, trong mắt hiện ra một tia lạnh lẽo, thân hình từ màn đêm bay vọt ra, song thủ trong nháy mắt bắt được hai nhân mạng. Hắc ảnh đeo mặt nạ há miệng cắn nát yết hầu hai người trong tay, miệng thả sức hút máu tươi, đồng thời thân hình như điện, xuyên qua đao quang kiếm ảnh. Trong đêm tối, tiếng kêu thảm thiết của quần hùng chấn động chốn sơn dã, đáng tiếc không có người nào ngăn trở chuyện này, cả sơn trang giống như một địa ngục trần gian, tràn ngập hơi thở tử vong.

Tiếng hét vang dội khắp sơn trang thật sợ hãi, trong căn phòng nhóm người Dịch Phong, hấn thi thoảng thả thần thức dẫn chân khí đến phòng hai vị cô nương để bảo đảm an toàn.

-Nghe này.

Lã Thiên Vũ, Tiêu Bán, Trúc Tinh đồng loạt hướng Dịch Phong xem hấn nói gì nhưng về mặt thì chắc là chuyện không tốt rồi.

-Có chuyện gì sao?

-Ta vừa nảy thả thần thức và phát hiện ở đây có thêm một kẻ nữa.

Nhất thời cả ba người đồng loạt kinh hãi, Trúc Tinh vội nói.

-Vậy... vậy là có thể có nhiều hơn một kẻ sát nhân này sao?

-Đúng vậy, nên giờ các người thu xếp đồ đạc, chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Tình hình của Tôn Phi cũng giống như Tống Hằng, chỉ khác là hắc ảnh ở chỗ hấn ra tay ác độc hơn, một tay một người, mỗi người đều có năm lỗ thủng trên đỉnh đầu, yết hầu bị cắn nát, bị hút máu mà chết. Tôn Phi trong miệng gầm lên, cùng các cao thủ bên cạnh liều chết phản kích, vô số đao quang kiếm ảnh trong nháy mắt hướng đến hắc ảnh nọ. Hấn thân lên trước, huy động song thiết chương, mang theo vô số chương kinh hùng hậu ồ ạt ập đến từ huyết trên người hắc ảnh.

Hắc ảnh trong mắt lóe lên một tia quang mang xích hồng, từng tia âm u từ thân thể hấn truyền ra, bốn phía nổi lên một cỗ âm hàn, cỏ dại trên mặt đất đều bị thổi tung, một cỗ khí lưu mạnh mẽ hình thành một cơn lốc, cuốn y phục quần hùng bay phát phơ, khiến họ bất an.

Trong ánh mắt hàm chứa lạnh lẽo, thân hình hắc ảnh như bóng u linh nửa đêm, theo chuyển động của thân hình hấn, mỗi lần di chuyển là phát ra một âm thanh thảm thiết, rồi có một người tử vong.

Hấn giết người tốc độ nhanh kinh người, làm cho những ai còn sống tâm lý cực kỳ tuyệt vọng.

Tôn Phi trong lòng vừa sợ vừa giận, biết hôm nay gặp phải cao thủ, thấy những người bên cạnh càng lúc càng ít, mấy người bị giết đều bị hấn hút máu, hấn dù trong lòng tràn đầy phẫn nộ cũng đành bất lực.

Nhưng hấn không phục, chỉ thấy hấn quát lớn như thêm ý chí chiến đấu.

-Có bản lĩnh, tiếp ta một chương.

Nói xong song chương mang theo mười hai thành công lực, toàn lực bổ về hắc ảnh phía trước.

Hắc ảnh nhìn lại Tôn Phi, trong mắt xuất ra một tia hàn ý, trầm giọng nói

-Sợ người sao? Đờ lấy.

Nói xong hữu thủ trong nháy mắt trở nên đỏ sẫm, trên người hắc ảnh xuất ra âm thanh quỷ dị, một chương tiếp lấy một kích toàn lực của Tôn Phi. Song chương giao nhau, một luồng khí mãnh liệt trong nháy mắt chấn bay toàn bộ những người gần đấy ra ngoài.

Thân hình Tôn Phi như chiếc lá trong gió bị chấn bay ra ngoài ba trượng, thổ huyết một ngụm máu tươi. Chuẩn bị đón nhận cái chết nhưng không hiểu sao, hắc ảnh lại không ra tay, hấn dăm dăm nhìn một hướng, Tôn Phi thấy vậy nhân cơ hội chạy trốn.

Chỉ thấy hắc ảnh cao lớn này song thủ khẽ động, trong sơn trang xuất hiện một cỗ chân khí cường đại trong chớp mắt tràn ngập trên không trung, mang theo thể công vô cùng cường đại hướng đến một nhân ảnh khác chính là hắc ảnh mang mặt nạ.

Trong nháy mắt khí thể trong không trung xoay chuyển, hình thành một con lốc, mang theo sức mạnh hủy diệt, trong nháy mắt nuốt chửng hắc ảnh mang mặt nạ.

Hắc ảnh mặt nạ kia song thủ giơ lên, thân hình đột nhiên xuất hiện giữa không trung, lẳng lặng đứng giữa hư không như một ma thần trong đêm tối.

Chỉ thấy hắc ảnh toàn thân lóe ra quang mang huyết hồng, hồng sắc khí thể sau lưng hắc ảnh như tạo thành một đôi cánh huyết sắc vô cùng quỷ dị. Song thủ giơ lên, huyết sắc chân khí trong chớp mắt bộc phát ra luồng khí vô cùng bá đạo, trên đỉnh đầu hắc ảnh hình thành một thanh kiếm máu, một kích bổ xuống nghiền tiếp con cuồng long đang tập kích.

Nhất thời hai cổ chân khí vô cùng cường đại một lần nữa va chạm giữa không trung, phát ra tiếng hồng rung trời. Trong lúc hai luồng chân khí xoay chuyển cực nhanh đâm vào nhau, sinh ra vô số tiếng nổ mạnh không thể tả được, trong chớp mắt toàn bộ kiến trúc cao lớn bốn phía đều bị phá hủy.

Luồng kinh khí kia đi qua chỗ nào thì toàn bộ kiến trúc chỗ đó tan thành tro bụi.

Dịch Phong nhận ra hai cổ tuyệt thể chân khí cường hoành, tính chất có một chút tương tự, nhưng cũng có chỗ bất đồng, ba người Lã Thiên Vũ nhanh chóng mở cửa vừa mới bước ra đã có luồng chân khí cực kỳ áp tới suýt ngã ngựa.

-Các người đợi ở đây một chút ta đi gọi hai cô nương ở kia.

Nói xong, hắc ảnh chạy sang phòng Vân Tĩnh gõ cửa. Tiếng gõ cửa xuất hiện, Vân Tĩnh giật thót người nhưng không lên tiếng, ra dấu im lặng với tiểu Dao, nàng rón rén lấy thanh kiếm tiền gần cửa.

-Cô nương, chúng ta phải rời khỏi đây.

-Cô nương, có ở trong đó không?

Cộc...Cộc

Nàng vẫn không trả lời, thanh kiếm đã cạy khỏi vỏ.

-Xoẹt...

Dịch Phong đứng ngoài bỗng một lưới kiếm sáng loáng từ bên trong phòng đâm xuyên qua, nhưng hắc ảnh dùng chỉ lực kẹp chặt quất.

-Cái quái gì vậy?

Sau đó tay xoay một vòng phá gãy lưới kiếm cùng đó là cánh cửa bị vỡ nát. Nhìn Vân Tĩnh ngã ra sàn nhà, hắc ảnh có chút nóng nhưng biết Vân Tĩnh là đệ phòng nên thôi.

-Mau rời thôi.

-Người là ai?

Vân Tĩnh chạy đến ôm lấy tiểu Dao đang sợ hãi, nàng sợ Dịch Phong là kẻ sát nhân, Dịch Phong điên đầu đang lúc nước sôi lửa bỏng mà còn thế này.

-Ta là Dịch Phong, một khách nhân đến đây trú đêm, bây giờ nàng phải mau rời khỏi chỗ này nếu không sẽ chung số phận kẻ kia.

-Tỷ, đi theo huynh ấy đi.

Vân Tĩnh nhìn tiểu Dao rồi miễn cưỡng gật đầu, đôi tỷ muội theo chân Dịch Phong đến chỗ Lã Thiên Vũ đợi ở đây.

Lúc này một tiếng nổ kinh thiên truyền đến, mặt đất rung lên. Một cổ chân khí vô cùng cường đại trải qua khoảng cách hơn mười trượng, khi đến gần Dịch Phong đã dần dần suy yếu. Chỉ thấy loáng một cái đã có mấy căn phòng bị chấn nát.

Nhìn theo hướng Dịch Phong, mặc dù bọn họ không thấy gì, nhưng bọn họ cũng mơ hồ cảm giác được cổ khí thể cường đại kia.

Hai hắc ảnh kia lần thứ hai giao thủ, chân khí vô cùng cường đại kia hình thành sức hủy diệt rất lớn, trong nháy mắt truyền đến, toàn thân Dịch Phong nhất thời phát ra một cổ chân khí hồng bạch cuồng hoành tuyệt thể.

Thân thể hắc ảnh trong nháy mắt phát sinh ra hai đạo chân khí một trắng một đỏ tính chất hoàn toàn bất đồng, hình thành một lớp hộ thể chân khí bảo vệ năm người.

Khí thể từ hai sát nhân giao thủ càng lúc càng mạnh, Dịch Phong thở dài rồi hít lấy một hơi. Hai thanh đao sau lưng bắt đầu rung động mạnh mẽ. Hắc ảnh sẽ ra tay hay âm thầm rời đi?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Vô đề

-Mạnh quá.

-Hai kẻ này còn là người hay sao? Giang hồ còn có những võ công tuyệt thế tuyệt đỉnh?

Vân Tịnh, cả kinh đến cứng lưỡi, không nói thành lời, ba người Lã Thiên Vũ, Tiêu Bán, Trúc Tinh cũng bị tình cảnh quỷ dị kia làm cho kinh hãi, cho đến bây giờ họ dù đã ra ngoài nhiều nhưng mà chưa từng gặp qua cuộc giao chiến kinh thiên này. Cho tới bây giờ, cả đám thậm chí không biết trên đời này còn có nhân vật lợi hại như vậy, có thể lừng lững đứng giữa hư không mà không rơi xuống, phía sau lại còn hiện ra một đôi cánh lớn màu huyết sắc, thật khiến người khác không thể tin được.

Dịch Phong không bận tâm như năm người kia, chỉ chăm chăm sắp xếp đồ đạc của mình vừa nói.

-Nhớ kỹ những chuyện nhìn thấy này không được nói lung tung, nếu không sẽ có đại họa. Đi thôi.

-Không được, còn các huynh đệ ta ở đó có thể còn có người sống sót. Ta phải quay lại đây.

Lã Thiên Vũ vẫn nhìn về khu sơn trang nơi hai sát nhân được giao chiến kịch liệt với hy vọng đồng môn của mình còn sống nhưng trong thâm tâm hẳn vẫn sợ rằng khi đến gần hẳn có lẽ không toàn mạng.

-Cứ việc tự nhiên, không ai ngăn ngại cả, nhưng đừng có dẫn dụ kẻ địch tới đây, ta không thích có phiền phức vào người.

Nói xong Dịch Phong không để ý đến năm người còn đang ngẩn người ra, thân thể hắn không một tiếng động, nhoáng một cái đã xuất hiện cách đó mười trượng, năm người lại thêm phen kinh ngạc đối với võ công của Dịch Phong cũng cảm thấy cực kỳ thần bí. Tỷ muội Vân Tịnh nhìn Lã Thiên Vũ rồi lại nhìn Dịch Phong, tựa hồ cũng như Dịch Phong không muốn nán lại ở đây liền xác đồ đi theo hướng Dịch Phong.

Ba người Lã Thiên Vũ thấy vậy mỗi người đều chung một tâm tư tự an ủi các huynh đệ có lẽ đã bỏ mạng nơi này.

-Được rồi, Tiêu Bán, Trúc Tinh, chúng ta sẽ đến Lạc Dương báo cáo sự việc ngày hôm nay với người chính phái, sau đó là sẽ báo thù cho các huynh đệ, được không?

-Được.

Rời khỏi tòa sơn trang đã hoàn toàn bị phá hủy, Dịch Phong nhìn xa xa phía trước thoáng thấy một làn khói bay cao, hẳn ngó sau thấy đôi tỷ muội Vân Tịnh thất thủ đi từng bước rất không vững xem chừng hai nàng có vẻ đã phải thức trắng đêm nay nên rất mệt.

Dịch Phong liền đến gần nhưng Vân Tịnh lập tức quát lớn.

-Dừng lại.

Sau tiếng quát đã tuốt kiếm khỏi vỏ chìa thẳng trước mặt Dịch Phong cách cổ hắn chỉ chừng một đốt ngón tay, Vân Tịnh kéo nhanh tiểu Dao ra sau lưng, chân khí từ từ truyền đến thanh kiếm bao bọc một lớp nội công màu lam dường như nếu Dịch Phong có ý đồ nâng không do dự mà tấn công. Hắn thấy buồn cười, cô nương này quả thực đa nghi quá, Dịch Phong giờ hai tay thể hiện thành ý.

-Bình tĩnh, ta thấy nàng mệt nên giúp đỡ thôi.

-Giúp đỡ? Hay là ngại có ý gì?

-Buồn cười thật, nếu như nàng nói ta là kẻ xấu thì tại sao ta không động thủ ngay bây giờ, ngay tại thời điểm này, không hề có một ai ngoài chúng ta.

Tiểu Dao lấp ló sau lưng Vân Tịnh, đôi mắt tròn xoe đẹp đẽ mở to như hút hồn người khác nhìn Dịch Phong, hẳn thầm nghĩ đôi mắt đẹp này không hề tương xứng với dung mạo của nàng chả lẽ đôi tỷ muội này dịch dung nhưng hẳn lại không thấy dấu hiệu nào bất thường trên khuôn mặt.

Dịch Phong khẽ cười khiến nàng đỏ mặt mà nấp sau lưng Vân Tịnh trông thật đáng yêu, bỗng kiếm Vân Tịnh rơi xuống đất cùng đó là nàng cũng ngã ra nền đất, tiểu Dao thất kinh lập tức khóc lóc lay tỷ tỷ nàng. Vân Tịnh vừa tỷ vừa mầu thần luôn bao bọc che chở cho nàng nếu như tỷ tỷ có mệnh hệ gì chắc nàng chết mất. Dịch Phong thì ngược lại bình tĩnh lạ thường, cầm cổ tay bắt mạch hắn thấy được thể lực Vân Tịnh đã kiệt sức, tiểu Dao mức nở hời.

-Đại ca, tỷ tỷ có làm sao không?

Dịch Phong trấn an.

-Đừng lo, tỷ tỷ của muội sẽ ổn, bây giờ chúng ta cần phải đi kiếm cho nghỉ chân trước đã.

Đến một chỗ khá thoáng trong rừng, Dịch Phong nhanh nhẹn gom cành cây khô nhóm lửa sau đó đến phần giúp Vân Tĩnh, vấn đề của Vân Tĩnh là do quá sức cộng thức trắng đêm nhiều nên máu không tuần hoàn bình thường. Rất nhanh Dịch Phong áp song thủ vào lưng truyền một đạo chân khí ấm áp vào cơ thể nâng tạo một cảm giác khoan khoái để Vân Tĩnh có thể ngủ thoải mái.

Tiểu Dao ngồi bên cạnh chăm chú cùng chút lo âu nhưng không hiểu sao nàng lại có một cảm giác rất tin nhiệm vụ đại ca trước mặt, cảm tưởng không có gì làm khó được hắn. Dịch Phong thu hồi nội công, quay sang nói.

-Được rồi, tỷ tỷ của muội đã ổn, giờ cho nàng ấy ngủ thật kỹ, sáng mai sẽ đỡ hơn.

-Đa tạ, đa tạ đại ca.

-Được rồi.

Sắp xếp chỗ ngủ cho Vân Tĩnh xong xuôi, hai người Dịch Phong và tiểu Dao ngồi đối diện phía giữa là ngọn lửa cháy bập bùng trong con gió lạnh ban đêm, Dịch Phong ngồi xếp bằng tịnh tâm còn tiểu Dao có lẽ nàng không ngủ được thi thoảng lại đến chỗ Vân Tĩnh kiểm tra hơi thở.

Nhưng cũng không lâu sau tiểu Dao cũng thiếp đi bên cạnh Vân Tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Vô Đề

Một đêm qua đi rất nhanh, trời đã dần dần sáng, ngọn lửa cháy xuyên đêm đã từ từ tắt.

Dịch Phong tỉnh giấc liếc sang đôi tỷ muội trong ánh mắt lộ ra chút cảm thán, hắn nhận thấy hai nàng dù ngủ nhưng vẫn trong tư thế cảnh giác phòng thủ, có chăng hai nàng đã trải qua biến cố gì mà luôn phải đề phòng? Nhưng đó cũng chẳng phải chuyện của hắn phải quan tâm, chỉnh chu lại quần áo, rồi thì triển thân pháp như điện xẹt mất hút tại chỗ đứng.

Tiếng chim hót sáng sớm báo hiệu một ngày mới bắt đầu, Tiểu Dao bừng tỉnh, mắt lơ mơ dụi dụi sau con ngươi ngủ, nàng nhìn quanh không thấy bóng dáng Dịch Phong đâu, tỷ tỷ thì vẫn ngủ say.

Nàng vớ lấy cặp nài lôi ra túi nước, nhanh nhẹn lấy một chiếc lá lớn rồi rót chảy xuống vào miệng Vân Tĩnh đã khô khát, cảm nhận được làn nước mát lạnh cơ hồ Vân Tĩnh cảm thấy thoải mái, nàng từ từ mở mắt.

-Dao nhi?

-Tỷ, tỷ tỉnh rồi sao?

Tiểu Dao vui sướng ôm lấy Vân Tĩnh mà vừa cười lại vừa khóc, Vân Tĩnh cười nhẹ mặc dù cơ thể vẫn còn khá mệt mỏi, nàng khẽ vỗ nhẹ lên lưng tiểu Dao trấn tĩnh tâm tình.

-Dao nhi, là người kia đưa chúng ta đến đây?

-Vâng, đại ca đã dành cả tối để truyền công cho tỷ đó nhưng mà huynh ấy sáng nay đã đi đâu mất rồi. Mà thôi để muội lấy gì có tỷ ăn nha.

Vân Tĩnh gật đầu nhưng ánh mắt lộ ra một tia u oán, tựa hồ nghĩ đến cái gì.

-Á...

Tiếng tiểu Dao thất thanh vang lên đánh thức Vân Tĩnh đang suy nghĩ, nàng quay sang thấy muội muội ngồi bệt ra nền đất ánh mắt nhìn vào túi xách mà bên trong đang có thứ gì đó động đậy.

-Tiểu Dao không sao chứ?

Tiểu Dao gật đầu chỉ tay vào cái túi lấp bấp nói.

-Tỷ, hình như có con gì ở bên trong.

Vân Tĩnh lấy trường kiếm gõ nhẹ lên phần trời lên vài cái cùng đó vật lạ cũng phản ứng theo, nàng xiên nhẹ vào góc túi rồi nâng lên, liên tục những đồ ăn đi đường tỷ muội đều nát tươm mỗi cái bánh đều có dấu răng.

-Bộp

Một vật hình cầu rơi từ bên trong xuống lẫn long lóc, Vân Tĩnh lại lấy kiếm chọc chọc nhưng không có phản ứng, đôi tỷ muội hiểu kỳ trước vật thể lạ, tiểu Dao như mạnh dạn hơn cầm cái vật lạ đó mà xoa nắn đủ kiểu, vật thể này to hơn một nửa bàn tay nàng, khá nặng.

-Tỷ, cái này thật lạ nha, tỷ có muốn cầm không?

-Không, mà muội bỏ nó xuống đi, chúng ta chưa biết gì về cái này, đừng động vào.

-Nhưng mà cầm nó dễ chịu lắm O, cái gì đây?

Tiểu Dao bất ngờ chọc vào phần thịt mềm của vật lạ, tức thời vật thể lạ mở tung rồi nhảy xuống khỏi lòng bàn tay Tiểu Dao, cùng đó là tiếng hét của cả hai người. Tỷ muội, người cầm kiếm người cầm đá đứng thủ thế trước tiểu Giáp đang lẫn long lóc khoái chí.

-Chuyện gì vậy?

Tiếng Dịch Phong từ đâu xuất hiện, hắn đang tìm ít hoa quả bỗng nghe thấy tiếng hét đôi tỷ muội liền nhanh chân chạy về, tiểu Dao chạy lại túm lấy tay áo hắn chỉ vào tiểu Giáp nói.

-Đại ca, con vật kia...nó...nó...đại ca mau đuổi nó đi. Muội sợ quá.

Dịch Phong trấn an hai nàng.

-Được rồi, không có gì phải sợ cả, nó là thú cưng của ta. Tiểu Giáp lại đây nào.

Tiểu Giáp nghe tiếng gọi liền lẫn lại gần, Dịch Phong cầm lên vuốt nhẹ tiểu Giáp cười nói.

-Đây là con Xuyên Sơn Giáp, con vật khá hiếm thấy nên hai người sợ là phải nhưng yên tâm nó không làm hại người.

Tiểu Giáp ngoan ngoãn thè lưỡi liếm láp ngón tay Dịch Phong như làm nũng hắn.

-Mà chắc hai người đói rồi hả? Ta có kiếm được ít đồ.

Đôi tỷ muội đang rất đói nên ăn rất nhanh bỏ qua cái gọi là thực nữ khiến Dịch Phong trở mắt nhìn đồng đồ ăn được xử lý gọn gàng chỉ trong vài phút, con đói được giải quyết khiến tâm tình phần chẵn hơn.

-Đa tạ đã giúp đỡ.

Vân Tĩnh khó khăn lên tiếng cảm ơn nhất là được một nam nhân xa lạ giúp đỡ.

-Không có gì, dẫu sao để nàng với muội muội nàng gặp nạn đêm khuya ta không đành lòng bỏ lại.

-Ngươi đến Lạc Dương phải không?

-Đúng, mà có chuyện gì?

-Ta...ta...ngươi có thể cho tỷ muội bọn ta đi cùng được chứ?

-Không thành vấn đề

Nhìn Vân Tĩnh, trên mặt hần lộ ra một chút tiểu ý, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình, từ từ hòa vào lòng Vân Tĩnh. Nàng cảm nhận được ánh mắt thâm tình kia thấy được chân tình của hắn. Trong tim nàng đập nhanh một thứ tình cảm đã lên vào tâm trí của thiếu nữ mới biết yêu là gì.

-Hai nàng thu dọn đồ đi. Đến Lạc Dương trước đêm nay sẽ tìm một chỗ nghỉ ngơi thật tốt, để không phải dừng lại ở chốn hoang dã, khiến chúng ta phải ngủ ngoài trời.

Tiểu Dao đang chơi đùa với tiểu Giáp, mới vừa nãy đã kêu đuổi đi mà giờ đã thân thiết không rời, bị gọi thu dọn đồ mà không nỡ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Lạc Dương(1)

Sau bữa sáng nhanh chóng, ba người tiếp tục khởi hành. Nghĩ đến nơi ồn ào náo nhiệt, tiểu Dao có vẻ như rất hưng phấn, trên đường đi nói rất nhiều thứ trên trời dưới đất khiến Dịch Phong và Vân Tĩnh phải trả lời đến phát mệt.

Trên quan đạo bên ngoài thành Lạc Dương mười dặm, lúc này đang tụ tập một lượng lớn người.

Mọi người làm thành một cái vòng tròn lớn, nhìn chăm chú tới mức không chuyển nhãn tới những người bên trong.

Chỉ thấy giữa sân có sáu người đang đứng, đều đứng tách rời nhau, trong đó có một nữ bốn nam.

Nữ tử kia vừa trẻ tuổi lại mỹ lệ, thân hình kiều hảo, khuôn mặt mê người, trong mắt mang theo chút tình quái, đang cùng với một thiếu hiệp đang đứng chung. Lập tức Dịch Phong nhận ra người đứng cùng nữ nhân đó là Đông Kinh đệ tử Kiếm Thần mà hắn từng giao đấu lúc trước, không nghĩ là gặp hắn ở đây.

Vân Tĩnh quan sát đám nhân sĩ đó rồi nói nhỏ.

-Đệ tử Kiếm Thần- Đông Kinh, tiểu thư Thượng Quan gia- Thượng Quan Y Y, đệ tử tục gia Thiếu Lâm- Viên Long, còn hai người kia ta chưa thấy.

Dịch Phong quay sang hỏi.

-Nàng biết họ?

Vân Tĩnh gật đầu

-Họ là những cao thủ trẻ tuổi có danh lớn trong võ lâm, là mầm non của thế hệ các phái.

-Vậy còn người đứng giữa vòng vây?

-Hắn thì ta không biết nhưng ta thấy người đó rất tà ác.

Lại nói đám người Đông Kinh. Lúc này, người đứng giữa mang theo ba phần tà ác, trong mắt ẩn dấu một loại âm thâm chi khí, khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ khó chịu. Hắn cười lạnh một tiếng nói

-Nếu các ngươi đã không muốn động thủ, ta đây phải cáo từ rồi.

Nói xong, thân thể hơi xoay lại, thi triển ra một loại thân pháp tuyệt diệu, xông ra khỏi vòng vây từ phía Thượng Quan Y Y. Nhưng vào lúc thân thể của người này muốn thoát khỏi vòng vây, thân thể của Viên Long trong nháy mắt đã xuất hiện phía trước hắn.

Viên Long này cười lạnh nói

-Đứng lại.

Song thủ nhanh như chớp công ra mười bảy đạo chưởng phong, cường hoành bức hắn phải trở lại.

Hắn không ngờ tựa hồ hắn cũng không nghĩ Viên Long lại lợi hại như vậy, chưởng kinh cực kỳ mạnh mẽ. Thân hình nhanh chóng thối lui, khi tiếp đất, trong nháy mắt lại xoay chuyển, tránh khỏi công kích trước kiếm chiêu Đông Kinh cùng Vĩnh Dạ, Hung Quân.

Hắn tức giận nhìn đám người rồi nhận thấy võ công Thượng Quan Y Y là yếu nhất bởi nàng không hề động thủ.

Vĩnh Dạ vận khí vào song quyền quát lớn.

-Tiếp chiêu

Nói xong, hữu thủ cong lại, toàn lực bỏ ra mười bạo quyền kinh, ẩn chứa mười thành công lực nghênh đón song trảo của hắc nhâ. Đồng thời tả thủ che trước ngực, cẩn thận phòng ngự những yếu điểm phía trước ngực.

Đồng thời khi hắc nhân kia công kích Vĩnh Dạ, Viên Long chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, còn trường kiếm Đông Kinh rung động, ảo xuất mười hai đóa kiếm hoa, giống như thiên nữ tán hoa, bao trùm những điểm yếu hại toàn thân của hắc nhân. Thượng Quan Y Y chỉ lẳng lặng đứng ở bên cạnh, nhìn ba người giao thủ.

-Cẩn thận

Vĩnh Dạ nhanh như cắt kéo Thượng Quan Y Y ra xa tránh luồng tử khí của hắc nhân kia.

Cái miệng nhỏ xinh của Thượng Quan Y Y chu lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

-Không thể tưởng được người này không ngờ lại có thực lực như vậy, thật là tức chết mà.

Về mặt mắt hứng, tựa hồ bởi vì võ công của kẻ kia này thật quá cao, khiến nàng cảm thấy khó chịu. Vĩnh Dạ cóc nhẹ lên đầu nàng nói trong khi vẫn

chăm chú quan sát hắc nhân.

-Còn nói thế nữa hả? Bây giờ đã biết người khác ta lợi hại thế nào rồi chứ, vừa rồi ai còn muốn làm loạn.

Thượng Quan Y Y nghe vậy, khuôn mặt nở một nụ cười đầy kiêu mi, nhìn Vĩnh Dạ làm nũng.

-Biết rồi, là lỗi của muội được chưa?

Bộ dáng làm nũng cùng nụ cười mỹ lệ động lòng người, thật là cực kỳ kiều diễm.

Hắc nhân nhìn chường kinh của Hưng Quân, ánh mắt lộ ra vẻ âm lãnh yếu ớt, tay đột nhiên gia tốc, lại tăng thêm ba thành lực đạo, trong nháy mắt va chạm với kiếm khí của Đông Kinh, phát ra một âm thanh chất chúa.

Trong mắt hắc nhân hiện lên tiêu ý lạnh lẽo, thân thể nương theo lực phản chấn, chuyển thân tránh né sáu xích, cực hiếm tránh được trường kiếm của Đông Kinh. Còn thân thể của Hưng Quân run rẩy, bị đánh bay ra ngoài tới một trượng năm, trượng sáu thước, trong không trung phun ra mấy ngụm tiên huyết, khi tiếp đất roi thân thể phải lay động vài lần, lui lại thêm mấy bước nữa mới đứng lại được.

Sắc mặt của Hưng Quân tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, liếc mắt nhìn mấy người còn lại, rồi chuyển thân vội vàng bỏ đi. Sắc mặt những người quan sát đại biến không nghĩ là hắc y kia võ công cao cường khiến cả cao thủ như Truy Hồn Chưởng- Hưng Quân phải bỏ chạy.

Trong mắt Đông Kinh cũng bắn ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ được hắc nhân chẳng có tên tuổi gì này, không ngờ lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Xem ra hôm nay phải cẩn thận hơn nhiều rồi. Vĩnh Dạ tiến lên phía trước che chắn cho Thượng Quan Y Y, để phòng ngừa tên kia này đột nhiên xuất thủ làm nàng bị thương.

Chỉ có Viên Long vẫn lẳng lặng nhìn hồi y nhân này, trong mắt lộ ra thần sắc kỳ quái, tựa hồ đang nghĩ tới điều gì đó.

Hắc nhân lạnh lùng nhìn đám người xung quanh, kể cả đám người đang đứng xem.

Rồi cuối cùng dừng lại trên người Đông Kinh lạnh lùng giọng nói.

-Người là ai, vì sao lại muốn ra tay với ta, mục đích có giống với bọn họ không?

Đông Kinh lãnh đạm hỏi ngược lại.

-Người là ai? Vì sao lại muốn đánh động đến sự chú ý của người khác? Chẳng lẽ trên người người có điều gì không muốn để người ta biết được hay có một bí mật?

Ánh mắt của hắc nhân đầy lạnh lùng, nhìn thoáng qua Thượng Quan Y Y và Vĩnh Dạ, rồi lại nhìn thoáng qua Đông Kinh đang nắm chặt trường kiếm, lạnh lùng nói.

-Nếu các người cảm thấy hứng thú, cứ việc ra tay thử xem sao, hy vọng không khiến các người hối hận.

Nói xong thân hình đột nhiên biến mất, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Vĩnh Dạ, một trào công về phía Thượng Quan Y Y. Hiển nhiên hắc nhân này nếu muốn đã bại đám người này, thì trước hết phải hạ người có võ công yếu nhất.

Sắc mặt của Vĩnh Dạ trầm xuống, ngũ chi của hữu thủ huy động, trong nháy mắt phát ra năm đạo chỉ lực cực kỳ cường mãnh, mang theo uy lực như xuyên núi phá đá, nghênh đón trào kích.

Chỉ phong mạnh mẽ, mang theo những tiết rìn rít như muốn phá không gian, khiến cho hắc nhân cũng phải giật mình. Hàn quang trong mắt hắc nhân chợt lóe lên, Âm Phong Trảo trong nháy mắt phát ra một đạo thanh sắc trào ánh, giống như rất thực vậy, chấn tan chỉ lực của Vĩnh Dạ.

Thêm vào đó tả thủ cong lại, vô lấy thân thể của Thượng Quan Y Y, hiển nhiên là muốn làm thương tổn tới nàng.

Về mặt của Vĩnh Dạ tức giận đem theo thân thể của Thượng Quan Y Y tránh ra xa, thoát được công kích. Mũi chân hơi điểm nhẹ, thân hình hần xoay chuyển, thì xảo diệu đã ở bên cạnh của Viên Long.

Buồng Thượng Quan Y Y ra, mười đạo chỉ lực của Vĩnh Dạ bắn ra, chia ra tấn công vào huyết đạo toàn thân của hắc nhân, nhất thời khiến đám người đứng xung quanh quan sát phải né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Kim Chung Trạo

Thượng Quan Y Y ở bên cạnh chỉ lớn tiếng hô cổ vũ, tay chân tung loạn xạ.

-Đánh cho hắc học máu, tránh cho hắc có bộ dạng dương dương tự đắc như vậy, khiến ai nhìn cũng phải khó chịu.

Thượng Quan Y Y hô lớn tiếng như vậy, khiến cho đám người đang đứng xem bị nàng thu hút. Phần lớn những người này đều chăm chú nhìn vào khuôn mặt mỹ lệ của nàng, đôi môi phong đang từ từ nhấp nhô, trong lòng thầm hô tuyệt quá.

Đông Kinh nhân cơ hội tham chiến, trường kiếm giống như linh xà, tràn đầy những biến hóa quỷ dị khó lường, đầy những tinh tú trong kiếm pháp của Trường Bạch Kiếm Quyết. Mỗi một kiếm của Đông Kinh đều rất hiểm đảm vào những bộ vị yếu hại của hắc nhân.

Ánh mắt của hắc nhân hiện lên ý cười, nhìn Đông Kinh, thân thể hắc trong nháy mắt gia tốc, chớp động cực nhanh. Dưới ánh nắng chói chang, mọi người chỉ loáng thấy một cái bóng xám mờ nhạt, thoáng hiện rồi cực nhanh biến mất trong một tròng.

Thân pháp cực nhanh, thân hình thật quý bí, khiến lòng người phải kinh hãi. Song thủ của hắc nhân chuyển thành trào kinh, âm hàn chi khí chi trong nháy mắt tràn ngập trong vài tròng, khiến nhiệt độ trong nháy mắt giảm xuống cực nhanh, bốn phía là một mảng âm trầm.

Song thủ toàn lực thi triển Âm Phong Trảo, thanh sắc trào ảnh bay đầy trời, mang theo sự hung hiểm không cùng, công tới Đông Kinh cùng Vĩnh Dạ.

Vĩnh Dạ lòng trầm xuống song thủ nắm chặt rồi tung một quyền cực mạnh đâm thẳng trước trào kinh phản chấn toàn bộ, bên kia Đông Kinh đang xoay tròn trường kiếm tạo ra vô số kiếm khí, quát lớn.

-Đề xem ngươi đỡ được không- Vô Lượng Kiếm Quyết.

Tức thời liên tiếp những mũi kiếm khí bắn rồi lại bắn, hết rồi lại hiện, tại chỗ đứng hắc nhân chỉ còn là tiếng nổ to lớn khói bụi mù mịt.

Dịch Phong khá kinh ngạc trước Đông Kinh thâm nghị.

-Tên này khác hẳn lúc trước, mạnh lên đáng kể.

-Mạnh thật, đúng là tam đệ tử Kiếm Thần.

Vân Tịnh như mở mang thêm kiến thức mà khen ngợi.

-Ừ đúng, mạnh thì có mạnh đấy nhưng cái tên hắc nhân kia cũng không phải dạng vừa đâu, hẳn ra chiêu thế kia sức lực mất đi mấy phần rồi.

-Ngươi còn phủ nhận? Bị đánh Vô Lượng Kiếm Quyết thế kia mà sống được thì có là thần thôi.

-Chiêu thức thì mạnh nhưng cái quan trọng là người dùng, dù có học được chiêu thức mạnh đến đâu nhưng không phát huy toàn bộ thì cũng thua với người luyện chiêu thức cơ bản mà hiểu rõ cái thâm ý của chiêu thức. Nàng xem kia, xem ta nói đúng không?

Vân Tịnh lại nhìn chỗ khói bụi, mặt mờ một thân ảnh vẫn đứng vững, nàng kinh ngạc thốt lên.

-Hắn không có chết?

Hắc nhân toàn thân bao phủ lớp khí màu đen, hai mắt đỏ rực như ác ma. Đông Kinh chấn động, hẳn không hiểu tại sao một kẻ đòn mạnh như vậy mà vẫn sống được, cả Vĩnh Dạ cũng vậy.

Không để Đông Kinh cùng Vĩnh Dạ hoàn hồn, hắc nhân này chỉ cười lạnh hắc hắc vài tiếng, thân thể đang di động cực nhanh không hề có dấu hiệu báo trước trong nháy mắt đã dừng lại.

Trong mắt hắc đầy vẻ tàn nhẫn, song thủ toàn lực xuất ra một kích Âm Phong Trảo, nhất thời hai đạo âm hàn lớn đến cả trượng xuất hiện phía trước hai người. Âm Trảo mở miệng thật lớn, ẩn chứa những tiếng rì rì như muốn nuốt hai người, những người đứng xem xung quanh trong thất tình hình như vậy, trong lòng cả kinh, vẻ mặt của Thượng Quan Y Y đầy kinh hãi, miệng không ngừng hét lớn.

Đông Kinh khi xuất Vô Lượng Kiếm Quyết đã hao tổn nội công khá nhiều sức lực chả còn bao nhiêu, cố vận khí khinh công kéo cả Vĩnh Dạ tránh đòn công kích này nhưng vẫn bị ảnh hưởng trước dư chấn. Mỗi người miệng phun đầy tiên huyết, đã bị trọng thương.

Thượng Quan Y Y chạy đến bên Vĩnh Dạ đỡ hắc dậy, cuồng cuồng lo sợ.

-Huynh không việc gì chứ, đều tại muội không tốt.

-Không sao, ta vẫn ổn.

Phía bên này, hắc sau khi đánh trọng thương hai người, khuôn mặt lộ ra vẻ âm lãnh, lẳng lặng nhìn Viên Long đang đứng đó. Ngược lại hắc cũng lẳng lặng nhìn hắc nhân, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, mặt không đổi sắc.

-Ngươi có còn muốn thử?

Viên Long lạnh lùng nhìn hắn, có chút lạnh nhạt nói

-Được, để xem Âm Phong Trảo người luyện đến hỏa hầu nào rồi?

Đồng tử của hắc nhân co lại, ánh mắt chỉ trong nháy mắt trở lại sát khí vô cùng.

-Nếu ngươi đã muốn thử, ta đây cũng thành toàn cho ngươi.

Dứt lời, thân thể của hời y nhân lại chớp động, trong không trung chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh, thanh sắc trảo ảnh lảng lẹ chỉ trong nháy mắt lại xuất hiện trước mặt của Viên Long.

Trảo kích tung ra, Viên Long song quyền bắt chéo đỡ lấy, lập tức quanh người hắn phát ánh vàng chói cùng đó là tiếng vang như chuông chùa luồng khí bay vù như bão.

-Koong....Koong!!!!

Hắc nhân bị phản phệ lại chấn lui vài bước, trên khóe miệng hắn chảy ra tia huyết, hắn quệt nhanh cười khà khà.

-Kim Chung Trạo sao?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Kim chung trạo vs âm phong trảo

Kim Chung Trạo là một trong tứ đại thần công do Đạt Ma sáng tạo.

Đây là một loại võ công cương ngạnh tập trung vào phòng thủ.

Nội ngoại kiêm tu. Khi sử dụng, hộ thân kinh bao quanh người dùng, ánh lên hình ảnh một chiếc chuông đồng lấp lánh.

Trạo môn là vùng điểm yếu. Kinh quán không hết thân sẽ để lộ một số vùng không được bảo vệ kĩ. Trạo môn ở đâu thì tự người luyện mới biết và đối với mỗi người cũng khác nhau. Luyện càng cao thì các vùng này sẽ hẹp lại. Người bị đánh trúng trạo môn tựa như bị phé công, lập tức nát tan hộ thân kinh.

Bước vào giai đoạn luyện trạo môn, lên mỗi tầng sẽ có 3 cảnh giới:

1.Đáp quan: Luyện khí kinh Kim Chung Trạo tăng tiếp ở thân và các chi.

2.Phong quan: Kết nối thân và các chi lại với nhau. Đạt đến quan bán.

3.Bé quan: Thu hẹp trạo môn.Thật sự đạt đến tầng tiếp.

Người luyện tới cảnh giới cao có thể cường hóa gân cốt, đao thương bất nhập, kháng lại mọi đòn tấn công, trị thương, kháng độc.

Đây là một môn võ cực kỳ khó học. Tương truyền, chỉ có duy nhất Đạt Ma có thể đạt cảnh giới Thập Nhị Quan.

-Liệu Thương Thiên: Dùng khí kinh Kim Chung Trạo vận chuyển bảo vệ cơ thể để trị thương cho bản thân.

-Ngân Thương Thiên: Dùng khí kinh Kim Chung Trạo vận chuyển bảo vệ cơ thể để trị thương cho người khác.

Các cấp độ:

Đệ Nhất quan: Luyện tập vận khí thổ nạp, khiến kinh mạch toàn thân vận chuyển vô hạn, bồi dưỡng chân trong người. Khi bị tấn công, chân khí vận chuyển làm giảm nửa đau đớn.

Đệ Nhị quan: Nội kinh và khí kinh phòng thân từ từ hình thành, chân khí trong người cũng thâm hậu, có thể bảo vệ ngũ tạng không bị thương. Luyện đến Đệ Nhị Quan thì đòn đánh bình thường chỉ như gãi ngứa.

Đệ Tam quan: Dùng roi bông đánh vào người luyện, đánh càng nặng, tốc độ luyện càng nhanh. Khi luyện thành, da thịt sinh phản lực. Roi, côn đánh không còn thấy đau.

Đệ Tứ quan: Trước dùng đao kiếm đã cùn chém vào, sau đó mới đổi sang loại sắc bén, đến lúc đao kiếm chém chỉ bị thương ngoài da, không tổn hại

gân cốt là thành công.

Đệ Ngũ quan: Bắt đầu luyện nội kinh phản chấn, lực tấn công từ binh khí càng mạnh, lực phản chấn của người luyện càng mạnh. Khi luyện thành công có thể phản chấn lại đối phương, binh khí bị chấn nát.

Đệ Lục quan: Luyện đến tầng này, người luyện đã là cao thủ Nhất Đẳng. Bất cứ vật bén nhọn nào cũng khó làm bị thương. Trừ một số bộ phận như Trạo Môn, hai mắt, hai tai, miệng, hạ âm hay huyết đạo quan trọng, ngoài ra không còn bị thương.

Đệ Thất quan: Khí kinh bảo hộ huyết đạo toàn thân không bị thương, phần đầu cũng có thể phản chấn đòn của đối phương, huyết đạo trên người sinh phản chấn, yếu huyết ít bị tổn thương hơn. Có thể quán kinh làm cảnh liêu mềm thành cứng, đỡ được đao kiếm. Vị trí yếu hại chỉ còn ở hai tai, hai mắt và Trạo Môn 5 thốn.

Đệ Bát quan: Nội công tu vi đã đạt lợi khí không thể đả thương, yếu huyết càng ít đi chỉ còn ở Trạo Môn 3 thốn, toàn thân có thể sinh phản chấn, bất cứ đòn tấn công nào cũng có thể phản lại, kẻ có công lực yếu hơn bị phản chấn không chết cũng bị thương.

Đệ Cửu quan: Ném hoa bắn lá cũng có thể đả thương người, tự thân đã có lực không đợi phản chấn. Thần binh lợi khí chỉ làm trầy da, trừ khi bị đánh vào Trạo Môn 1 thốn rưỡi mới có thể phá Lực Phòng Thân của Kim Trung Trạo.

Đệ Thập quan: Công lực bắt đầu Phản Phác Quy Chân, nội kinh hùng hậu, dễ dàng phản chấn làm thương địch thủ, phá nát đao kiếm. Thậm chí thổ đàm cũng sát thương như phi tiêu, Trạo Môn chỉ còn 1 thốn.

Đệ Thập nhất quan: Trạo Môn chỉ còn lại nửa thốn, không chỉ đao thương bất nhập mà thủy hỏa bất xâm, da thịt lúc cứng như sắt thép lúc lại mềm như bông, vạn độc vô sự. Thân pháp nhẹ như lông hồng, đạp sóng mà đi không chìm. Luyện thành cảnh giới này cực khó.

Đệ Thập nhị quan: Từ xưa đến nay chỉ có Tuyệt Thế Kì Tài Đạt Ma Tổ Sư luyện thành, Trạo Môn hoàn toàn biến mất, trở thành thân thể Kim Cang Bất Hoại, Vạn Độc Bất Xâm. Thiên Hạ Vô Địch Hộ Thân Kinh.

Viên Long hiện nay mới đạt ngưỡng Phong Quan, cấp độ đệ ngũ quan.

Hắc nhân vẫn còn đau thân thể do dư chấn vừa rồi, Viên Long không ngần ngại công kích. Hắc thân hình hơi nghiêng về sau, hữu thủ bỏ nghiêng một chưởng về phía ngực của hắc nhân, chưởng kinh cực kỳ cường mãnh, mang theo tiếng gió rít. Một chưởng kỳ tuyệt xảo diệu nhưng bên trong là phát pháp vô biên. Thân ảnh chớp động, thân thể của hai người trong không trung lần lượt thay đổi, vô số thanh sắc trào ảnh và chưởng ảnh phát sinh và chạm, sản sinh luồng khí công mạnh mẽ hình thành một cơn lốc xoáy, phát tán ra bốn phía. Luồng khí lưu mạnh mẽ này như có một đạo cuồng phong vô hình, bức những người xung quanh phải bỏ chạy không muốn dính dáng đến chỗ này nữa.

Võ công của hắc nhân này thật cao, công lực thâm hậu, thật là ngoài dự đoán của mọi người. Trong mắt Viên Long dần dần lộ ra vẻ nghi trọng, thể công của song thủ càng ngày càng mạnh mẽ, cường hoành ép về phía đối thủ.

Trong lòng của hắc nhân đối với võ công của Viên Long cũng thập phần kinh hãi, sau khi giao thủ được mười chiêu, hắc nhân biết rằng, nếu hai người muốn phân cao thấp, sợ rằng phải có kẻ chết ở đây. Nhìn người đứng xem càng ngày càng nhiều, hắc nhân chẳng có tâm ý dây dưa với Viên Long nữa, nhưng rồi hắc nhân cười như biết được điều thú vị nào đó.

-Tiểu tử, người luyện Kim Chung Trạo phòng thủ tuyệt đối nhưng vẫn còn điểm yếu, Trạo Môn của ngươi là ở ngực.

Viên Long thất sắc, hắc nhân hét lớn một tiếng, hữu thủ xuất ra một trào kích thẳng tới ngực của Viên Long, thập phần hung mãnh. Thần sắc của Viên Long khê biến, cũng bỏ ra một chưởng, nghênh đón trào kích. Chưởng trào khí va chạm, một tiếng nổ lớn nổ ra, hai nhân ảnh bắn ra hai phía. Viên Long khi tiếp đất chỉ cảm thấy khí huyết quay cuồng, chân khí không thông suốt, bèn vội vàng vận tụ chân khí để đã thông tắc nghẽn trong kinh mạch.

-Thật nguy hiểm, Trạo Môn là nơi tử huyết của Kim Chung Trạo, nếu như vừa nãy không phản kích kịp thì ta đã chết rồi.

Thân hình hắc nhân rơi xuống cách cặp đôi Vĩnh Dạ, Thượng Quan Y Y không xa, khí huyết của hắc nhân cũng tắc nghẽn, chân khí trở đảo lộn. Liếc mắt nhìn Viên Long, thấy tình hình của hắc nhân cũng chẳng khác mình bao nhiêu, mắt hắc nhân di chuyển về phía Thượng Quan Y Y, tựa hồ đang nghĩ tới điều gì đó. Chỉ thấy thân hình của hắc nhân chợt lóe lên, bắt lấy Thượng Quan Y Y, rồi thân hình nhanh chóng né sang một bên, phóng ra bên ngoài.

Vĩnh Dạ thất kinh vội đuổi theo nhưng cơ thể hắc nhân bỗng thổ huyết lần nữa, hắc nhân chỉ biết đứng trơ mắt nhìn Thượng Quan Y Y bắt đi.

Hắc nhân bắt được Thượng Quan Y Y liền phong bế huyết đạo của nàng, tránh cho nàng ta kêu la, khiến cho hắc nhân thêm phiền phức. Thân pháp của hắc nhân này nhanh như thiểm điện, chỉ một lần là đạt tới mười bảy mươi tám trọng.

Còn Thượng Quan Y Y bị hắc nhân bắt được, trong lòng hoảng sợ cực kỳ, không biết hắc nhân sẽ đối đãi với nàng thế nào, nghĩ đến đủ các loại kết quả đáng sợ, về mặt nàng nhận không được trở nên kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Lạc Dương

Tiểu Dao thấy Thượng Quan Y Y bị bắt đi, lòng nàng như lửa đốt với bản tính thiện lương thấy sự việc như vậy sao có thể để yên nhưng với thân con gái yếu liễu đào tở khó mà làm được.

Vân Tĩnh hiểu rõ muội muội nghĩ gì nhưng tỷ muội hai người đang có sự việc trong người không muốn lộ tàng ra bên ngoài nên chỉ biết đứng yên thôi.

Tiểu Dao liền kéo lấy tay áo Dịch Phong.

-Đại ca, huynh có thể giúp cô nương kia không? Nếu như kẻ xấu kia mà làm hại cô nương thì tội lắm.

Dịch Phong thì hần chẳng thích rắc rối nào vào người, định lên tiếng từ chối nhưng sao hần có thể làm được khi mà tiểu Dao lúc này đang biểu lộ một khuôn mặt rất đáng thương lẫn đáng yêu, hần thờ dài nhìn nàng rồi lại nhìn Vân Tĩnh, nàng chỉ còn biết lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

-Tiểu Dao à, nếu như muội muốn ta giúp thì ta sẽ gặp rắc rối mất ta không hề muốn.

Tiểu Dao nghe vậy đôi mắt đã ừng ực nước mắt thật đáng thương, Dịch Phong nói tiếp.

-Nhưng mà tại vì muội đáng yêu quá nên ta đành phải cứu cô nương kia thôi.

Sau đó thân hình Dịch Phong bỗng tan biến chỉ còn tàn ảnh, một sự việc kinh hoàng với Vân Tĩnh và tiểu Dao hai người ngơ ngác nhìn xung quanh, khinh công tuyệt đỉnh hai người lần đầu được chứng kiến võ công nhanh đến như vậy.

Hắc nhân thân pháp nhanh nhẹn vừa phóng đi được ba mươi trượng, đột nhiên phía trước có một nhân ảnh chớp động, chặn đường của hần.

Hắc nhân trầm mặt thân hình mau chóng chuyển động trong nháy mắt đã thay đổi phương hướng tới tám lần, tốc độ cực nhanh, thiên hạ hiếm thấy. Nhưng đáng tiếc bóng mờ ở phía trước mặt, không ngờ cũng di động chẳng sai một ly, lần nào cũng chắn trước mặt hần.

Cảnh tượng kinh hãi, khiến hần chột dạ, người đứng trước hần là Dịch Phong.

-Ngươi là ai? Sao dám chặn đường ta?

-Thế này cho nhanh vậy, ngươi thả vị tiểu thư kia rồi muốn đi đâu thì đi.

Thượng Quan Y Y đang tràn ngập những ý nghĩ kinh khủng nhưng rồi bất gặp một người đang giải cứu mình, lòng đầy hoan hỉ, cố gắng cự quấy.

-Vậy còn phải xem bản lĩnh của ngươi thế nào đã.

Nói xong Âm Phong Trảo lại xuất hiện nơi hữu thủ, nhất thời một đạo thanh long kích thẳng tới Dịch Phong, uy lực thập phần kinh người.

Dịch Phong thân thể nhoáng lên, trong nháy mắt đã xuất hiện phía sau hắc nhân, hần cả kinh trong lòng biết đã gặp phải cường địch rồi, với tốc độ của hần, mặc dù không dám nói là đệ nhất nhưng hần sống đến giờ thì ít có ai có thể bắt kịp hần, không thể tưởng được thân pháp của Dịch Phong so với hần còn nhanh hơn.

Nhưng giờ đâu còn thời gian để sợ nữa, hần nhanh xoay người đề phòng Dịch Phong tấn công.

Dịch Phong lạnh nhạt, nhìn hần chả có ý đồ đánh lên.

Hắc nhân trong lòng đang bận tâm suy tính. Nhìn Thượng Quan Y Y, ánh mắt hắc nhân lộ ra vẻ âm độc. Hần nhắm về phía Dịch Phong, công ra một trảo, tả thủ đồng thời đẩy Thượng Quan Y Y về phía Dịch Phong, một chương đánh trúng vai phải của nàng.

Trong mắt hần mang vẻ cười lạnh đầy âm sâm, nhìn Dịch Phong tiếp lấy thân thể của Thượng Quan Y Y, hần quay người, nhanh như tia chớp bỏ đi mất hút.

Quan sát và phát hiện Thượng Quan Y Y không ngờ đã bị trọng thương, trong lòng biết một chương trước khi rời đi của hồi y nhân đã khiến nàng bị thương nặng. Sắc mặt Thượng Quan Y Y đỏ bừng, khoe miệng lộ ra tơ máu, cái miệng nhỏ xinh khẽ nhếch lên, nhưng chẳng phát ra được âm thanh, có lẽ đau quá mà không phát thành tiếng do còn bị điểm huyết.

Giải khai huyết đạo cùng truyền khí để giảm bớt cơn đau, Thượng Quan Y Y phần nào cũng cảm thấy đỡ nhiều. Sau đó lại khinh công trở về chỗ cũ.

Thấy được Thượng Quan Y Y trở lại, Vĩnh Dạ mừng quýnh quên cả vết thương trong người. Vừa tiếp lấy Thượng Quan Y Y đã vội nói.

-Đa tạ đại hiệp đã cứu mạng.

-Đa tạ thì ngươi nên đa tạ với tiểu cô nương kia kia, ta không rảnh mà đi cứu đâu.

Nói xong tiến về phía tỷ muội Vân Tĩnh, Vĩnh Dạ liền chạy trước mặt hần.

-Các vị có phải đến Lạc Dương không? Nếu có thì để tại hạ dẫn các vị đến quán trọ bậc nhất mọi chi phí tại hạ sẽ chi trả để thể hiện lòng cảm ơn.

-Thôi khỏi cần.

-Ồ nhưng...

Dịch Phong nhanh chóng kêu tỷ muội Vân Tinh lên đường bỏ mặc đám người Vĩnh Dạ ở lại.

Trên quan lộ, tiểu Dao cùng Vân Tinh cứ nhìn Dịch Phong như nhìn một thứ vật kỳ lạ khiến hẳn phải phì cười.

-Mặt ta có gì buồn cười sao?

Tiểu Dao ngậy thơ lắc đầu.

-Không có à. Muội tò mò tại sao huynh lại thứ võ công khinh công đến xuất quỷ nhập thần như vậy. Ở Thiên...

-Tiểu Dao

Vân Tinh đột nhiên quát lớn khiến Tiểu Dao nhận ra mình lỡ miệng, im bật không nói gì. Dịch Phong nhìn hai người, lơ mơ nhận thấy hai nàng đang có giấu diếm cái gì đó một bí mật khó có thể nói được.

Đường đi cứ tiếp diễn mà không ai nói chuyện cả. Sắc trời đã gần tới giờ Ngọ(khoảng 12h trưa), rốt cục đã đi tới bên ngoài Lạc Dương thành. Nhìn bức tường thành cao lớn, khí phách hùng vĩ.

Kể đến người đi tấp nập, thập phần phồn thịnh, mọi loại người đều có, có điều người trong võ lâm đều mang binh khí dấu di, dù sao đây là thành thị trọng yếu của triều đình, có trọng binh trấn thủ.

Ba người Dịch Phong thuận lợi tiến vào trong thành, lập tức phải choáng ngợp trước sự đẹp đẽ của Lạc Dương, nếu như so sánh với Trường An thì nơi này đông đúc, to lớn, náo nhiệt, phồn hoa hơn.

Tiểu Dao bị cảnh tượng này thu hút mắt luôn đảo tới những cửa hàng bán đồ trang sức nói chung chỉ cần thấy lạ, đẹp thì nàng phải chạy ra ngó một chút đã.

Hỏi han người ở đây, Dịch Phong cũng đã tìm được một khách sạn có tiếng, thuê hai phòng giá trung.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Gặp lại

Được rồi, phòng đã thuê, giờ thì hai nàng đi nghỉ ngơi, khi nào đến cơm chiều ta sẽ gọi.

Tiểu Dao ngáp nhẹ gật đầu đồng ý, đi đến Lạc Dương cũng đã quá trưa và ngay lúc này nàng rất cần một giấc ngủ thật ngon, nhanh chóng nhảy tót lên giường cuộn chăn ngủ ngon lành.

Vân Tinh chỉ cười nhìn muội muội mình, không biết vô ý hay như nào nàng lại bắt gặp ánh mắt Dịch Phong nhìn mình khiến nàng đỏ mặt sau lớp mặt nạ, nàng gất nhẹ.

-Hừ, nam nhân các ngươi không thấy bất lịch sự khi nhìn khuê nữ hả?

Dịch Phong bật cười ha hả.

-Là lỗi của ta...là lỗi của ta. Mà nàng cũng nhanh đi nghỉ cho lại sức.

-Ta biết.

Rời quán trọ, Dịch Phong nhìn tứ phía đâu đâu cũng tấp nập người đi lại, nơi này thật rộng lớn, khó có thể phân rõ đông tây nam bắc.

Do lần đầu đến Lạc Dương, Dịch Phong đối với nơi này không quen thuộc, chỉ phải tùy ý chọn đại một hướng mà đi.

Đi hồi lâu, Dịch Phong thấy không ít những thứ mới mẻ, ở nơi hẳn sống chưa từng có, rất thú vị.

Cơ hội thưởng thức cảnh sắc ở thành Lạc Dương, trên đường cái không ít cô nương, quần áo sắc sỡ, dáng người rất đẹp hẳn, mỗi khi cười lại lấy khăn che miệng, nháy mắt của vô số nam tử.

-Lạc Dương thật sự là đại thành thị, dân cư đông, mỹ nữ như mây.

Trong thành Lạc Dương phồn hoa, khách sạn nhiều vô số, nhưng nổi danh nhất, phải Mẫu Đơn Các.

Diện tích của Mẫu Đơn Các của Bắc Thần Cung chiếm diện tích cực lớn, lịch sử đã rất lâu đời, vì hoa mẫu đơn mà danh dương thiên hạ.

Ngoại trừ Mẫu Đơn Các, Lạc Dương còn có vài đại khách sạn khá sang trọng.

Phân biệt là Lâm Tiên Các, Đẳng Nguyệt Các và Phi Tiên Các, tam các này cùng Mẫu Đơn Các hợp xưng Lạc Dương tứ đại các, là tứ đại khách sạn sang trọng nhất của Lạc Dương.

Tam Trọng ở Đẳng Nguyệt Các. Lúc này hắn đang ngồi xếp bằng điều khí quả thực thân thể hắn gần như đã nguyên vẹn sau quyền kinh mà Dịch Phong đánh ra, hai hắc y nhân đang rất cung kính đứng phía trước mặt, hắn không mở mắt lạnh lạnh mà nói.

-Có tin tức gì mới không?

-Bẩm thiếu chủ, Lâm Vũ và Ngô Chúc đã chuyển hướng tới đây.

-Sao, chúng đến đây?

Tam Trọng nhíu mày khi nghe thấy danh tự Ngô Chúc.

-Vâng, theo nguồn tin thì Ngô Chúc đã lui lại điểm đến dự định và đến Lạc Dương muốn gặp lại ân nhân của mình cùng đó là tổ chức lễ cưới ở đây. Khoảng sáng mai sẽ đến đây.

-Ân nhân? Có biết hắn là ai không?

-Là Dịch Phong thừa thiếu chủ.

-Ta chưa nghe đến hắn bao giờ? Các người có thông tin gì về hắn?

-Bẩm công tử, dường như tên Dịch Phong này mới xuất hiện chưa đầy hai tuần, danh chưa thấy mà tiếng chưa có, thuộc hạ cũng mới biết gần đây hắn đã đánh bại đệ tử Kiếm Thân-Đông Kinh không những thế lại còn là phu quân của "Băng Lãnh Ma Nữ" Hoa Ngọc Khanh.

-Còn gì nữa không?

-Dạ không còn theo nguồn tin từ người chúng ta thì Lạc Dương ngay mai sẽ tụ tập khá nhiều cao thủ tình hình trước mắt tương đối gian nan, xin thiếu chủ cẩn thận trong việc hành sự, và trên hết phải truy được ai là người đang nắm giữ Tỵ Thủy Liên Châu.

Tam Trọng thu hồi vòng chu thiên rồi thở ra một ngụm khí trắng, hắn từ từ mở mắt.

-Ta biết rồi, người về nói lại cho bọn họ, phải hành sự thế nào, trong lòng ta đã sớm có tính toán, không đến phiên bọn họ nhắc nhở. Mặt khác, các người hãy thông tri cho tên Hãn Vũ(chương 6) mọi thông tin hắn cấp cho ta phải thật chuẩn xác nếu không ngay cả ta và hắn đều nguy hiểm, còn việc như nào ta gặp hắn nói sau.

-Rõ.

Lập tức hai hắc nhân lập tức biến mất. Tam Trọng khoác áo đứng ở ban công nhìn dòng người đi lại, hồi tưởng lại thân thể Lâm Vũ thật mê người khiến hắn nóng ran lửa dục bùng thịnh. Nhưng ngoài ra hắn còn phải truy ra cái tên đêm đó đã đánh hắn tưởng chừng như đã đi vào địa ngục.

Dịch Phong dạo quanh khắp khu bán hàng bỗng nhiên một làn hương thơm nức của nữ nhân phả vào hắn thật mê ly. Đồng tử hắn xoay chuyển tựa hồ đang nghĩ đến điều gì nhưng hắn bỗng sực tỉnh, hai thanh đao sau lưng hắn đã mất.

Dịch Phong lạnh lẽo nhìn từ phía thấy được một nữ nhân đứng cạnh cửa hàng bán vòng tay, mặc dù che khăn nhưng hắn nhận ra nàng đang cười hắn, nhoáng như chớp nhẹ nhàng tiến tới sát bên cạnh nàng.

Một mùi hương nhẹ nhàng bay vào mũi, mùi hương thập phần mỹ diệu, không thể nói hết được sự cuốn hút, Dịch Phong nhẹn không được phải hít sâu một hơi.

Nữ nhân này không phải ai khác chính là người đã quan sát Dịch Phong lúc bị tập kích ở Trường An. Nàng toàn thân tràn ngập mị lực dụ hoặc vô cùng, trang phục thật kinh tâm, sớm làm bộc lộ ra hoàn toàn hương vị của nữ nhân, thần thái nhẹ nhàng động lòng người.

Nàng cầm lấy một chiếc vòng tay tinh xảo ướm thử vào cổ tay trắng ngần rồi giơ lên cho Dịch Phong.

-Đẹp không?

Dịch Phong nào có tâm tư khen đẹp.

-Ta không thì giờ chơi đùa cùng nàng, trả lại đồ cho ta.

Đôi mắt ngọc ngà đẹp để đảo tròn ý ôi nói.

-Đồ nào cơ, ngươi có phải nam nhân không vậy, tư đứng vu cho ta lấy cắp đồ của ngươi. Bị thần kinh không đấy?

Trên khuôn mặt mỹ lệ, nàng nở một nụ cười mang theo ba phần yếu ớt sau lớp khen che, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ quyến rũ mê người, yên lặng nhìn Dịch Phong, đôi mắt hiện ý cười lại phát ra mị lực kinh người, rung động thật sâu với hắn.

-Hai món đồ được bọc vải chính nàng đã lấy, mau trả lại ta nhanh.

Thanh âm của nữ nhân này mang theo vẻ kiêu mỹ vô hạn, cực kỳ động lòng người, thanh âm mềm mại quyến rũ của nàng tràn ngập mị lực trí mạng, khiến Dịch Phong hoàn toàn bị hấp dẫn. Đôi môi đỏ mọng hé mở, nữ nhân mỉm cười đáp.

-Dựa vào đâu ngươi nói ta lấy, có hay không tin ta kêu mọi người ở đây là ngươi vu oan một nữ nhân xinh đẹp như ta. Nếu ngươi không sợ như thế thì lấy bằng chứng ra.

Pặc

Dịch Phong chớp lấy cánh tay mỹ nhân thần pháp như điện kéo nàng về phía địa phương nào ít người qua lại, dừng chân lại. Bỗng thân hình mỹ nữ chợt lóe lên, thoái lui một trượng, nàng mỉm cười nhìn Dịch Phong vẫn còn có chút kinh ngạc.

Trong lòng Dịch Phong đích xác có chút kinh ngạc, hắn không thể tưởng được hắn đã nắm chặt lấy tay của nàng như vậy, không ngờ lại đột nhiên bị nàng rút trở lại, đây không thể nào là sự thật được. Trừ phi võ công của nàng là một loại đặc thù, bằng không sẽ không bao giờ xảy ra chuyện này. Hắn lập tức minh bạch.

-Bồng Lai Thần Công? Ngươi rốt cuộc là ai?

Dịch Phong đột nhiên bộc phát khí công uy áp cực mạnh quần áo phấp phới trong kinh lực, ánh mắt nghiêm túc nhìn nữ nhân.

P/S:

-Đó: Ai là người đã dạy võ công cho Dịch Phong?

A. Tà Vương Thần Quân

B. Thần Võ Anh Kiệt

C. Một Ai Đó?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Ăn hành hay bán hành

-Ừa, vậy ngoài cái vị Nam Hải Ly ra không ai làm lão khắc cốt ghi tâm sao?

Dịch Phong ngồi bó chân chăm chú nghe lão già kể chuyện, lão nhân cười hà hà lắc đầu, tay vuốt chòm râu trắng dài đôi mắt nhìn vào đồng lửa thổi bập bùng, nói tiếp.

-Dịch tiểu tử, ngươi nên nhớ, trong giang hồ võ lâm ngoại trừ những môn phái đã được biết đến thì còn có những nhân vật nằm ngoài tưởng tượng của chúng ta, những kẻ đó nhiều vô kể. Trước khi ta hành tẩu giang hồ, ở Trung Nguyên có một bang phái gọi là "Huyết Nhân" đã từng khiến võ lâm lay chuyển.

Cũng có nhiều cao thủ từng đối đầu với họ, mà ngoài ra thì nhiều kẻ có thú vui khác mà quy ẩn giang hồ không màng đến chuyện thiên hạ. Ta cũng từng cố gắng tìm cách để gặp những người ấy nhưng không có cơ hội. Có người thậm chí ta còn không biết có tồn tại hay không, một số khác thì nghe đã từ bỏ trần thế. Nhưng chỉ duy nhất Nam Hải Ly là ta từng gặp, dù tiếc là khi đó ta chưa trưởng thành để lĩnh hội.

-Nói chung là còn nhiều cao thủ khác ta muốn tìm kiếm, có người muốn gặp lại mà không thể gặp, lại có người tự xưng danh nhưng không có tài cán.

-Lão còn muốn gặp ai nữa sao?

-Nhiều lắm, trong số đó mà ta phải dặn người một điều tiên quyết phải nhớ kỹ. Ta đã dạy ngươi rằng môn võ công "Hấp Tinh Đại Pháp" thứ để dùng hút cạn nội lực đối phương cho tới khi chết.

-Đúng vậy.

-Ta được nghe từ rất lâu là cách truyền thụ môn võ công này là ở một nơi bí mật, cần có một người có thể chịu được biệt chịu được nó nhưng mà để tìm được người như vậy chẳng khác nào mò kim đáy bể và thêm nữa là nó chia làm hai phần hóa công và hấp công. Hóa Công dùng để phế công của người khác. Công lực của người bị đánh sẽ bị hút ra và bị hóa giải mất, làm kẻ địch yếu đi, có lợi trong chiến đấu. Cao cấp hơn là Hấp Công cho phép hấp thụ công lực của kẻ khác, làm tăng nội lực bản thân nhưng không duy trì được lâu, dùng hết thì thôi.

Thế nên khi gặp kẻ nào luyện võ công này tốt nhất tránh đánh cận chiến, lập tức ra đòn nhanh chuẩn, kết thúc trận đấu nhanh nhất có thể. Bị hóa công thì không vấn đề gì chỉ có công lực tạm thời bị mất, không tổn hại kinh mạch, vài ngày trị liệu sẽ lấy lại. Còn bị hấp công thì thật sự bị hút mất, phải luyện lại mà có ai chịu được khi thành phế nhân, kể cả khi luyện lại thì khó mà làm được trừ khi gặp được kỳ ngộ.

Dịch Phong nhìn nàng, hần cười lạnh.

-Hấp Tinh Đại Pháp, không nghĩ ta lại gặp nó sớm vậy.

Sắc mặt của nữ nhân khẽ biến, nàng không hề nghĩ đến Dịch Phong chỉ liếc mắt đã nhận ra võ công của nàng. Trong ánh mắt của nàng lộ đầy vẻ kinh ngạc, thanh âm của nàng trở nên có chút kinh ngạc nhưng vẫn duy trì nụ cười sau lớp kén che.

-Quả nhiên là tên kia đã đào tạo một đệ tử xuất sắc.

-Ngươi có ý đồ gì?

Nữ nhân cười âm thanh thanh thúy động lòng, kéo theo những tiếng chuông ở tay, chân vang lên hòa nhịp.

-Ý đồ? Cũng chẳng phải có ý đồ, ta có hứng thú với ngươi. Sao? Không muốn xuất thủ với mỹ nhân như ta?

-Mỹ nhân? Ta bây giờ thấy ngươi giống người điên hơn đấy.

-Ngươi thú vị lắm lần đầu tiên có kẻ nói ta như vậy, thế bây giờ nếu ngươi có thể hạ được ta thì hai vật này ta sẽ trả lại.

Nữ nhân từ đầu lôi ra hai thanh đao được bọc vải, xoay tròn tung hứng rồi ghim chặt vào thân cây.

-"Vô Ảnh Đao" - Ngân Quang Vạn Trọng

Vụt một tiếng, từ cẳng tay Dịch Phong đã bất ngờ tung ra một đao khí lười liếm công thẳng về nữ nhân.

Nàng cười nhẹ nhìn hữu thủ đang công tới, trong mắt hiện lên ý cười, song thủ trước ngực trong không trung hóa thành một vòng tròn, rồi từ tâm vòng tròn đó đẩy ra, va chạm với đao khí Dịch Phong. Một tiếng nổ vang trời, khói bụi mù mịt, tạo ra hai vết cắt dài và sâu dưới đất ở chỗ nữ nhân.

-Thiên Kiếm Chi Cước.

Từ chân Dịch Phong lại xuất ra một đạo kinh lực phát sinh biến hóa, chân hần liền tiếp xuất thành nhiều cước pháp thực thực ảo ảo theo một góc độ hết sức khác thường, chớp mắt đã nhắm tới vai phải của nữ nhân, trong chân hần chứa một đạo khí kinh cường đại.

Nữ nhân nhếch mép, vai trái hạ xuống, tránh đi ba phần, đồng thời xuất một cước đá tới bấp chân Dịch Phong. "Hây" một tiếng, Dịch Phong lắc mình tránh né, tiếp tục tấn công nàng.

Trong nhất thời, hai thân ảnh bốc lên khỏi lớp cỏ dại trên mặt đất. Hai thân ảnh trong không trung không ngừng dao động, rất nhanh xuất chiêu công kích đối phương. Nữ nhân càng đánh càng mạnh, giao thủ đã được trăm chiêu, nhưng mà nàng vô luận công kích thế nào cũng không nắm được một góc áo Dịch Phong.

Nàng cười lớn nói.

-Sợ lại gần ta sao? Công kích từ xa như vậy tổn công vô ích thôi.

Dịch Phong chau mày, nếu cứ tiếp tục thế này thì không biết kéo dài đến bao giờ.

Thân hình của hần đột nhiên chỉ còn tàn ảnh, thân thể hần trong nháy mắt như biến mất khỏi tầm mắt của nàng, nữ nhân không kém cạnh thân thể cũng thế mà biến mất.

Roẹt

Chưởng kinh va chạm nổ tung vang trời, phạm vi xung quanh ảnh hưởng đều đổ nát bởi khí kinh, khói trắng mù mịt cả không gian.

Bịch.

Đáp xuống đất là Dịch Phong, tay hắn nắm hờ vẫn còn vương làn khói trắng nhìn nữ nhân đang ngã quỵ xuống đất.

-Bí môn "Phản Luân Công" hấp thụ đòn đánh đối thủ và phản lại, người nội công quá cường hãn, không biết đã hấp thụ bao nhiêu nội công nào khác.

Nữ nhân trong mắt lộ ra thần sắc thản nhiên, đây là điều ngoài dự liệu của hắn, chả lẽ đòn đánh vừa rồi không làm gì được.

-Cái gì?

Dịch Phong thốt lên, mặt nữ nhân bỗng rơi vụn như cát rồi biến mất, lập tức Dịch Phong phát kinh xóa tan khói mù nhưng không có ai xung quanh, bỗng từ đằng sau Dịch Phong nữ nhân xuất hiện đầy bất ngờ, hắn không dự liệu được.

Nữ nhân nhanh chóng áp sát một tay bóp chặt cổ tay hắn, tay còn lại chế trụ ở cổ, hắn đang rơi vào thế bị động. Nữ nhân hít từ mùi hương tóc Dịch Phong cười yêu mị.

-Hi hi, nhanh thôi không đau đâu.

Roẹt...Roẹt

Từ tay Dịch Phong nổi lên những đường gân màu đỏ chạy thẳng lên mặt thật kinh dị, hắn cảm thấy dòng nội công mình đang càng giảm sức lực đang suy yếu dần, cả người dần ngã quỵ xuống đất. Hắn gần giọng

-Ặc...Ặc...Người...muốn...ép ta?

Uỳnh...

Dịch Phong lấy hết sức bộc phát khí công uy áp cực mạnh như muốn thổi tung mọi thứ.

-Tốt lắm, làm vậy càng nhanh.

Nữ nhân bóp chặt gáy tăng sức mà hút sạch nội công.

Bộp...bộp

-Hay lắm, Gia Linh, Hấp Tinh Đại Pháp của người đã lên tầm cao mới.

Một nam nhân xuất hiện trước mặt hắn, người này cao to vạm vỡ, cơ thể đầy sẹo lớn, một bên mắt đã bị mất, mái tóc trắng toát.

-Tên này không tệ, cũng làm ta có chút chật vật, Hoàng Hồ người ta nghĩ không lại được hắn đâu.

Hoàng Hồ bẻ tay bắt đầu thủ thế công chuẩn bị ra đòn cười lớn.

-Chưa thử sao biết nhưng mà sợ rằng hết cơ hội rồi. Tà Vương- chịu chết đi.

Hét lớn, Hoàng Hồ phi thân như thiểm lôi, quyền kinh nắm chặt chứa đựng sức mạnh lớn, mục tiêu chính ngực Dịch Phong, một quyền chí mạng.

Bùm...

Lại thêm một tiếng nổ xé trời xé đất, lóe sáng chói lòa.

Dịch Phong bình sinh đòn kinh tay phải đối chưởng lại Hoàng Hồ, âm thanh chan chát phản kích lại tạo dư chấn phản lại Hoàng Hồ. Hắn vội lui lại hồi công, tay vẫn còn run rẩy vang tiếng nho nhỏ của xương gãy, hơi thở có chút dồn dập.

Hoàng Hồ trầm nghĩ.

-Ở tư thế bị khóa mà vẫn có thể đánh ngược lại. Tên này...

Hoàng Hồ bỗng cảm nhận mặt đất rung chuyển, lại nhìn Dịch Phong và Gia Linh, bao quanh hai người lại một luồng khí bao bọc, khí trời bắt đầu thay đổi, gió thổi mịt mù như sắp có bão lớn.

-Hự...ự...

Dịch Phong hít một hơi lấy sức hét lớn khí lại thêm lần nữa bộc phát, Gia Linh đang hấp thụ nhưng hấp thụ quá nhanh dẫn đến nàng không tự chủ được nội công vào cơ thể khiến bị thổ huyết, được chuyển từ bị động sang tấn công Dịch Phong không chân chừ nắm lấy áo Gia Linh vật ngã nàng xuống đất,

tay phải tụt khí kinh chuông một kích chí mạng vào đỉnh đầu nàng.

Vụt...

Dịch Phong nhanh nện né đòn của Hoàng Hồ nhưng nội công bị hấp quá nhiều hấn đang rất yếu thế. Gia Linh lau khóe miệng, lần này là nàng rất chấn động, quay sang nói Hoàng Hồ.

-Ta gần như hấp hết khí công của hấn, khí còn lại của hấn còn không đủ đứng vững ấy vậy mà có thể trả lại mức này. Thật không thể so hấn với những kẻ ta từng gặp. Với tuổi của hấn đây không còn đơn giản là thời gian luyện tập.

Hoàng Hồ lại khác.

-Đừng xem thường hấn, với nội lực còn sót lại hiện giờ thì...

Vù...Vù...

Luồng khí áp đến, Dịch Phong đang tụt khí. Gia Linh thốt lên.

-Nếu ngươi còn tiếp tục sử dụng võ công quá sức thì khác nào tự sát. Càng vậy nội lực càng nhanh biến mất, kinh mạch sẽ vỡ vụn. Ngươi biết chứ?

Hoàng Hồ cùng Gia Linh đều chung suy nghĩ.

-Bây giờ hấn định làm thế nào?

Bất chợt tiếng cười "Ha Ha" từ Dịch Phong vang lên, tiếng cười rất vang như chưa từng mất sức. Gia Linh nhú mày không biết Dịch Phong làm gì?

-Các ngươi mạnh đấy nhưng ta cũng suất mất mạng, vậy ta nên kết thúc việc này càng sớm càng tốt, sau đó các ngươi sẽ nói lý do vì sao lại tấn công ta.

Gia Linh cười lớn.

-Nội công của ngươi đã gần cạn, và bây giờ ngươi phải tìm cách thoát khỏi đây và tìm chỗ trốn hồi phục nội công.

Dịch Phong liền ngắt lời.

-Khỏi cần.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Giao chiến (1)

Phía đường cái thật sôi nổi bỗng mặt đất rung chuyển khiến mọi ngôi nhà, người đi đường cũng bị lắc lư theo, trên trời dòn dập xuất hiện tiếng chim vỗ cánh tán lạn như chạy trốn khỏi nguy hiểm, cùng đó một cơn gió thổi ào ào nghiêng ngã những cây lớn nhưng một hồi lại im lặng như thường. Ai nấy từ chỗ nấp đi ra nhìn nhau đều mang trong đầu câu hỏi tại sao đang yên đang lành lại có động đất và gió lớn nhưng dù sao cũng chỉ xảy ra có vài phút không có thiệt hại gì về vật chất nên mọi thứ lại trở lại như thường.

Xa xa cách thành Lạc Dương, mảnh đất diễn ra cuộc đối đầu giữa Dịch Phong và Gia Linh, Hoàng Hồ đã san bằng thành bình địa, cây cối đổ rạp, đất cát xối tung chỉ tóm gọn hai từ "Hỗn Độn".

Gia Linh lúc này mặt trắng bệch, khóe miệng lại trào ra rất nhiều máu do dư chấn vừa rồi, đứng cạnh nàng Hoàng Hồ cũng bị thương không kém, hai tay của hấn đã gần như nát bấy.

Hoàng Hồ nhăn mặt có nén đau đớn, nhanh chóng vận chân khí vào tay giảm đi phần nào vết thương.

Gia Linh lau vết máu khóe miệng, mắt nàng hiện lên ba chữ "Không thể nào".

-Ta...ta rõ ràng là hút hết chân khí của hấn nhưng tại sao? Hấn lại còn mạnh hơn trước?

-Giờ không phải lúc, chúng ta phải nhanh xử lý hấn trước đã.

Dịch Phong lãnh đạm nhìn hai địch thủ, hấn lạnh nhạt nói.

-Ta cho hai ngươi lựa chọn, một là đầu hàng và nói cho ta biết vì sao lại tấn công ta và ta sẽ tha chết, hai là các ngươi có nhiệt tình đánh lại và ta sẽ cho

các người biết thế nào là địa ngục.

Lời nói phát ra kèm theo sát khí kinh người, Gia Linh và Hoàng Hồ biết Dịch Phong không phải thuộc dạng nói đùa nói chơi, hẳn đã nói như vậy là hẳn sẽ làm.

Hoàng Hồ cười gằn gằm lên không lý nào hẳn lại sợ một tiểu tử như vậy được, nhanh như chớp tung ra một chưởng kim sắc hình phạt, đánh thẳng vào Dịch Phong. Phạt chưởng màu vàng chính là vô thượng tuyệt học của Phật môn, Kim Phật Chưởng, nghe nói đã thất truyền hơn tám mươi năm, không ngờ Hoàng Hồ lại lĩnh hội được.

Dịch Phong nhếch mép, tay phát lên bốn ra một chưởng, một đạo chưởng lực đỏ rực nghênh đón kim phạt chưởng. Hai chưởng lực cường hoành chạm nhau tựa như tiếng sét vang rền, có thể thấy uy lực không nhỏ.

- Vậy là các người chọn phương án thứ hai.

Hoàng Hồ xoay tròn vận nội công lên gấp ba lần, một tay đạo tung ra một chưởng kim sắc, hai luồng chưởng lực cường tuyệt có đến mười tầng uy lực.

Gia Linh và Hoàng Hồ hiểu ý nhau liền khinh công rời khỏi vị trí.

- Muốn trốn không dễ thế đâu.

Thân pháp ba người nhanh điện xẹt, không lâu sau đã ra cách khá xa vị trí lúc đầu, một đuôi hai chạy, đến một rừng cây, Dịch Phong đã bắt kịp.

- Đánh lên ta mà còn muốn bỏ chạy sao?

Hai người Gia Linh, Hoàng Hồ cảnh giác, là một cao thủ có một trực giác nhạy cảm cực kỳ siêu việt mà không phải phàm nhân có được, nỗi kinh hoàng trong lòng cứ đẩy lên không ngừng.

- Nói chung là ta đã nhận ra các người là ai rồi. Phải không, Bạch Ma Cốc?

Gia Linh bên trong chấn động nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

- Hay lắm, hẳn đã dạy cho người đầy đủ đầy, một phiên bản quá hoàn hảo. Thực sự là danh bất hư truyền.

Dịch Phong cười khẩy.

- Bạch Ma Cốc các người cũng không kém cạnh gì, có lẽ sau khi xử các người xong, ta sẽ xử lý Bạch Ma Cốc.

Hoàng Hồ cười khinh miệt

- Bằng vào người sợ rằng còn không đủ cái năng lực đó, ngay như hai bọn ta, người cũng khôn đấy rồi, còn nói muốn tiêu diệt Bạch Ma Cốc của chúng ta, ta thấy người bị mê sảng rồi.

Dịch Phong giơ bàn tay lên rồi nắm chặt răng rắc.

- Vậy thì... các người hãy tung hết bản lĩnh có được hết đi.

Gia Linh quát lớn.

- Được, vậy để ta dạy dỗ người.

Thân ảnh nhoáng lên đã thấy xuất hiện cách ba trượng phía bên trái Gia Linh. Nàng nhũ mào tung mình bay lên, dễ dàng tránh được sự công kích.

Gia Linh cực khó chịu, nhưng cũng không khỏi ngẫm khen ngợi võ công cao cường Dịch Phong. Giữa không trung song thủ thi triển Băng Tầm Thân Công cường đại vô ngần, tức thời độ ẩm khắp không gian giảm xuống trong nháy mắt.

Không khí tứ phương đều ngưng tụ, trên mặt đất xuất hiện những giọt nước long lanh, rất nhanh biến thành băng tuyết, chung quanh phương viên mười trượng bắt đầu có tuyết rơi lất phất, cảnh tượng cực kỳ quái dị, hiếm thấy vô cùng.

- Băng Tầm Thân Công, khó trách người khẩu khí lớn như vậy.

Bất thành linh, một đường đao khí màu đỏ đậm dài mấy trượng, vô thanh vô tức xuất hiện, chém thẳng vào Gia Linh.

Song thủ nàng hợp lại, một đường hàn bản khí sáng rực xẹt về phía trước, kích thẳng vào luồng kinh đao đỏ đậm.

Hai luồng chân khí đỏ và trắng lao vào nhau, một tiếng nổ lớn vang lên, kinh khí cường đại vô cùng dạt ra tứ phía, tạo nên một chấn động uy lực vô song. Khiến cho cây cối trong vòng ba trượng đều đổ rạp, gãy đoạn, cành lá bay lên đầy trời. Như vừa có một trận cuồng phong đã đi qua, làm cho mọi vật đều hỗn loạn.

Ngay lúc này tại Vô Ưu Cốc bên trong hang động, hai người một già, một trung niên ngồi đối diện bàn đá. Trung niên nhấp chén nước rồi nói.

-Ngài cứ để hần đi thế sao?

Lão nhân lắc đầu.

-Giữ nó ở đây cũng chả giải quyết vấn đề gì, cái chính là do tâm mà ra.

-Vậy ngài nghĩ đến lúc phải nói cho hần?

-Cái gì đến sẽ đến không nên cưỡng cầu.

Trung niên thở dài rồi nhìn xung quanh.

-Ngài thật khác như xưa. Lúc đó ngài hoành hành tứ phương, ai ai đều kinh sợ. Vậy mà những năm cuối đời lại... Với cả cung chủ vẫn tìm tung tích của ngài, ngài có lẽ nên...

-Khỏi đi.

Trung niên nghe được, tâm liền giận dữ, đứng phắt dậy ôm quyền.

-Tại hạ cáo từ, có lẽ về sau không đến thăm ngài thường xuyên được.

Nói xong khinh công mất hút không hề gây ra tiếng động. Một lúc sau, lão nhân đứng dậy đi đến trước tảng đá găm hai thanh đao, lão nhân sờ nhẹ nói thì thầm.

-Đại ca, có phải đệ đã làm sai phải không?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Giao chiến (2)

Chân khí lam bao phủ toàn thân và tay Dịch Phong, song thủ nắm chặt tụ khí kinh, thập phần quái dị.

Hắn đứng lơ lửng giữa không trung cách mặt đất ba trượng, khuôn mặt trầm trọng nhìn kẻ địch.

Quanh thân Gia Linh là một làn sương trắng hộ thể quanh mình, ánh mắt phảng phát nổi kinh ngạc cùng có chút bất lực.

Gia Linh từ từ tách song thủ ra bên, sau đó múa nhanh trước ngực, từng tia hàn băng khí không ngừng bành trướng, hàm chứa lực công kích vô hình mà khủng khiếp, sau đó nhập lại toàn lực bắn về hướng Dịch Phong.

Chỉ thấy một một đường hàn băng chân khí thẳng tắp như kẻ chi bay về phía hắn. Một khi trúng đích, sợ rằng khó có ai có thể chịu đựng được, bởi vì cơ thể con người không có khả năng kháng cự.

Một tia sáng màu đỏ thoáng hiện trong mắt Dịch Phong, một đường chân khí khổng lồ hồng sắc đâm thẳng lên trời, một lực lượng khí thể cường đại, nhất thời tràn ngập cả phương viên trăm trượng.

Hồng quang bao xa quanh thân Dịch Phong, hữu thủ dựng đứng phía trước như đao, thân thể lơ lửng giữa không trung tỏa ra một khí thế bá đạo, khiến người khác cảm giác như nghẹt thở.

Chỉ thấy hữu thủ chém mạnh xuống với tốc độ không tưởng, nhắm ngay đường hàn băng chân khí, một đường chân khí đỏ đậm dài mười trượng, khí thể như khai thần thiên binh, đủ để xé dọc thể gian.

Đao khí đỏ đậm cường hoành bá đạo, chém trúng hàn băng chân khí, phát ra một tiếng nổ rung trời. Hai loại chân khí dương cương và chân khí âm nhu chạm vào nhau giữa không trung, sinh ra uy lực cực lớn, trong nháy mắt đem toàn bộ cây cỏ xung quanh chấn nát thành bụi phấn, mặt đất bị chân khí xới lên một thành một cái hố lớn đến vài trượng.

Có thể thấy được hai lực lượng chân khí này cường đại ra sao, bá đạo thế nào, Gia Linh chỉ biết vội vận công phòng thủ.

Khói bụi mù mịt, khung cảnh hỗn độn, Gia Linh lại lần nữa thổ huyết.

-Không sao chứ? Khắc...khắc...

Hoàng Hồ lên tiếng nhưng hấn cũng như Gia Linh nhưng nặng hơn, hấn vừa rồi đã gần như đỡ hết phần đòn mà Dịch Phong đánh ra. Tình trạng Hoàng Hồ đã xấu đi, hai tay đã nát giờ lại trầm trọng hơn.

-Ta không sao, ngươi mau vận công cầm máu, chuyện này không còn tầm của chúng ta nữa rồi.

Gia Linh vội truyền công giúp Hoàng Hồ.

-Chết tiệt, mọi thông tin hoàn toàn sai lệch, tên tiểu tử này tuổi còn trẻ mà đã có một bản lĩnh kinh người.

Thân thể Dịch Phong từ trên không trung, chân khí kỳ dị quanh thân màu hồng bạch lấp lờ, thập phần xinh đẹp pha lẫn sự quái dị vô ngần, hấn đáp nhẹ xuống đất.

-Thiên Tâm Thần Công và Hàng Long Phục Hổ Khí quả nhiên bất phàm nhưng đáng tiếc các ngươi đã sai lầm. Thiên hạ cho dù là ai chỉ cần có ý định xấu xa với ta thì kết cục của kẻ đó chỉ chết.

-Ngươi...

Luồng chân khí hộ thể màu trắng quanh thân Gia Linh dần dần ảm đạm, hiển nhiên đã bị võ công của Dịch Phong làm cho kinh sợ nhưng bất quá nàng cũng không lo lắng.

Thiên Tâm Thần Công là võ kỹ lạ ngoài sử dụng như nội công nó còn dùng trong cả y thuật.

Được sáng tạo bởi Hoa Đà thời tam quốc, Hoa Đà là đệ nhất thần y thời bấy giờ.

Nhưng do Tào Tháo đa nghi mà khiến ông bị vương vào lao tù. Trước lúc lâm chung, ông đã viết lại kinh nghiệm cả đời và bộ Thiên Tâm Thần Công lưu lại đời sau. Loại võ này không những gây sát thương cho người khác mà lại có công năng trị thương, chữa lành thương tích. Tương truyền miễn là chưa chết đều có thể trị được.

Thiên Tâm Thần Công còn có một cách thức truy mạch tìm công. Có thể do xét cách vận hành võ công của kẻ khác, cũng có thể khóa kinh mạch ẩn công và đó là lý do vì sao khi ở Trường An, Dịch Phong không phát hiện ra Gia Linh ở gần.

-Mà các ngươi từ lúc đầu đến giờ cứ nhắc đến "hắn" vậy nói cho ta biết "hắn" thì có liên quan gì đến ta?

Gia Linh nhếch mép cười mặc cho đang trọng thương nhưng vẫn không giấu đi vẻ đẹp của nàng khiến Dịch Phong đôi lần không nỡ xuống tay.

-Sẽ đến lúc ngươi sẽ biết, bây giờ ta không có nhiệm vụ nói cho ngươi biết.

-Không nói? Vậy thì các ngươi chết đi.

Bất ngờ song thủ Dịch Phong tách ra, liền xuất hiện hai luồng đao mang một đỏ một trắng ập xuống hai người. Vừa rồi, Dịch Phong thi triển một loại võ công rất kỳ quái, uy lực vô song, có thể cùng lúc tạo ra hai loại chân khí hoàn toàn khác biệt, thực sự khiến cho không ai dám tin tưởng.

Gia Linh đứng bất động, song thủ múa liên hồi, hai luồng chân khí lượn lờ, như hai con bạch long bay lượn, mang theo tiếng gầm rít âm u, điên cuồng cán lại hai luồng đao khí.

Lại một tiếng nổ lớn vang lên, được Hoàng Hồ giúp sức, hai luồng chân khí hai người vừa giao phong với luồng chân khí đỏ đậm của Dịch Phong đã biến mất vô ảnh vô tung, rất nhanh triệt tiêu lẫn nhau.

Và ngay lập tức, luồng đao mang màu trắng còn lại của Dịch Phong không bị triệt tiêu, thế như vũ bão, chẳng những không bị hàn băng chân khí của Gia Linh cản lại, mà còn hấp thụ hàn băng khí, đao kinh càng thêm to lớn, một chiêu công phá hộ thể chân khí, xuyên thẳng vào, đã thương Gia Linh, một chiêu này nàng không kịp trở tay, không ai ngờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đây là võ công gì?

Gia Linh và Hoàng Hồ hoảng loạn, liên tiếp biến ảo đến bốn năm vị trí khác nhau, hòng thoát khỏi sự tập kích của Dịch Phong.

Tuy vậy, thân làm cao thủ và nhiệm vụ được giao, chỉ cần có thể đạt được mục đích, tất không màng đến sự tình gì, hai người tin rằng vẫn còn cơ hội bắt

Dịch Phong.

Cần mật đề phòng, Gia Linh tăng cường chân khí, tức thời đã lớn lên gấp ba lần, một màn sương mù mờ đục bao phủ hẳn vào bên trong, không nhìn thấy bóng người.

Dịch Phong không cần dùng mắt, nhờ tập trung chân khí vào Gia Linh, hẳn cũng có thể biết được mọi hành tung của đối phương, cho nên hẳn không hề lo lắng.

Hai đầu một, chương quyền đao kiếm tung ra như hỏa mù làm rung chuyển mặt đất, cây cối ngã như rom rạ.

Hắn định xuất chiêu thì từ chỗ Lạc Dương phát ra nguồn khí lực cường đại.

Sắc mặt Dịch Phong biến đổi, hàm hừ nhìn Gia Linh, Hoàng Hồ như nhìn người chết. Ánh mắt ấy khiến Gia Linh giật mình, một điềm xấu nổi lên trong tâm trí. Dịch Phong gần từng tiếng.

-Thủ đoạn hay.

Gia Linh cười lạnh.

-Người đã nhận thì tốt nhất là quy hàng, hai người kia sẽ an toàn.

-Sao ta biết các ngươi có giữ lời hay không? Nhưng nói cho các ngươi biết, cách này chỉ giúp các ngươi chết nhanh thôi.

Dứt lời, khí thể trên người Dịch Phong bộc phát mạnh mẽ, từ đâu không hay hai thanh đao đột nhiên bay vù vù xé tan những cây lớn, xoay tròn trong không trung và nằm gọn trong tay hắn.

-Cái gì? Là Cách Không Thủ Vật. Hắn đã đạt đến trình độ này sao?

Hoàng Hồ không trả lời, hắn chỉ biết nuốt nước bọt, hắn đã cảm nhận được tử vong đang cận kề.

Dịch Phong bỗng găm Cuồng Tà Đao dưới đất rồi tay còn lại xoay tròn Kiếp Vương Đao.

-Giết các ngươi chỉ cần một đao là đủ.

Một đường chân khí đỏ đậm hình thành một trường đao dài mười trượng, chớp mắt đã xuất hiện ở phía sau lưng Dịch Phong. Ánh sáng của thanh đao chói chang như ánh thái dương, không ngừng bành trướng. Chọc thẳng vào mây, chớp động ánh hào quang, khiến cho không người nào có thể tin tưởng vào mắt mình.

Khí thể quân lâm thiên hạ, ép cho vạn vật rơi vào âm u, lạnh lẽo, tứ phương tràn ngập áp lực cường hoành, làm những cao thủ ngay tại Lạc Dương đều cảm ứng được.

Gia Linh quát lớn.

-Hoàng Hồ mau tìm chỗ nấp, hắn chuẩn bị ra sát chiêu.

Đồng thời hàn băng chân khí lượn quanh thân tạo thành vòng phòng ngự, bảo vệ nàng bên trong. Toàn bộ y phục bay lên, những sợi tóc dài bay phát phơ theo gió, từng đợt chân khí từ trong cơ thể liên tục tỏa ra, hình thành phía sau nàng một đường chân khí màu trắng như ngọn băng, cực kỳ lạnh lẽo.

Đầu đó tại Lạc Dương

-Tỷ, tỷ, không sao chứ?

Tiểu Dao lo lắng, Vân Tĩnh gật đầu thở khó nhọc, vừa rồi đôi tỷ muội đi mua đồ thì bỗng dưng xuất hiện một toán kẻ lạ mặt chặn đường, mới đầu hai người tưởng bị phát hiện nhưng nhận ra đây là nhóm người khác.

Vân Tĩnh không hiểu tại sao lại bị tấn công nhưng nhìn đám người này chắc chắn là không có ý tốt.

-Chúng ta đi thôi.

Tỷ muội khó nhọc rồi đi để lại một toán xác chết, vừa rồi diễn ra một cuộc chiến kịch liệt.

Phía sau Gia Linh là một luồng chân khí màu trắng tạo thành một ngọn băng đâm thẳng lên bầu trời, do làn băng khí tỏa ra khắp nơi nên không khí càng lúc càng trở nên rét lạnh.

Song thủ trước ngực Gia Linh giao thoa một cách kỳ quái. Đối với đao khí đỏ đậm dài hơn trăm trượng sau lưng, cực kỳ kinh hãi.

-Võ công của ngươi quả nhiên là mạnh mẽ, Thiên Tầm Thần Công đã luyện đến cảnh giới tầng thứ 10, thiên hạ khó tìm. Nhưng đáng tiếc là hôm nay ngươi phải chết.

-Chưa biết thế nào đã gây to, tiếp ta một chiêu – Băng Tầm Áo Ảnh.

Sau đó, song thủ bất thành linh vượn ra, ngọn băng khí phía sau bay lên phóng tới, hai luồng khí kỳ hàn, mang theo chân khí cường hoành tuyệt thế tập kích Dịch Phong.

Kiếp Vương Đao biến ảo tạo ra đao kinh phát ra ngọc quang mãnh liệt, chiếu sáng đất trời. Một đao chém xuống, tiếng đao gầm rít rung trời, bổ vào hai đường hàn băng khí, sinh ra tiếng nổ mạnh.

Luồng kinh khí cường đại bộc phát, sắc bén, chớp mắt đã đem hết thảy cây cối bốn phía trên mặt đất mà đốn gãy lìa. Những cây vừa bị đốn gãy này, lập tức đã bị chân khí mạnh mẽ chấn nát báy, chậm chậm biến mất trong không khí.

-Giờ đến ta, xem ngươi có thể tiếp được năm chiêu này không?

Sắc mặt Gia Linh tái nhợt, gắng sức đè nén luồng chân khí đang tán loạn trong cơ thể.

-Đến đây đi, ta cũng muốn ngươi thi triển hết.

Nói xong tập trung vận khởi luồng chân khí băng hàn sau lưng, phát ra từng đợt bạch quang, song thủ nhanh chóng khoa lên. Hai con băng long bay lượn giữa trời, hợp lại thành một con bạch long dài hơn mười trượng, phảng phất làn băng sương của phương bắc, như con cuồng phong nghiêng trời lệch đất, cuồng kích Dịch Phong.

Hai luồng chân khí một trắng một đỏ của Dịch Phong ngay lập tức giao thoa tạo ra một trường đao bạch sắc lấp lánh những tia sáng đỏ xung quanh. Vung Kiếp Vương Đao, đao cương xé gió Hai luồng chân khí có tính chất tương đồng, một đao một rồng đâm thẳng tới, nhất thời cuốn lấy nhau, không bên nào nhường bên nào.

Thần sắc Gia Linh đại biến, thân thể vụt ra ra ngoài một trượng, tránh một đao sắc bén của Dịch Phong. Nhìn cái hố sâu mấy chục trượng trên mặt đất, mà nàng không dám tin vào mắt mình, đây là uy lực của một đao đó sao?

-Không thể nào? Tại sao lại có 4 phần giống đao pháp của Tà Vương, 2 phần của cung chủ, 4 phần còn lại mình chưa từng thấy qua? Chả lẽ "hắn" đã kết hợp lại?

Bạn đang đọc truyện *Đao Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thiên khốc diệt tuyệt

Dịch Phong tay trái vận khí tạo ra hai luồng chân khí đao màu đỏ và trắng vừa chạm nhau, đột nhiên tạo thành biến đổi, nghịch chuyển không khí, đao cương hồng bạch nhất thời đan vào cùng một chỗ, hình thành một đường chân khí đao cương quái dị vô cùng, đâm ngược lên luồng chân khí băng tằm phía sau Gia Linh, một chiêu phá nát.

Nhìn Gia Linh đang xoay tròn lao đến, Kiếp Vương Đao xoay tròn vẽ một vòng giữa không trung, tạo ra những lưỡi đao khí, hình thành vô số đao vòng, mỗi một đao này đều là vô thượng đao cương, ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa, lướt gió mà tới, bao trùm lên Gia Linh.

Mỗi lần Gia Linh xoay tròn một vòng, lại phát tán ra hàn băng khí, vô số lần xoay tròn, hình thành vô số hàn băng khí, đã cường đại tới vô cùng vô tận.

Mà đao khí đỏ đậm của Dịch Phong, mang theo "Vô Tướng Phá Nguyên Khí", chân khí bá đạo chí cương chí dương, triệt tiêu hàn băng khí, không ngừng làm yếu dần sự công kích Gia Linh.

Khi hai lực lượng chân khí bất đồng hoàn toàn tan biến, thì trước mắt Gia Linh đã xuất hiện một huyết sắc đao cương.

Dịch Phong cười gần đầy sát khí.

-Ngươi nghĩ dù có bị thương thế nào cũng chữa khỏi do ngươi luyện Thiên Tầm Thần Công phải không? Được, vậy để xem ta cho ngươi thành thị vận xem có khỏi không?

Gia Linh kinh hãi không lường được bí mật của Thiên Tầm Thần Công, vậy là nàng tiêu rồi.

-Giờ thì ngươi chết đi- Thiên Khốc Diệt Tuyệt.

Kiếp Vương Dao vang tiếng ung ung dữ dội đao kinh mạnh mẽ xé tan khí trời, Gia Linh chỉ còn biết trơ mắt ra nhìn, một đao bổ xuống chính đỉnh đầu. Nhưng....

-Kooogggg---Đoành.....

Một tiếng nổ dữ dội. Phía dưới đất, một nữ nhân lạ mặt xuất hiện, nữ nhân này rất đẹp và có phần hơn Gia Linh, cơ thể phô bày ra đường cong động lòng người. Hai vật trước ngực to to mà một bàn tay khó mà nắm hết, đường nét uốn lượn uyển chuyển mềm mại ôm lấy eo lưng nhỏ nhắn xinh đẹp, ngọc đồn phía dưới vênh lên kiêu hãnh, khiến người say lòng. Cả người gây cho người ta có cảm giác xinh xắn mỹ lệ. Nàng hiện tại đang vận công chống đỡ lại đao chiêu mạnh mẽ, Gia Linh bật thốt.

-Ngũ Trường Lão?

Ngũ Trường Lão chau mày vừa chống đỡ vừa nói dường như khí lực của đao kinh Dịch Phong đánh ra rất mạnh.

-Mau rời khỏi đây.

Nói xong, liền hô lên vận công, làm các động tác khác nhau lập tức phá vỡ đao kinh. Dịch Phong thối lui ra sau, lãnh đạm nhìn Ngũ Trường Lão. Quả thực nhìn nàng, Dịch Phong thất kinh trước vẻ đẹp đó nhưng đó chỉ là thoáng qua.

-Ngươi đang cản trở việc của ta. Mau rời khỏi đây không thì chết đừng có trách ta.

-Chết? Vậy thì đành hẹn ngươi khi khác rồi? Đi.

Một luồng khí gió lớn bao trùm lên đám người thời vũ vũ, Dịch Phong bật nhảy lên tung liên tiếp đao khí phá tan nhưng chỉ còn bãi đất trống in những vết đao. Hấn tức giận.

-Chết tiệt. Á, còn đôi tỷ muội kia nữa.

Hướng về thành Lạc Dương, Dịch Phong nhanh chóng biến mất tại bãi đất để lại vô số hố to lớn trên mặt đất.

Gió nhẹ lướt qua, phảng phất mùi máu tươi trong không gian. Bảy người từ thành Lạc Dương sau khi cảm nhận được nguồn khí công mạnh mẽ đã đến đây, ngoại trừ Ngũ Di Thần Châu, mặt khác còn có hai người, trong đó một người là bạch y nữ tử che mặt, người kia là hắc y nam tử che mặt, hai người một hắc một bạch, đối lập hoàn toàn, cực kỳ thần bí.

Hai kẻ này là ai? Thực lực tuyệt đối không yếu nếu như Dịch Phong đối đầu thì đó cản trở lớn.

Cách xa xa thành Lạc Dương, hai cái bóng di chuyển với tốc độ chóng mặt rồi đáp xuống gốc cây lớn. Đó là Ngũ Trường Lão cùng Gia Linh.

Ngũ Trường Lão chống tay vào cây thỏ ra một ngụm huyết sau đó ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào thân cây bắt đầu vận công. Gia Linh thấy vậy im lặng bảo hộ. Mai Thúy vừa vận công vừa nói.

-Đúng là chân truyền đệ tử Hồn Thế Ma Dao, không ngờ hấn lại mạnh đến vậy.

Gia Linh đứng bên cạnh ngạc nhiên trước câu nói Mai Thúy, nàng liền hỏi lại.

-Đệ tử Hồn Thế Ma Dao? Ta nghĩ hấn là đệ tử của Tà Vương?

-Không, Tà Vương đã chết từ rất lâu rồi, Hồn Thế Ma Dao là đệ đệ của Tà Vương.

-À, vậy thì ra 4 phần đao pháp kia là của Hồn Thế Ma Dao, thảo nào ta không nhận ra. Mà từ trước giờ ta chưa nghe qua danh tiếng của đệ đệ Tà Vương.

-Không chỉ mình ngươi không biết mà là cả giang hồ này hiếm ai biết đến Hồn Thế Ma Dao, chỉ có những người được gọi là chí tôn trong giang hồ mới biết hấn. Ngoài Thần Võ Anh Kiệt có thể đối đầu với Tà Vương thì chỉ có hấn mới làm được nhưng hấn rất ít xuất hiện trên giang hồ.

Mai Thúy thu hồi công rồi thở ra ngụm khí trắng rồi nói với giọng lạnh băng.

-Nhiệm vụ lần này hủy. Ngươi về báo cáo cung chủ. Ta đi có việc.

-Được.

Về đến quán trọ, Dịch Phong vội chạy lên phòng, hấn thấy đôi tỷ muội vẫn an toàn mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thần sắc Vân Tĩnh lộ ra thương thế mà hấn thấy đau lòng.

-Đại ca, huynh đã về.

-Ừ.

Dịch Phong gạt đầu tiên gần Vân Tĩnh đang có hướng mặt ra phía khác tránh cho hắn thấy nàng bị đau như nào. Mặt khác, nàng thấy trong mắt hắn cho người ta cảm giác bình yên, khuôn mặt tuấn tú luôn mỉm cười lạc quan, trong lòng Vân Tĩnh xuất hiện cảm giác kì dị. Nàng cảm thấy trên người Dịch Phong có một khí chất hấp dẫn vô cùng, khiến người ta bất tri bất giác rơi vào sức hút đó.

-Được rồi, để ta xem thương thế của nàng.

-Ta không có sao?

-Huynh biết tỷ tỷ bị thương?

Tiểu Dao ngạc nhiên hỏi.

-Nãy có đám người lạ đến đánh với ta sau đó còn định dùng kế lấy hai nàng uy hiếp nhưng cũng bị ta xử rồi, thật may hai nàng không sao.

Sau đó song thủ Dịch Phong đặt lên lưng Vân Tĩnh không để nàng phản ứng, truyền từ lòng bàn tay một đạo chân khí nhu hòa chậm chậm vào cơ thể nàng, nhanh chóng giúp nàng liệu thương, chữa những kinh mạch bị tổn thương trong cơ thể, nội thương dần dần tan biến, cơ thể phục hồi lại như cũ.

Tiểu Dao ngồi trên ghế quan sát hai người, ánh mắt cũng toát lên nét kì dị, cũng lo lắng một sự tình khó nói nên lời. Nhìn khuôn mặt Dịch Phong anh tuấn, nàng tự hỏi lòng mình, có phải mình thật sự thích hắn không? Hay là mình đã có cảm tình với hắn rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chỉ là một bữa cơm

Trong căn phòng yên tĩnh, tiểu Dao chăm chú nhìn nét mặt Dịch Phong đang truyền công cho Vân Tĩnh, song thủ đặt lên lưng nàng, truyền từ lòng bàn tay một đạo chân khí nhu hòa chậm chậm vào cơ thể nàng, nhanh chóng giúp nàng liệu thương, chữa những kinh mạch bị tổn thương trong cơ thể, nội thương dần dần tan biến, cơ thể phục hồi lại như cũ.

Gần một nén nhang, Dịch Phong thu hồi công mỉm cười, nói.

-Đỡ hơn rồi. May võ công nàng cao nên nội thương cũng nhẹ. Bất quá, cũng không có gì đáng ngại, lúc nãy ta sẽ đả thông kinh mạch cho nàng trước, và thêm một lần nữa vào sáng mai là được.

Vân Tĩnh nghe vậy gạt đầu, cũng có vài phần tin tưởng Dịch Phong. Đối với phái nữ, nếu muốn bảo vệ mình thì luôn luôn hải luôn đề phòng nam nhân mọi lúc, dĩ nhiên là hiện tại Vân Tĩnh vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hắn.

Thế nhưng Dịch Phong là một nam nhân rất lạ từng cử chỉ hay lời nói, nàng đều thấy sự chân thật không lừa gạt.

-Đa tạ, người lại giúp ta lần nữa.

Dịch Phong cười nhẹ biểu đạt không có vấn đề gì. Phút chốc hai người hai ánh mắt đụng chạm, tình chàng ý thiếp dào dạt qua cái nhìn, Tiểu Dao hết nhìn tỷ tỷ rồi lại sang nhìn Dịch Phong, nàng buồn bực lạ lớn.

-Này, này hai người quên muối ở đây rồi à?

Tiếng nói làm đánh thức hai người trở về hiện tại, Vân Tĩnh gất nhẹ.

-Linh tinh, ta nào có quên muối chứ.

-Nãy giờ tỷ cứ nhìn Dịch đại ca đắm đuối đó nha.

Nói xong, tiểu Dao làm mặt xấu trên Vân Tĩnh làm nàng đỏ bừng cả khuôn mặt sau đó đuổi luôn tiểu Dao và Dịch Phong ra ngoài. Hai người nhìn cánh cửa đóng sập mà chỉ còn biết nhìn nhau mà cười.

-Dịch đại ca, muối muốn đi ăn kẹo.

-Vừa rồi không phải hai người mới đi sao?

-Lúc đó bị đám người lạ mặt tập kích, hừ bọn xấu xa, may mà Vân tỷ tỷ cao cường đánh cho bọn chúng một trận.

Tiểu Dao vừa nói vừa múa tay loạn xạ xem ra cô bé này đúng là có máu ăn thua.

Hai người cứ thế mà đi tìm người bán kẹo hồ lô nhưng không quên ghé thăm các cửa hàng bán đồ đầy màu sắc, tiểu Dao như con sóc nhỏ hết đi hàng này lại đi hàng kia làm Dịch Phong phát mệt.

Kẹo đã có đồ đã mua làm cho tinh thần tiểu Dao phấn chấn vui vẻ, đây là lần đầu tiên mà nàng được vui chơi thỏa thích như vậy, nhìn Dịch Phong nở nụ cười hiền, nàng thầm mong cái khoảng thời gian này đừng trôi đi nhanh nhưng có lẽ sẽ không được như vậy.

Dịch Phong lấy ống tay lau mồ hôi trên trán tiểu Dao sau đó truyền từ đỉnh đầu một luồng khí tươi mát dễ chịu loan tỏa khắp người. Tiểu Dao ngạc nhiên rồi chuyển sang hồ hởi.

- Dịch đại ca, huynh thật giỏi quá đi.

- Một vài thứ vặt vãnh. Đến quán tửu lâu kia chúng ta nghỉ chút.

- Vâng.

Đến tửu lâu có tên "Hương Mãn Lâu" được mọi người xưng tụng là đệ nhất mỹ thực lâu, tòa nhà cao bảy tầng, ở trong thành Lạc Dương, chẳng những đồ ăn thức ăn có phong cách khẩu vị riêng, ngay cả phong cách kiến trúc cũng trang hoàng đặc sắc.

Lúc này lại đang thời gian quá trưa nhưng toàn bộ Hương Mãn Lâu như kiến bu khách tới như mây! Chường quầy đứng trước sân khấu cười toe toét, mười mấy tiểu nhị chạy qua chạy lại luôn tay luôn chân không ngừng. Âm thanh từ người và nhạc cụ cứ hòa lẫn tạo thành một bản nhạc hỗn tạp.

Dịch Phong và Tiểu Dao sau khi yên vị tại một bàn liền kêu người gọi đồ.

- Nơi này thật đẹp, trang trí rất bắt mắt nhưng vẫn kém nơi muội sống.

- Nơi muội sống?

Tiểu Dao biết mình lỡ miệng liền im bất ánh mắt nhìn sang chỗ khác, đôi tay nắm chặt vào váy như thể sợ ai đó biết được bí mật.

Dịch Phong biết vậy, tay vuốt ve mái tóc tiểu Dao nhẹ nhàng nói.

- Đừng sợ, nếu muội có bí mật ta sẽ không hỏi đâu, nếu muội muốn chia sẻ với ai thì sẽ có ta, yên tâm, còn ngày nào tỷ muội hai người còn bên cạnh ta thì sẽ không có vấn đề gì.

Tiểu Dao ánh mắt long lanh nhìn thật sâu Dịch Phong rồi gật đầu.

- Vâng.

Bỗng từ cửa quán xuất hiện một người dường như là làm việc ở đây, hần hót hải vừa chạy vội vừa nói trong tiếng thở dốc.

- Ông chủ... ông chủ.

Chủ tửu lâu cầm quyển sổ chăm chú ghi chép không nhìn gia nhân chỉ bình tĩnh nói.

- Có chuyện gì?

- Là... là tiểu thư họ Lý đến... đến... Hương Mãn Lâu chúng ta dùng bữa.

Vừa dứt câu, chủ tửu lâu đánh rơi cả quyển sổ vội vã túm lấy gia nhân hỏi lại trông nét mặt ông ta khá hoảng sợ cùng lo lắng.

- Có thật không?

- Vâng, chỉ là nếu nhanh lên thì e là Hương Mãn Lâu có chuyện mất.

- Vậy thì phải nhanh thôi, người kêu tất cả mọi người lau dọn chuẩn bị. Nhanh lên!

Tên gia nhân vội gật đầu chạy vội vã vài bước lại ngã một lần.

Dịch Phong nhìn cả quán khẩn trương đến dị thường thoáng như phát sinh một sự tình gì lớn vậy và khách trong quán cũng lũ lượt đi về cùng vẻ mặt tức giận, khó hiểu. Nhưng việc chính là đồ của hắn gọi vẫn chưa được mang ra, thấy có tiểu nhị gần đó, hắn hỏi.

- Tiểu đệ, quán có việc gì sao mọi người ai cũng khẩn trương vậy?

- Áy nha, khách quan, tiểu thư họ Lý đến đây dùng bữa đó, khách quan thông cảm.

Dịch Phong ngán ngẩm.

-Chỉ là một vị tiểu thư đến dùng bữa thôi mà làm như tận thế không bằng ấy, ta còn tưởng hoàng hậu tới nữa.

Nói xong tiểu nhị kia nhanh chân đi lau dọn bàn ghế bỏ lạc Dịch Phong mặt khó hiểu.

Chỉ là hắn không biết sự tình tự cho là chiêu đãi Lý tiểu thư kia chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng. Hắn nào đâu biết, Lý tiểu thư ngày thường được nuông chiều từ bé, cùng với các thiên kim tiểu thư thực nữ thì hoàn toàn khác nhau. Bởi vậy ai gặp phải nàng, đều chỉ có một kết quả.

Lý Phiên Phiên thiên sinh lệ chất, đúng như vậy, nhưng là tính tình nóng nảy của nàng cũng có tiếng, nổi danh giang hồ “Mãn Côi Tiên Tử” hoa hồng màu đỏ xinh đẹp.

-Dịch đại ca, hay là chúng ta về đi dù sao quán có khách lớn chúng ta ngồi cũng không giải quyết được gì.

-Ừ, đành phải về thôi.

Tiếng ông chủ lớn tiếng vang ra.

-Trời ạ, tên Đại Nhất đâu rồi?

-Hắn bị tiêu chảy vừa ôm bụng đi nhà xí rồi ông chủ?

-Trời ơi là trời, ông trời hại ta rồi.

Ông chủ từ lâu bụng bự ngồi phệt xuống dưới đất, khuôn mặt nung núc mỡ nhăn lên vì khóc trông thật buồn cười lẫn thương cảm.

-Này, ông chủ, có chuyện gì vậy?

Dịch Phong lên tiếng hỏi, ông chủ vội lau mặt cười gượng thật đáng thương.

-Thật thất lễ khi để khách quan nhìn vào. Không có chuyện gì đâu.

-Ta thấy ông có sự tình khó làm là việc gì vậy?

Ông chủ thở dài rồi nói.

-Thú thật với khách quan là lát nữa thôi là Lý tiểu thư đến đây dùng bữa nhưng cái tên mặt mũi sáng sủa nhất quán thì lại bị tiêu chảy, quán thì toàn là người từ phương khác đến làm việc, hầu com mà gây ra việc gì thì cả chủ cả tớ đều toi cả. Mà...

-Chủ quán đâu rồi!!!!!!!!!!

Tiếng quát lớn cắt ngang lời ông chủ, chỉ thấy một gã đại hán tiếng vào cửa quán hô lớn quát sau đó đồng loạt lũ lượt người đi vào.

-Tiểu tử nhanh đem đồ ăn lên cho tiểu thư của chúng ta, nếu không cẩn thận cái đầu ngươi.

Một tên tiểu nhị bị túm áo sợ hãi gật đầu lật đật chạy vào nhà bếp để mang đồ.

Dịch Phong nhìn cảnh tượng này rất cũng hiểu được vì sao ông chủ lại sợ hãi khi nghe thấy Lý tiểu thư đến. Mẹ nó chứ, chỉ có ăn com thôi mà cũng muốn chặt đầu người khác, không có vương pháp sao?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vô Đề

Nhìn đám gia nhân chạy toán loạn tứ phía, Dịch Phong thầm than không biết bị tiểu thư Lý Phiên Phiên có tiếng như nào hay đã làm gì mà tất cả ai cũng sợ vậy.

Nhưng lập tức Dịch Phong phải mở to mắt trước một nữ nhân. Dáng người uyển chuyển, thân hình thon gọn, đôi mi thanh tú, cặp mắt dài trong suốt quyền rũ thật dịu dàng. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt đẹp xen lẫn cái khí chất bướng bỉnh, ngũ quan tinh xảo quả thực là vẻ đẹp trời ban.

Trên người mặc bộ đồ đỏ bó sát, làm tôn lên những đường cong hoàn mỹ thật mê hoặc người nhìn.

-Này, tiểu tử kia! Ngươi còn đứng đây không mau phục vụ đại tiểu thư bọn ta.

Đại hán cầm đầu đám người kia chỉ tay về phái Dịch Phong đang nhìn chăm chăm Lý Phiên Phiên quát lớn, Dịch Phong nhìn sang đại hán mặt khó hiểu chỉ vào mặt mình.

-Ngươi nói ta?

-Con bà nó chứ, tiểu tử ngươi muốn chết!

Lập tức đại hán rút kiếm, khiến trách hô lớn, một kiếm lóe sáng liền bổ vào đầu Dịch Phong. Đến lúc này hắn mới hiểu vì sao mà một bữa cơm có thể bị mất đầu. Trường kiếm còn cách đầu Dịch Phong chưa tới hai gang tay với võ nghệ đại hán chính là nhất lưu cao thủ nhưng đáng tiếc cho đại hán lại gặp Dịch Phong, hắn lách mình nghiêng đầu sang một bên, hữu thủ nhanh như chớp đập nhẹ vào cổ tay đại hán khiến trường kiếm trong tay bay lên.

Dịch Phong uyển chuyển nắm lấy cán chĩa mũi kiếm vào yết hầu đại hán đã rỉ một chút máu, đại hán tái mặt nhìn trường kiếm rồi lại nhìn Dịch Phong chỉ còn biết cắn răng.

-Ngươi dám...

Tất cả mọi người ở đây không thể tin được Dịch Phong né được một kích chí mạng trong khoảng cách ngắn như vậy. Lý Phiên Phiên yêu kiều quát lên.

-Lui ra.

Mọi người sùng sốt không biết vị thiên kim tiểu thư này lại bày trò gì, tuy nhiên nhiều người ở đây vẫn tin rằng bảo tồ sẽ tới bất cứ lúc nào. Lý Phiên Phiên mỉm cười tay vất ra sau lưng chậm rãi đi vòng quanh Dịch Phong một vòng rồi dừng lại.

-Ngươi có phải thấy ta rất đẹp?

Nếu nói không đẹp thì mắt người nói chắc bị cho tha đi mất và Dịch Phong cũng chẳng phải người nói dối, đẹp là hắn nói đẹp, xấu thì sẽ nói xấu. Chỉ là hắn có điểm chưa rõ ràng nên khó khăn gập đầu.

-Vậy ngươi có muốn uống rượu cùng ta?

-Không muốn...đó là nói điều.

Lời nói ra cũng là lời mà nam nhân thiên hạ đều muốn nói và ngược lại cũng là điều lời mà nam nhân thiên hạ không dám nói. Lý Phiên Phiên càng vui vẻ, thân nhiên cười, lập tức xoay người nói với đám thuộc hạ.

-Người này muốn uống rượu với ta các ngươi biết phải làm gì rồi đấy?

-Thuộc hạ rõ!!!!!!!

Trăm miệng một lời nhất tề rút đao kiếm hướng Dịch Phong công kích, đao quang kiếm ảnh sát khí tận trời. Dịch Phong lắc đầu thâm chủi "Con bà nó chứ, vừa nãy đánh một trận kịch liệt bị hút gần hết nội công giờ lại đánh tiếp, số mình chó thật".

Đao kiếm bỏ tới, hắn cũng chẳng ngốc mà đứng yên, một tay đẩy tiểu Dao ra ra, còn mình thì liền thi triển cước bộ mà không ai thấy được thân ảnh hắn thoáng cái hàng chục thanh kiếm rơi leng keng trên sàn, đám thuộc hạ Lý Phiên Phiên đều gục xuống ôm cổ tay bị trật khớp.

Lý Phiên Phiên chưa bao giờ gặp trường hợp như vậy, không những kinh ngạc mà còn choáng váng.

Thập nhị gia tướng chật vật đứng lên, gãi đầu lĩnh khom người hướng Lý Phiên Phiên nói

-Chúng thuộc hạ bảo vệ tiểu thư không chu toàn, mời tiểu thư ban tội!

Lý Phiên Phiên lạnh lùng mắt sắc lại

-Hừ! các ngươi làm Lý gia ta mất hết mặt mũi. Trở về xem ta trị tội các ngươi.

Nói xong lại nhìn sang Dịch Phong mắt hí lại tỏ ý cười.

-Thân thủ mạnh....ngươi không phải tiểu nhị ở đây?

-Ta đâu có nói ta là tiểu nhị.

-Hóa ra là hiểu nhầm. Vậy ta mời ngươi bữa cơm hôm nay coi như tạ lỗi.

-Thôi khỏi đi, ta không bận tâm.

Dịch Phong nhanh chóng cầm lấy tay tiểu Dao lách qua người Lý Phiên Phiên rồi đi, thấy vậy Lý Phiên Phiên nhú mày lạnh lùng nói.

-Người nghĩ đi ra khỏi đây sẽ an toàn?

Cảm nhận được sát ý trong lời nói, Dịch Phong nhếch mép.

-Mời không xong bây giờ lại ép buộc, Lý tiểu thư muốn thế nào thì cứ việc làm nhưng ta nói trước hậu quả sẽ rất khôn lường. Cáo từ!

Thoảng thân ảnh Dịch Phong, tiểu Dao mắt hút trong đoàn người đi lại, Lý Phiên Phiên huyết sáo một tiếng, lập tức từ đầu đó xuất hiện hai luồng màu hắc bạch hiện hình là hai người trùm kín mặt đang quỳ gối đợi lệnh, giọng khò khè nói.

-Thuộc hạ có mặt.

-Các người vừa này nhìn thấy hết chứ?

-Có thưa tiểu thư.

-Vậy các người nghĩ thế nào về nam nhân kia?

Hai người trầm một lúc rồi đồng thanh nói.

-Rất mạnh nhưng dường như nam nhân kia đang suy yếu do nội công trong người bị hút gần hết.

Lý Phiên Phiên cũng thoáng ngạc nhiên hỏi tiếp.

-Vậy giả sử hai người giao đấu với hắn. Có bao nhiêu phần thắng?

-Thuộc hạ chưa rõ nên chưa chắc được điều đấy.

-Được rồi, nhiệm vụ của hai người là theo dõi nam nhân kia, nhất thời không được để lộ sơ hở.

-Rõ.

Luồng hắc bạch nháy mắt hóa thành bóng ảnh mất hút, Lý Phiên Phiên cười ranh nói thầm.

-Để ta xem người là ai?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thông Dâm

Dịch đại ca, chúng ta bỏ đi như vậy thì có làm sao không? Muội thấy Lý tiểu thư kia cũng không phải dạng vừa chỉ sợ rằng lại thêm phiền phức!.

Tiểu Dao lo lắng nhưng Dịch Phong chỉ cười nhẹ phẩy tay như dụng ý chả có gì phải lo lắng.

-Ta chưa làm gì cũng không có nói gì quá phận, muội kệ đi đừng quan tâm làm gì!

-Vâng.

Dịch Phong nhìn bốn phía. Nơi này thật rộng lớn, khó có thể phân rõ đông tây nam bắc, lại tùy ý chọn đại một hướng mà đi.

Đi hồi lâu, Dịch Phong càng thấy được nhiều thứ rất lạ mắt mới mẻ so với lúc nãy đi, có vẻ như càng khám phá Lạc Dương càng thấy nhiều điều thú vị. Trên đường cái không ít cô nương, xuyên xích hoa chỉ chiều triển, xuân sam bạc quần, thân tư kiều đẹp quá lệ tần hiện không thể nghĩ ngờ.

Lạc Dương thật sự là đại thành thị, dân cư đông, mỹ nữ như mây.

Gần đến quán trọ, nhưng rồi bất chợt hắn phát hiện bóng người quen thuộc, Dịch Phong ngạc nhiên rồi chuyển sang nhú mày, hắn nghĩ thầm.

-Sao hắn lại ở đây? Không thể nào hồi phục trong thời gian ngắn như vậy được? Thế trạng dường như không có một chút thương thế nào. Thật lạ!

Dịch Phong âm trầm nhìn cái người đứng cách hắn chừng vài mét đang ung dung đi, thần thái hết sức sung mãn làm hắn hết sức tò mò rốt cuộc Tam Trọng đã làm gì mà có thể hồi phục sau "Thạch Kích Quyền" mà hắn tung ra.

-Tiểu Dao! Muội vào trước đi, ta quên mua một số thứ.

-Ồ, vừa này huynh nói mua đủ mà?

-Thì giờ ta mới nhớ là còn vài thứ nữa! Thế nhé, ta đi đây.

Bởi vì Lạc Dương thịnh vượng vô cùng, trên đường người đi đường phần đông, Dịch Phong kín đáo tập trung theo dõi hành tung Tam Trọng.

Một hồi sau, Tam Trọng rẽ vào một biệt viện lớn, Dịch Phong liền đạp chân khinh công vào vườn hoa.

Nhìn hoa viên thật lớn, nhất định là phủ đệ của người giàu có, Dịch Phong ánh mắt vừa chuyển, thân hình trong nháy mắt biến mất trong hoa viên.

Khi thân ảnh hiện ra, đã đến hành lang thứ nhất, tai cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bốn phía. Cảm giác được Tam Trọng cách đó không xa, Dịch Phong thân hình nhoáng lên, trong nháy mắt xuất hiện sau một cây lớn.

Hắn lại khinh công lên mái nhà, song nhãn hắn xoay tròn rồi co rút đồng tử, đây là kỹ thuật "Thấu Nhãn" cho phép nhìn được toàn bộ động tĩnh của mọi người trong biệt viện này.

Sau khi đánh giá cách bố trí nơi này, Dịch Phong nhanh nhẹn tiến sâu không ai phát hiện, một lúc sau hắn đã tiến sát một căn phòng nơi mà hắn cảm nhận được khí tức của Tam Trọng.

Tay phải hắn đặt một ngón lên tường, chân khí chậm chậm phát ra, vô thanh vô tức xuyên thủng một lỗ nhỏ, động tác rất nhanh không ai phát hiện ra.

Nhìn qua lỗ nhỏ, Tam Trọng đang nói chuyện với một mỹ phụ, gương mặt gương mặt xinh đẹp kiều diễm. Một thân phấn hồng quần áo, thân thể ẩn hiện sau lớp xiêm y, bộ ngực to tròn, thập phần hấp dẫn người khác. Trong mắt người đàn bà luôn hiện rõ sự dâm dục, có thể thấy rằng người đàn bà này rất lăng ló.

Bên phải Tam Trọng là một hắc y lão nhân khoảng năm mươi, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng, làm cho người ta nhìn thập phần không thoải mái. Đối diện Tam Trọng là hai đại hán khoảng bốn mươi, đều vận trang phục thương nhân, trên mặt lộ ra nụ cười, hư ngụy cực kỳ.

Hắc y lão nhân lạnh lùng nói.

-Thế nào rồi?

Tam Trọng nhếch mép cười.

-Rất tốt, nội công của ta dường như đã tăng cấp nhiều lần.

-Hừ, không tăng mới lạ, thứ ngươi dùng chính là bảo dược của Miêu Tộc ta, nếu như Miêu Thánh không nói đỡ thì đừng hòng! Vậy còn chuyện kia thì ngươi tính sao?

-Rồi rồi, ta biết, bắt tay làm việc với La Sát Giáo thì không được hồng việc nhưng hiện nay chính phái cũng đang nghi ngờ giáo phái ta nên hành sự phải cẩn thận tránh bị phát hiện.

-Ngươi làm sao thì làm nên nhớ đừng có trở mặt với bọn ta.

Lúc này mỹ phụ - Chu Ngân Diệu miệng cười tươi cùng giọng nói mê hoặc xóa đi bầu không khí căng thẳng.

-Được rồi, được rồi, Trọng nhi là ai các người còn không biết sao, có ta ở đây, các người yên tâm. Mọi việc sẽ ổn cả!

-Miêu Thánh nói vậy thì thuộc hạ phải vâng mệnh. Nói cho cùng thuộc hạ cũng chỉ muốn nhắc Miêu Thánh hãy cẩn thận. Lạc Dương đang xuất hiện những cao thủ từ tứ phương đến đây. Và còn nữa theo nguồn tin ta có được Tỳ Thủy Liên Châu đang ở đây, Tam Trọng ngươi hãy thận trọng nghe ngóng.

-Được rồi, ta biết, Hắc Sát Mã Ý ngươi không phải lo.

-Miêu Thánh chúng thuộc hạ xin lui.

Sau khi đám người Hắc Sát Mã Ý rời đi, Tam Trọng nhìn Chu Ngân Diệu, ánh mắt lộ ra một tia nóng rực, ánh mắt không ngừng tại bộ ngực cao vút của nàng, thần tình không thể nhìn được nữa.

Chu Diệu Ngân yêu kiều cười nói

-Trọng nhi cùng đi nương qua bên kia nghỉ ngơi.

Nói xong kiều mỹ liếc mắt nhìn hắn, vận vạt tấm thân mê người thong thả đi trước. Tam Trọng ánh mắt lộ ra một tia tham lam, dán trên cặp mông hấp dẫn của nàng, hấp tập theo sau nàng.

Qua lỗ nhỏ nhìn thấy vẻ mặt của Tam Trọng, trong lòng Dịch Phong đột nhiên phát hiện, Tam Trọng cùng Chu Diệu Ngân có quan hệ mờ ám. Dịch Phong trầm nghĩ.

-Đù má! Tên này dám thông dâm với chính di nương.

Lại nhìn Tam Trọng cùng Chu Diệu Ngân vào buồng, Tam Trọng ôm chặt lấy cơ thể Chu Diệu Ngân hôn hít từ cổ xuống cặp vú căng, một miệng thì liếm đầu nhũ hoa tay còn lại ra sức nắn bóp đủ hình dạng.

Chu Diệu Ngân rên nhẹ ư ư trong miệng, cái khoái cảm tê tái này thật mê ly, tay Chu Diệu Ngân cũng không an phận, như một thói quen đã thò vào khó Tam Trọng nhẹ nhàng nắn.

Dịch Phong cười trong đầu.

-Không thể tưởng tượng rằng Tam Trọng này dám đội nón xanh lên chính cha hắn.

Lúc này, Tam Trọng đã cở xiêm y Chu Diệu Ngân hai tay nắm được cặp nhũ phong căng tròn, dùng sức xoa bóp, trong miệng phát khẩu dâm.

-Di nương thật đẹp, vừa lớn vừa mềm mại, cảm giác thoải mái cực kỳ, thật sự là làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay. Trọng nhi muốn hưởng thụ hương vị của sư nương.

Nói xong liền áp miệng vào Chu Diệu Ngân uốn éo cái lưỡi. Chu Diệu Ngân đã hứng tình chỉ còn biết giục.

-Nhanh lên, cho ta, mau dùng sức đưa bốn ta.

Thời gian chậm rãi trôi đi, Tam Trọng trên người Chu Diệu Ngân toàn lực phát tiết, nhẹ nhàng nằm ở nàg bên cạnh. Tam Trọng trên mặt lộ ra một tia thỏa mãn nhẹ giọng nói

-Sư nương, ta thế nào, có lợi hại hơn cha ta không?

Vừa nói vừa nắm lấy nhũ phong xinh đẹp, ngón tay ngón tay se nhẹ nhũ hoa.

Chu Diệu Ngân thân thể từ từ run lên, có lẽ vì chỗ mẫn cảm bị kích thích. Kiều mỵ nhìn Tam Trọng, Chu Diệu Ngân cười nói.

-Tiểu quý hơn hẳn cha ngươi, hẳn a, trước kia còn có thể, bây giờ càng ngày càng không được.

Vừa nói vừa vuốt ve hạ thân của Tam Trọng nhẹ nhàng kích thích hắn.

Tam Trọng rất nhanh lại dục hỏa lại dâng lên, lớn tiếng đặt Chu Diệu Ngân trên giường, hai tay vuốt ve cặp mông, từ phía sau tiến vào thân thể nàng. Hai tay nắm được cặp vú đang lác lư không ngừng, dùng sức xoa bóp, điên cuồng, phát tiết hết dục vọng.

Chu Diệu Ngân thân thể không vững, không ngừng vặn vẹo, kiệt lực trong cảm giác thoải mái, trong miệng dâm ngữ loạn lên, trong phòng tràn ngập dâm khí.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Tam Trọng sau khi điên cuồng phát tiết, rốt cục không còn sức, nằm bên cạnh Chu Diệu Ngân, con mắt khép hờ, nhìn hình dáng vô cùng dâm đãng, ánh mắt như nước, kiều mỵ nhìn Tam Trọng.

Nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Tam Trọng, Chu Diệu Ngân nhẹ nhàng đứng dậy, chậm rãi lấy quần áo mặc vào.

Lúc này Dịch Phong được nhìn toàn bộ thân thể lồ lộ, hắn đánh giá nàng đang độ hồi xuân. Trước ngực song nhũ to tròn, đầu vú tím hồng, hiển nhiên đã bị không ít nam nhân đưa bốn qua. Chiếc eo bé nhỏ, tròn bộ đầy đặn mê người, hai chân thon dài, lúm támmỗ hời, thần bí mà xinh đẹp, tràn ngập hấp dẫn nam nhân khác.

Chu Diệu Ngân mặc xong quần áo, liếc mắt nhìn Tam Trọng đang say ngủ, ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị, có một chút nhu tình lẫn không tha. Xoay người, Chu Diệu Ngân nhẹ nhàng đi ra ngoài, rời khỏi nơi này.

Chu Diệu Ngân rời đi không lâu, Tam Trọng đột nhiên tỉnh giấc. Hắn chậm rãi mặc quần áo vừa lấm bầm.

-Dâm phụ tiện nhân, người tưởng rằng ta thực sự bị người mê hoặc sao? Người tuy thể tuy đẹp, đáng tiếc người đã qua giai đoạn đẹp nhất rồi, giờ chỉ có thể để cho thiếu gia ta chơi đùa thôi.

Mặc xong quần áo, Tam Trọng cũng rời khỏi nơi này đến vội vã mà đi cũng vội vã.

Nhìn bóng lưng Tam Trọng, Dịch Phong đột nhiên được Tam Trọng không đơn giản, thân phận hắn sợ rằng không đơn giản như vậy, nhất định cất giấu bí mật không muốn ai biết. Bất giác Dịch Phong lại nhớ đến Ngô Chúc, hẳn hy vọng Ngô Chúc đừng có chạm mặt Tam Trọng.

Trở về quán trọ, Dịch Phong trực tiếp đi đến phòng Vân Tĩnh, vừa mở cửa ra nhìn, đúng lúc Vân Tĩnh và tiểu Dao ngồi nói chuyện phiếm cười đùa vui vẻ. Tiểu Dao thấy Dịch Phong liền cười tươi.

-A! Huỳnh đã về.

-Tỷ muội hai người đang nói chuyện gì vậy? Không phải nói về ta chứ?

Vân Tĩnh cùng tiểu Dao cùng đồng thời mở miệng nhỏ nhắn xinh đẹp.

-Ai thèm nói đến người/huynh chứ.

Nói xong hai nàng liếc mắt nhìn nhau một cái, nhin không được cười ra tiếng.

-Thì ra không ai thích ta ư, nếu không như thế nào không ai nhắc đến ta? Thật là thương thay, nghĩ không ra Dịch Phong ta một chút nhân duyên cũng không có.

Nói xong về mặt ai oán, bộ dáng tức giận, bộ dáng này làm Vân Tĩnh cùng tiểu Dao cười phá lên.

Hoàng hôn vừa xuống, đại bộ phận võ lâm nhân sĩ, từ bốn phương tám hướng tiến vào thành Lạc Dương, trong nhất thời các khách điểm thành Lạc Dương tình huống hỗn loạn, không ít người đi xung quanh tìm chỗ ở khác.

Dịch Phong ngo đầu qua cửa sổ đánh giá lượng người trong võ lâm đến đây có khoảng hơn ba trăm người, bang phái có, độc hành có tuy nhiên đây cũng chỉ là con số nhỏ trong võ lâm. Bởi vì nhân số thành Lạc Dương bỗng nhiên gia tăng, nên các khách điểm cũng theo đó mà chật ních.

Ngoài đường, Dịch Phong cũng nhận ra một số người như Đệ tử Kiếm Thần-Đông Kinh, Thượng Quan Y Y, Vinh Dạ, đệ tử tục gia Thiếu Lâm- Viên Long đang đi cùng nhau, thêm đó là ba người Lã Thiên Vũ, Tiểu Bân, Trúc Tinh đang đi cùng bang phái có lẽ họ đang nóng lòng truy lùng kẻ đã giết huynh đệ họ.

Dịch Phong thầm nghĩ vì việc gì mà người võ lâm đến đây đông như vậy theo hắn nghĩ có thể là vụ việc Tiểu Thế Viễn bị giết hại đang làm rung động giang hồ hay là Tị Thủy Liên Châu hẳn đang nắm giữ nhưng nói chung những người này đến đây đều có mục đích riêng.

Một đêm trôi đi nhẹ nhàng.

Thành Lạc Dương vẫn vô cùng phồn hoa. Đối với một thành lớn như thế này với hơn trăm vạn nhân khẩu mà nói, đột nhiên có thêm khoảng mấy ngàn người, cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy. Ngày mai, hoa hội tại thành Lạc Dương chính thức bắt đầu, cho nên hôm nay trong ngoài thành đều trở nên náo nhiệt phi thường.

Dù dân chúng bình thường, hay những tao nhân mặc khách kéo đến thưởng thức hoa, hay là người trong võ lâm đi chẳng nữa, cũng đều có vẻ thập phần hưng phấn.

Tuy nhiên, lẫn khuất đâu đó bên trong sự náo nhiệt đó lại ẩn dấu những sự tình mà không phải ai cũng biết.

Bên trong Bạch Thiên Tự, Lạc Dương thành, chủ trì Minh Chính đại sư đang tiếp một vị bạch y thiếu niên trong thiện phòng.

Trong căn phòng chỉ duy có hai người, ngoài ra không còn ai khác. Thiếu niên khuôn mặt tuấn tú, luôn tự tin mỉm cười một cách rất tự nhiên.

-Đại sư, hôm nay có tin tức gì mới không?

Minh Chính đại sư nhìn vị thiếu niên này, đây là thiên tài kiệt xuất trăm năm khó gặp của Thiếu Lâm tự, trong lòng không khỏi xuất hiện cảm giác tự hào, bởi đây chính là hy vọng, là tương lai của Thiếu Lâm tự.

-Các đệ tử vừa thông báo Tị Thủy Liên Châu đang ở đây trong tay một người vô danh nhưng thực hư thế nào vẫn chưa rõ và còn nữa La Sát Giáo đang giao kết một số bang phái chúng ta cần phải cẩn thận. Viên Long, con có suy nghĩ gì không?

Viên Long ngẫm một chút rồi nói.

-Về việc La Sát Giáo, con đang nghi ngờ Tam Trọng đang liên kết La Sát Giáo từ lâu rồi. Tên này tuy bề ngoài tỏ ra lương thiện nhưng con luôn có cảm giác hắn rất thâm sâu khó lường.

-Ta cũng có suy nghĩ như vậy.

Trên đường lớn, một đôi nam nữ đang đi vào cổng thành.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bị bắt cóc

Khí trời hôm nay rất mát mẻ cuối dọc theo con đường đến thành Lạc Dương, vô số người đang vội vã tiến nhanh về phía trước, đại bộ phận những người này đều là dân chúng bình phàm và một số thương nhân, nhìn điệu bộ của họ có thể là đang đến Lạc Dương, có lẽ là đi xem hội hoa.

Dĩ nhiên cũng có một ít người võ lâm đang hòa mình trong số đó, đang nhanh chóng vượt lên phía trước.

Trên đường lớn, ở phía xa xa có hai bóng người, một nam một nữ.

Nam thì phong thái tựa như tài tử thư sinh bên cạnh là một thiếu nữ xinh đẹp, vận bộ y phục màu xanh biếc, dáng vẻ mềm mại, yếu điệu đến say lòng người và vẻ mặt của thiếu nữ chứa chan niềm hạnh phúc.

Nhân lúc trời mát, trong lành, đôi nam thanh nữ tú nắm tay trong tay, triu mến rảo bước trên đường dài. Nhìn kỹ lại thì ra không phải ai khác, chính là Ngô Chúc và Lâm Vũ.

Lâm Vũ thần thái vui vẻ nở nụ cười duyên dáng.

-Ngô ca, đợi sau khi chúng ta xem xong hoa hội, chúng ta sẽ tìm một nơi không người, sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời, chàng nghĩ như vậy có phải là tuyệt vời lắm không?

Ngô Chúc nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng rồi vụt biến mất. Cúi đầu âu yếm nhìn thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều, hẩn nhẹ gạt vài sợi tóc trên đầu Lâm Vũ rồi nói.

-Tất nhiên rồi, chỉ cần nàng thích, ta đều sẽ đáp ứng nàng.

Lâm Vũ hạnh phúc ngắm nhìn Ngô Chúc trong mắt chan chứa nhu tình. Hai tay nắm chặt lấy bàn tay của hắn, hoan hỉ bước nhanh về phía trước.

Khoảng cách đến Lạc Dương cũng dần dần ngắn lại. Chỉ còn khoảng hơn mười trượng mét là đến cổng thành Lạc Dương rồi, nơi những đóa hoa xinh đẹp vô ngần, đang đợi hai người.

Đột nhiên, trong lòng Ngô Chúc biến động, một cảm giác có điềm xấu chợt trở lên dữ dội. Tựa như có một cái gì đó mà mình lo lắng, quan trọng sắp bị tước đi vậy, chỉ là chợt xuất hiện mà thôi, nhưng sao lại làm tâm can hắn nôn nao, cồn cào đến vậy, khiến hắn kinh hãi không ngừng.

Một luồng sát khí lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng,

-Xoẹt!!!!

Thanh trường kiếm tựa như một con độc xà, ráo riết bổ vào tử huyệt trước ngực Ngô Chúc, hiển nhiên là cố tình muốn đưa hắn vào chỗ chết. Ngô Chúc hữu thủ bắn chưởng đỡ lấy.

Đồng thời, một bóng người ở hướng khác cũng tung ra đến một chưởng đầy uy lực khóa chặt đường lui của hắn.

Bị tập kích bất ngờ, Ngô Chúc biết sắp gặp nạn, liền kéo Lâm Vũ phi thẳng lên không, tránh được sự công kích của hai kẻ đó. Tiếp đó Ngô Chúc dồn một chưởng bắn mạnh vào hai sát thủ kia hông kéo dài thời gian cho Lâm Vũ chạy còn hắn sẽ cầm chân hai tên này.

Trên mặt đất, từ đôi mắt âm hiểm, lạnh lùng của hai gã bật mặt xuất ra những tia lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Ngô Chúc, đợi hắn xuống tới nơi liền dùng trường kiếm huyền xuất bóng kiếm đầy trời, kèm theo đó là những chưởng kinh cường đại công kích vào hắn.

Kiểm chưởng chạm nhau, nhất thời truyền đến một tiếng nổ vang trời, bụi đất từ bốn phía bắn tung đầy trời, che kín tầm mắt của mọi người.

Lâm Vũ sắc mặt nàng trở nên trắng bệch nhìn Ngô Chúc đang oằn mình chống đỡ trong lòng dấy lên nỗi bất an, lo lắng. Nàng không hiểu, vì sao lại xảy ra cơ sự này, tự nhiên ở đâu lại xuất hiện hai gã bật mặt đánh lên hai người như vậy.

Mãi quan sát Ngô Chúc, nên Lâm Vũ không phát hiện ra sau lưng mình đột nhiên xuất hiện thêm một kẻ bật mặt.

Trong khi Ngô Chúc cùng hai gã bật mặt giao đấu kiếm, chưởng với nhau, khiến cho đất đá bay tứ tán, mịt mù che hết tầm mắt bốn phía xung quanh của

hắn.

Ngô Chúc chỉ nghe được một tiếng hét thất thanh rồi không phát hiện thêm động tĩnh gì khác nữa.

Tâm lý dấy lên lo sợ, Ngô Chúc hét lớn.

-Lâm nhi, nằng sao rồi? Mau trả lời ta đi.

Ngô Chúc tung một chưởng cực mạnh đẩy lùi hai tên sát thủ rồi phi thân tìm kiếm nhưng đã bóng hình Lâm Vũ đã biến mất chỉ trong chớp mắt.

Hắn điên cuồng quay lại nhìn hai tên sát thủ kia như hóa thành con thú cuồng nộ hắn gào thét như một luồng sức mạnh, tốc độ được tăng đột ngột.

Thân ảnh lóe biến mất đã xuất hiện sau lưng hai sát thủ kia song thủ như thiểm điện nhanh chóng đánh nát tứ chi một tên, tên còn lại một chưởng trúng tim chết không nhắm mắt.

-Nói, là ai đã phái các ngươi đến, Lâm Vũ đã bị đem đi đâu?

Nhưng tên sát thủ này tuyệt không mở miệng như hiểu trước sau gì cũng chết, có nhiều lời cũng được ích lợi gì. Ngô Chúc liền lấy một tay của tên sát thủ rồi dụng lực, ngay lập tức vang lên tiếng gào đau đớn.

Chỉ thấy ba ngón tay của kẻ bị mất đã gãy đoạn, máu tươi từ từ tứa ra. Cái loại tra tấn bề ngón tay này quả thực khiến con người ta phải thống khổ đến tận tim gan, xem ra không ai có thể chịu đựng được.

-Nói hay không nói, không nói thì ta tiếp tục, bề đến hết mười ngón tay của ngươi, sau đó đến mười ngón chân, tiếp là hai bàn tay, rồi bàn chân, toàn bộ dần dần mà bề hết, để xem ngươi chịu đựng được đến khi nào.

Tên sát thủ cơ hồ không chịu được lên tiếng van nài.

-Ta nói, ta sẽ nói nhưng ngươi phải giết ta nếu không ta sẽ sống không bằng chết! Vừa rồi là muốn dẫn dụ ngươi, để bắt cóc cô nương kia, nhưng võ công của ngươi ngoài dự đoán của bọn ta, khiến bọn ta không thể ngờ đến có sự này. Tổng cộng bọn ta có ba người, tất cả đều là thuộc hạ của Tam Trọng, là hắn muốn có cô nương kia nên mới xảy ra sự tình này. Hiện giờ có lẽ đã bị đem đến Lạc Dương rồi, rơi vào tay Tam Trọng. Ta đã nói xong, hết rồi, ngươi giết ta đi.

Ngô Chúc một chưởng hạ xuống kết liễu xong liền nắm chặt song thủ ngửa mặt lên trời hét lớn.

-Chó chết Tam Trọng, ta thề sẽ không bao giờ buông tha cho ngươi, nếu Lâm Vũ có hề gì ta sẽ truy sát cả dòng họ ngươi.

Tiếng hét đầy hận thù cùng sát khí ngùn ngụt.

Phía trong thành Lạc Dương, khu triển lãm hội hoa. Dịch Phong cùng Vân Tĩnh, tiểu Dao đang đi ngắm hoa bỗng Dịch Phong bỗng phát biến, mặt bỗng quay sang phía Tây, hắn nhíu mày trầm nghĩ "Sao mình có cảm giác sắp có chuyện?".

-Dịch đại ca, huynh đang nghĩ gì vậy?

Tiểu Dao khẽ giật ống tay hắn hỏi nhỏ, Dịch Phong xoa đầu nàng cười nhẹ.

-Không có gì, muội thích hoa gì ta mua.

Ba người lại tiếp tục ngắm hoa rồi bất ngờ chạm mặt Lý Phiên Phiên cùng đám tỷ nữ đi xem hội hoa, một cuộc chạm mặt không hề mong muốn và Dịch Phong đang muốn tránh vị tiểu thư này, hắn tuy chưa thấy nàng đã làm gì mà nổi tiếng ai cũng sợ nhưng đôi khi nghe theo lời đồn có khi cũng tốt.

Có vẻ như hôm nay Lý Phiên Phiên bận bộ xiêm y trắng toát lên vẻ đẹp, cao quý, thánh khiết của nàng, lúc này nhìn nàng trông rất xinh đẹp nhưng đầy lạnh lùng. Lý Phiên Phiên nhìn Dịch Phong đang có ý tránh né đương nhiên không để gì bỏ qua, nàng nhẹ nhàng tiến đến trước mặt Dịch Phong.

-Dịch công tử sao gặp ta lại muốn tránh mặt đi vậy?

Dịch Phong đánh mắt sang hướng khác.

-Đâu có.

Vân Tĩnh đứng cạnh khó hiểu nói.

-Hai người biết nhau?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Bảo Tố(1)

-Hai người quen nhau sao?

Vân Tịnh nhìn Dịch Phong rồi lại nhìn sang Lý Phiên Phiên, trong tâm trí nàng thì vị tiểu thư này trước mắt rất xinh đẹp, khí chất cao ngạo lạnh lùng, dáng người thon thả, song phong đều đặn cao ngất biểu thị phong vận của tuyệt sắc giai nhân, mày liễu mắt phượng, mũi dao miệng nhỏ, trên gương mặt như ngọc thấu ra sự bóng loáng trong suốt, làm lộ ra vẻ tự tin lơ mờ và xinh tươi.

Quả thực Vân Tịnh có chút ghen tị mặc dù nàng chưa lộ ra chân diện mục nhưng là phái nữ thì luôn là vậy thấy cái đẹp thì luôn sinh ra ghen tị.

Dịch Phong bữu môi lắc đầu phủ nhận.

-Đâu có, chỉ là gặp có một lần, chưa tính là quen.

Lý Phiên Phiên nghe vậy đưa tay ngọc che miệng cười duyên rồi nói.

-Dịch công tử thật thẳng thắn, đây là lần đầu tiên ta thấy có một nam nhân như vậy nhưng kẻ khác khi gặp ta thì luôn tìm lý do để gặp mặt đúng là thật thất vọng.

-Nàng nói vậy có khi nào thấy ta quá suất ca mà ngày đêm mong nhớ không?

-Mong nhớ thì chưa có tới nhưng ta lại thấy có hứng thú với ngươi. Thế nào! Sao chúng ta cùng đi thưởng hoa với lại ta muốn kết giao tỷ muội với hai cô nương xinh đẹp đây. Được chứ?

Khỏi phải đến lượt Dịch Phong đồng ý, Lý Phiên Phiên lệnh cho hai tỷ nữ đi sau về phủ còn mình thì nhanh tay kéo Vân Tịnh và tiểu Dao đến các quầy hoa. Cùng là phái nữ nên ba nàng làm thân khá là nhanh nhất là tiểu Dao luôn miệng hỏi còn Lý Phiên Phiên cũng trả lời từng câu một.

Thấy ba người vui như vậy Dịch Phong không tham gia vào, tùy tiện kiếm một quán nước nhỏ gần hội hoa ngồi đó.

Nhìn khung cảnh ngoài đường, bất giác hần đề ý thấy một nam nhân trẻ tuổi mặc dù mặt mũi lem luốc tóc tai bù xù, quần áo có phần hơi nát, và đôi chân bị dị tật một ngắn một dài tập tễnh chống gậy nhưng điều mà hần chú ý nhất lại là đôi mắt đầy sắc bén và nguy hiểm, lạnh lùng.

Vì hình dạng đặc biệt mà vô số người xung quanh đều phải bật cười, không ngừng chỉ chỉ chỏ chỏ về phía hần, nhỏ giọng bàn luận.

Tây Thành Dũng bước vào quán lập tức vô số ánh mắt nhìn vào nhưng hần vẫn lẳng lặng đi vào chọn một chỗ khuất tầm nhìn ngồi đó.

Dịch Phong liếc mắt thầm nghĩ nam nhân này thật không đơn giản, trên người hần không ngờ có thể rõ ràng cảm giác được võ học có tính chất bất đồng của chính tà, điều này thật sự là thiên hạ hiếm thấy. Mà hần cũng không thể ngờ rằng với một thân thể tàn tật như vậy mà có thể luyện công được mà lại còn là một cao thủ.

Xem ra bản thân hần từ nay về sau cũng phải cẩn thận một chút, bằng không có lẽ cũng có lúc sẽ trở nên ngông cuồng tự đại.

Bình yên bị phá vỡ khi xuất hiện tiếng quát lớn, tiếng cửa mở va mạnh vào nhau, một đại hán thân hình lực lưỡng, khuôn mặt hung dữ, bộ dạng khiến người khiếp sợ. Ngoài ra còn một người trạc ba bảy ba tám tuổi, bộ mặt âm u lạnh lẽo.

Đại hán quét mắt những người trong quán rồi quát lớn.

-Tên tàn tật ở đâu? Hần ở đâu ra đây lão tử hỏi tội?

Giọng lớn kinh người khiến những người ở đây giật mình nhìn nhau không biết chuyện gì.

-Hần ở kia, Luru Đại.

Luru Đại nhìn theo hướng Đại Tien chỉ tay liền hùng hổ bước nhanh từng bước nặng trĩu mang theo một cơn tức giận trong người. Luru Đại đập mạnh xuống bàn Tây Thành Dũng khiến cho cái bàn vỡ tan nát đây cũng có thể là một cách thị uy sức mạnh nhưng mà Tây Thành Dũng tay vẫn cầm bát nước uống chậm rãi như chả liên quan gì đến mình.

Kiểu cách như vậy khiến Luru Đại lại sôi máu, hần giận giọng.

-Tàn tật, ngươi đánh phết chân đệ đệ ta, ngươi nghĩ có chút bản lĩnh là giương oai tác quái tác quái, thiếu gia không ngại nói danh tự cho ngươi nghe, cũng để ngươi mở mang kiến thức nhiều nhiều. Thiếu gia đến từ Thái bạch sơn, chính là truyền nhân của Huyền Thiết Kiếm Môn, gọi là Luru Đại một trong Tam Kiếm Thiết. Bên cạnh là sư đệ của ta, tên là Đại Tien.

Ngày hôm nay hai sư huynh đệ bọn ta phải hết lòng dạy dỗ người một phen, để người biết Trung Nguyên không phải là nơi mà đồ cuồng vọng người có thể giờ trò ngang ngược.

Dịch Phong bên cạnh nghe ngóng Lưu Đại nói, kỳ thực cũng chẳng biết Huyền Thiết Kiếm Môn.

Huyền Thiết Kiếm Môn tuy rằng không lớn, nhưng người trong môn toàn là cao thủ, lợi hại nhất là chương môn đương thời, người này gọi là Thái Bạch Chân Nhân- Quang Đại luyện kiếm mãi sáu mươi mới xuất đầu, chính là đỉnh đỉnh cao thủ có tiếng tăm, đương danh thiên hạ.

Vì người đứng đầu là người hay bao che khuyết điểm, cho nên Huyền Thiết Kiếm Môn mặc dù không lớn, chỉ có hơn năm chục người, nhưng môn hạ đệ tử khi hành tẩu vô lâm, không có người nào dám đắc tội với bọn họ.

Tây Thành Dững đặt nhẹ bát nước, mắt nhếch lên thân nhiên nói.

-Người nên hỏi hần vì sao ta lại phế chân hần! Trước đến nay ta không động thù khi không có lý do.

Lưu Đại gân xanh nổi hần lên thái dương, hần liền rút kiếm bên hông nhanh như điện xẹt xuất ra hơn mười đường kiếm thực thực ảo ảo, chắc chắn phủ kín yếu huyết trên người Tây Thành Dững.

Chỉ vừa xuất thủ, thì biết Lưu Đại này kiếm pháp không kém, tuổi trẻ có võ công như vậy cũng là không tệ. Kiếm Lưu Đại chỉ còn cách cầm Tây Thành Dững chỉ có vài tấc nhưng không tài nào đánh trúng được, gậy trong tay Tây Thành Dững rất dễ dàng chặn lại hơn mười đường kiếm của Lưu Đại.

Lúc này người người đồ đồn rất đông có người hiếu kỳ, có người trong vô lâm, vân vân...

Tây Thành Dững đảo mắt nhìn hai kẻ trước mặt gậy trong tay bay lượn xoay tròn, dần dần ép Lưu Đại từng bước lùi về sau, trên mặt mồ hôi như mưa, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Thật là mỗi khi gậy và kiếm va chạm là mỗi lúc trường kiếm Lưu Đại lại rung lên truyền vào cánh tay làm tê buốt cùng cực, Lưu Đại định vận công ép xuống nhưng Tây Thành Dững ép rất nhanh không cho hoàn thủ.

Mà gậy lại như uốn lượn như con rắn đánh vào các yếu huyết Lưu Đại quá là ảo diệu. Đại Tien thấy sư huynh đang thế bị động liền xuất kiếm đánh Tây Thành Dững. Khi hần công đến vừa lúc Tây Thành Dững đã tước kiếm Lưu Đại rồi cho hần một chương, thuận thế kiếm đang rơi xuống, Tây Thành Dững nắm lấy chuôi kiếm nhanh như chớp một đường kiếm cực ngọt đâm xuyên qua đùi.

Lưu Đại thổ huyết nhưng ánh mắt vẫn đầy tức giận hơn là đau đớn, hần vừa thở vừa nói.

-Người dám...bọn ta sẽ không tha cho người.

Tây Thành Dững lẳng lặng bỏ đi trong bộ dáng tập tễnh, vô lâm lại như thêm một bài học đừng đánh giá con người qua bề ngoài.

Dịch Phong dõi theo bóng lưng đầy cô độc bất giác hần lăm bầm.

-Trên đời còn có người có luyện được võ công như vậy sao?

Ngô Chúc đi khắp trong thành Lạc Dương dò hỏi Tam Trọng ở đâu nhưng đều là những cái lắc đầu nhưng hần không bỏ cuộc cứ gặp ai là hỏi. Vừa hay Ngô Chúc lại vô đúng Lý Phiến Phiến ba người đang ngắm hoa.

Bị một tên điên đột nhiên xuất hiện làm Lý Phiến Phiến bức mình, nàng quát lớn.

-Có chuyện gì?

-Tiểu thư...tiểu thư, tiểu thư có biết Tam Trọng đang ở nơi nào trong Lạc Dương không?

Lý Phiến Phiến nhú mày.

-Người tìm hần có việc gì?

-Là việc gấp...tiểu thư...tiểu thư mua nói cho tại hạ biết ngay đi.

-Ai mà biết hần ở đâu, người cứ thử tìm Đấng Nguyệt Viện xem.

Lý Phiến Phiến vừa nói xong thì Ngô Chúc đã vội vã cất tiếng đa tạ, trực tiếp Đấng Nguyệt Viện mà đến. Nàng lại bức mình.

-Hừ tên điên làm mất hứng bổn tiểu thư.

-Lý tỷ, hình như tỷ khó chịu khi nhắc đến "Tam Trọng"?

-Không có gì? Thôi chúng ta đi tìm tên Dịch Phong thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bão tố(2)

Lâm Vũ tỉnh dậy sau cơn hôn mê, nàng lơ mơ mở mắt rồi nhận ra mình ở trong một căn phòng rộng lớn rất đẹp, nàng nhú mày xoa hai bên thái dương như đang cố nhớ lại ký ức cuối cùng.

Ký ức nàng nhớ là Ngô Chúc chống chọi với cường địch. Thế nhưng, ngay lúc đó phía sau nàng, một tên khác vô thanh vô tức xuất hiện, liền khống chế nàng, khiến nàng chỉ kịp thét lên một tiếng kinh hãi là đã bị kẻ đó bắt đi.

Nàng không rõ những kẻ này là ai, lai lịch thế nào, tại sao lại muốn bắt nàng, chẳng lẽ chúng có ý đồ gì với nàng sao. Lâm Vũ cố gắng la hét chống chọi nhưng sức lực ngày càng cạn kiệt và cuối cùng rơi vào màn đêm.

Lâm Vũ ôm đầu tưởng tượng vô số tình huống xấu nhất cùng đó là nước mắt đã chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Nữ nhân khi rơi vào trường hợp này đều yếu đuối không biết phải làm gì.

Tiếng mở cửa mở ra xuất hiện hai thị nữ, một người bưng khay đựng bát thuốc được sắc nóng, người còn lại cầm một bộ y phục mới tinh. Hai người thì lễ với Lâm Vũ. Nàng vội hỏi.

-Đây là đâu, ta đang ở đâu?

-Tiểu thư đang ở Đăng Nguyệt Viện.

-Vậy chủ nhân các người là ai?

-Là thiếu chủ Tam Trọng.

Nghe danh tự "Tam Trọng" điều không nằm ngoài dự đoán, Lâm Vũ thần sắc tái nhợt và hiểu rõ được mọi chuyện, nàng và Ngô Chúc đã vào hang cọp.

Nghĩ đến lát nữa nếu không thể giữ được trinh tiết của mình, thì còn mặt mũi nào mà nhìn Ngô Chúc.

Nàng biết rơi vào tay Tam Trọng thì chỉ có những điều tồi tệ mà nàng không dám nghĩ.

Nhận thấy Lâm Vũ tái xanh, thị nữ vội bưng bát thuốc nhưng nàng hất tay làm bát thuốc rơi xuống vỡ tan tành. Hai thị nữ hoảng sợ thấy cặp mắt chứa đầy hận thù vội thối lui ra sau, vừa hay Tam Trọng đi vào thấy thế liền ra lệnh cho hai thị nữ lui.

Lâm Vũ thấy Tam Trọng vẻ mặt hằn đầy đắc ý lộ rõ sự dục vọng, nàng ghé tòm khi nhìn bản mặt hằn. Tam Trọng cười nhếch mép nhẹ nhàng kéo cái ghế ngồi xuống.

-Lâm nhi, chúng ta quả thực là có duyên phận, không nghĩ là sớm như vậy.

-Tam Trọng, người thật vô sỉ, ta và người không hề liên quan đến nhau! Tại sao hả?

-Tại sao ư? Bởi vì...

Tam Trọng đến gần Lâm Vũ gần từng chữ.

-Cái mà Tam Trọng ta muốn thì đừng hòng thoát được.

Vù...

Lâm Vũ nhanh như cắt tung một chưởng vào ngực Tam Trọng khiến hắn loạn choạng ra sau nhưng vẫn kịp tung chỉ lực điểm huyệt Lâm Vũ. Tam Trọng vận khí giảm thương, hắn thờ hỏn hển rồi cười đậm.

-Đánh lên thì đừng lộ liễu quá.

Tam Trọng leo lên giường, hai tay xoa nắn hai bầu ngực căng tròn còn Lâm Vũ thì la hét trong vô vọng. Nhìn nàng hoảng sợ như vậy Tam Trọng càng hứng thú, rất nhanh cởi bỏ y phục của nàng, làm cho cặp đào mềm mại, điểm lệ lộ ra trước mắt.

- Tam Trọng ngơoi cút ngay, ngơoi không được đụng đến ta, không được...không được... không, tên súc sinh, Ngô Chúc sẽ không tha cho ngơoi, ngơoi cút ngay ra.

Lâm Vũ vừa mắng vừa khóc, chẳng những không làm cho Tam Trọng dừng tay, ngược lại càng thêm kích thích sự hứng thú của hắn, khiến hắn càng thêm ham muốn.

Quán nước nào đó bên ngoài.

- Thế nào? Ba người chơi vui chứ?

Tiểu Dao ánh mắt lộ ra sự vui vẻ gật đầu lia lịa trong khi mồm đầy kẹo.

- Vui lắm Dịch ca, Lý tỷ biết rất nhiều loại hoa đẹp lại còn tặng cho muội với Vân tỷ mỗi người một chậu hoa đẹp.

Nói xong liền giơ chậu hoa khoe với Dịch Phong.

- O! Thế còn ta không được gì sao? Không công bằng đó.

- Hừ, ngơoi có tiền thì tự mua, đây là quà của ta chỉ dành cho hai người thôi.

- Quá đáng đó.

Ở ngoài cửa một nam nhân vội chạy đến bàn Dịch Phong, hướng Lý Phiến Phiến nói.

- Tiểu thư, lão gia gọi tiểu thư về phủ chuẩn bị gặp mặt Tam thiếu.

- Cái gì? Trời ạ.

Lý Phiến Phiến tức giận quát lớn đập mạnh xuống bàn khiến gia nhân kia hoảng sợ mà cả quán cũng sợ theo. Gia nhân lắp bắp vội rời đi biết rằng chỉ còn đứng đây thì cái mạng không còn nữa.

Tiểu dao lo lắng hỏi nhỏ.

- Lý tỷ, tỷ không sao chứ?

Lý Phiến Phiến nhận thấy mình thất thối vội tươi cười lại.

- Không có gì đâu? Xin lỗi đã làm muội sợ.

- Này, ta thấy nàng hình như có việc ở nhà đấy, sao không về gặp cái ngơoi Tam thiếu gì đó.

- Ngơoi đừng có nhắc đến cái chữ "Tam" hay gì nữa, ta đang điên đầu đây.

- Lý muội, ta thấy muội dường như ghét cái người "Tam Trọng" gì đó hả?

Hóa ra là "Tam Trọng" Dịch Phong cười thầm không biết cái tên dân kia nếu như lấy phải bà cô này thì sẽ như thế nào nhỉ? Chả lẽ lúc động phòng phải khép nép xin phép lên giường.

- Sáng tới gì từ lúc ở nhà đến ra ngoài ai cũng hỏi "Tam Trọng. Tam Trọng" hắn là gì mà ai cũng đến tìm hắn cơ chứ?

- Lại còn ai nữa sao? Hi...Hi...

- Có một người có đến hỏi nhưng hình như hắn rất vội vàng và lo lắng cứ như tận thế vậy.

Dịch Phong hơi chột dạ hắn liền nghĩ đến Ngô Chúc nhưng phủ nhận điều này, làm gì có chuyện đó cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.